

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Як говорить
Господь?

№1, 2009

Ми не дволикі

**Ми не дволикі, ми — тисячоликі,
Життя — театр, а ми актори в нім.
І ролі граємо значні і невеликі,
У шатах ходимо, а потім — у рванні.**

**Вдягаєм маски, маєм грим, перуки,
Міняєм голос, погляд і взуття.
Тоді в молитві підіймаєм руки
І просим за своє земне життя.**

**Благаєм миру, а самі не в мирі.
Караєм гріх, самі ж бо у гріхах.
Удавано святі, а попросту нещирі,
І присмак полину й неправди на вустах.**

**Слова — олива, а думки — гріховні.
Одні — на ділі, інші — на слова.
Ми ж під склепіння ідемо церковні,
Щоби відвагу мати в молитвах.**

**Не треба Богу наші маскарлади.
Він серце бачить, знає Він думки.
Буть лицеміром — особиста зрада,
І не спасіння буде — навпаки.**

**В нас почуттів нещирих повна гама.
Дай бути Боже, щирими завжди,
Щоб не наслідувати жінку Ровоама:
Убрання не врятує від біди.**

Володимир Сад

CREDO

До височин, де зоряний простір,
Де далечінь така безмежно синя,
Я переможно підіймаю зір
Як обрана для Вічності людина.

Життя мого тисячі доріг
З'єднала ув одну вузька стежина:
Її кінець — то Батьківський поріг,
Її початок — смерть Боголюдини...

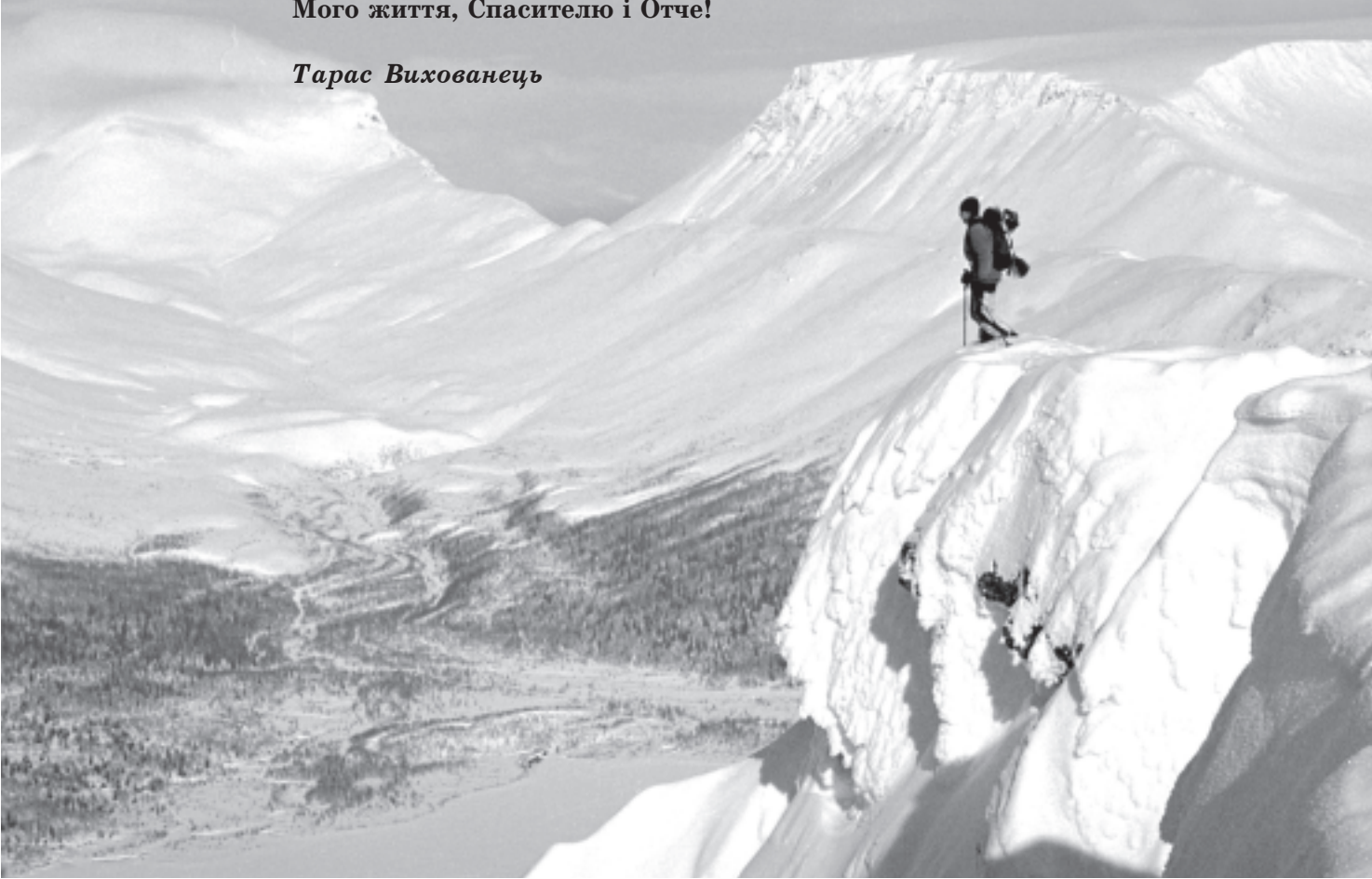
Цей світ мені не стелить споришем —
В його словах любов на крок від зради:
То біля серця проповзе вужем,
То обдає ураз холодним градом.

Та я живу, я уперед іду,
Хоч вкрилась путь уламками граніту,
Бо силу в Бозі віднаходить дух,
А не в отруйній каламуті світу!

Храню у серці Істини слова —
Вони життя основа непорушна,
В них віра благодатна і жива,
Що з прірви смерті визволяє душі...

До неосяжних Божих височин
Я кожноденно піднімаю очі...
Благослови, прошу, святий почин
Мого життя, Спасителю і Отче!

Тарас Вихованець

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідчення про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

ПП Самолюк Т. В.
43020, м. Луцьк,
вул. Електроапаратна, 3в.

Наклад 4500 примірників

У номері:

В. Попудник. Життєва марнота	4
Релігійна карта України	7
Д. Холл. Простота слухання Бога	8
М. Мокієнко. Як Бог говорить через пророцтво	11
Л. Каночкін. Голос Божий через совість	14
М. Лукадо. «Я буду говорити з тобою твоєю мовою» ...	16
Д. Бівер. Чи так говорить Господь?	18
В. Боєчко. Випробування пророцтва	21
Ю. Вавринюк. Звідки віяв «Талліннський вітер»?	24
М. Борбинський. Затемнення сонця	30
Р. Данн. У пошуках чудодійних пілюль	34
З Богом можливе неможливе. Тоні Мелендес	36
М. Мучинський. Я сама... Своїми руками	38
Б. Галюк. Благословення підзвітністю	40
В. Опря. «Про всиновлення я і не мріяв»	43
Поетична сторінка. Ольга Лазарук	46
«Край землі» в Христових обіймах	48
Л. Бівер. Не будіть сплячої красуні	50
Р. Балачук. Дивна пригода в лісі	53
Новини	54-55

Художник Віктор Мокійчук

У номері використано фото Віктора Мокійчука, Юрія Вавринюка,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів.

В оформленні першої сторінки обкладинки використана
картина Карла Блока.

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив» (Євр. 1:1,2).

Розповідають про одну ситуацію, яка сталася за часів атеїстичної ідеології, коли радянська влада прикладала величезні зусилля, щоб викреслити ім'я Бога з ужитку.

Одним із методів безбожної пропаганди були лекції на антирелігійну тематику. І ось на одній такій зустрічі із селянами в місцевому клубі лектор-атеїст добру годину доводив, що Бога немає. Коли настав час запитань, один віруючий чоловік підвівся і зі здивуванням сказав: «Я щось ніяк не можу второпати: Ви так довго переконували нас, що Бога немає, а я лишень сьогодні зранку з Ним розмовляв. І розмовляю щодня вже багато років».

Можна зрозуміти цього лектора-атеїста: для нього справді Бог не існував через просту причину — він Його ніколи не чув і ніколи з Ним не розмовляв. Для людини ж, яка постійно спілкується з Богом, яка постійно прислухається до Господнього голосу, питання: «Чи існує Бог?» — взагалі недоречне. Не помилюся, коли скажу, що спілкування Бога з людиною є чи не найголовнішим аргументом у процесі створення самої людини. Адже Творець, створивши Адама з пороку земного, наділив його особливою здібністю — здатністю до душевного спілкування. Причому спілкування не лише з подібними до себе, але й із Самим Богом. Богові потрібний був не просто досконалий об'єкт власного творіння, Йому був потрібний СПІВРОЗМОВНИК — особа, з якою можна було б поспілкуватися як з рівним.

Але співрозмовник спілкувався не лише з Творцем. Після однієї з розмов зі змієм Адам із Своєю відчув себе ображеними: Господь щось приховав від них. Захопившись елейним голосом ворога, вони забули те, що говорив їм Творець. І втратили не лише Едем, але й спілкування з Єговою.

Але Бог не залишив людину напризволяще!

Читаючи Старий Заповіт, ми декілька сот разів натрапляємо на вираз: «Так говорить Господь!» Бог продовжував говорити до неслухняних дітей. Різними методами, різним голосом, з різних приводів, але говорив. Та найгучніше Він проговорив на Голгофському хресті через Свого Сина. Проговорив голосом любові, який звучить і донині. Тому для сучасної людини надзвичайно важливо почути цей голос, відгукнутися на нього і — жити в постійному спілкуванні з Творцем.

То ж порозміркуймо сьогодні про те, як Господь говорить до нас, і що потрібно нам, щоб цей голос чути.

ЖИТТЄВА МАРНОТА

Марнота (або суєта), згідно тлумачного словника російської мови, — «всё тщетное, пустое, не имеющее истинной ценности, прах: пред лицом смерти всё стало прах и суєта», — це по-перше. По-друге: «Торопливые и беспорядочные хлопоты, излишняя торопливость в движениях, в работе, в поведении». В Біблії, в книзі Еклезіяста, визначенню терміну «суєта» присвячено багато віршів. І мудрецем-царем Соломоном зроблений висновок: «Наймарніша марнота, сказав Проповідник, наймарніша марнота, марнота усе!» (Екл. 1:2) То невже (згідно висновку Соломона) «**все марнота**» — без винятку?

Річ у тому, що на суєту треба дивитися з двох позицій: з позиції вічності (неба) і з позиції тимчасового життя (землі). Якщо поглянути з позиції неба і землі на одну й ту саму річ, вона має зовсім інший вигляд. Я недавно летів у літаку. Коли я подивився вниз, то будинки виглядали такими крихітними, що ціле місто можна накрити долонею, але коли подивитися на ці ж самі будинки з землі, то вони зовсім не маленькі. Так само і на суєту треба подивитися з двох позицій і дати правильну оцінку. Я думаю, що Соломон, коли стверджував, що все марнота і немає нічого корисного, говорив про це з позиції вічності, неба.

Нам треба на земні речі дивитися з погляду вічності (неба) — і тоді наше серце не буде

прив'язуватися до всього земного. Ми розуміємо, що доведеться все це лишити, що є щось більше і цінніше — це служіння Богу, це Царство Боже, діло Боже, а ці земні речі (хоч і потрібні для життя) не основні (не те, ради чого треба жити, чого треба досягати), вони не є ціллю життя. Головна ціль — вічне, духовне, і коли ми зрозуміємо, що є суєтою, серце наше не буде до нього липнути.

Йов мав великі багатства, але одного дня у нього нічого не стало, і він сказав: «Дав Бог і взяв — ім'я Господнє хай буде благословенне». Серце його не було прив'язане до багатства. Інший персонаж: молодий юнак, який підійшов до Ісуса і запитав: «Що робити, аби мати життя вічне?» Ісус йому відповів, натиснувши на найболючіше: «Віддай те, що маєш, бідним». Зауважте, що Ісус не всім це казав, а сказав юнакові, бо той був прив'язаний до цього, хоч і виконував заповіді. Але юнак засумував і відійшов від Ісуса, промінявши небесне (вічне) на суєту (на земні тимчасові речі). Ісус сказав: «Тяжко багатому (я би підкреслив: таким, як той юнак), увійти в царство Боже». А таким, як Йов, як Авраам, як Давид — не тяжко, бо вони своїм багатством служили іншим.

Отже, з позиції вічності Соломон каже: немає нічого цінного. Люди світу цього такого погляду не мають, тому що сенс життя

світської людини зводиться суто до матеріального. Хоч Соломон мав те, що треба і що не потрібно, але коли він оглянув усе, що мав (розкоші, багатство, тілесні задоволення), він сказав, що це все суєта, нікчемність. Як, Соломоне, невже все це не має цінності? «От я помру, хтось інший це візьме, і буде він розумний чи нерозумний». На жаль, його побоювання справдилися. Мені просто шкода читати книги Царів, Хронік: Соломон такий храм побудував, золоті щити, мідне море тощо, а його внуки, правнуки легковажно дозволили це все розграбувати. Вже при Ровоамі забрали золоті щити, при внуках ще щось.

І ми, дивлячись на того, хто має більше, хочемо собі також більше, нарешті досягаємо цього — і що? Знову дивимось на того, хто ще більше має. Машину кращу, новішу... Але ж хтось і на вертольотах літає! Знаєте, що в ненаситності є дві дочки, і як їх звати? «Давай», «Давай». Людина ніколи не скаже: «Досить!»

Ми не повинні (не дай, Боже!) заздрити невіруючим людям, які мають успіх у цьому світі (нехай вони нам заздять). Невіруючий не знає Бога, він не спасений, якщо може мати якесь задоволення на землі, то це всього на декілька десятків років, якщо проживе. Якщо ж він помре грішником, то ніколи не буде мати щастя у вічності. Його життя закінчиться в пеклі, де він ніколи не буде багатим, ситим, щасливим, задоволеним. Праведник, якщо тут плаче, страждає, переживає, то це тільки на землі. Коли ж він помре і піде у вічність — там ніколи не буде плакати, у нього нічого не буде боліти, ніякого не буде йому зла. Ми в момент смерті отримуємо володіння, а невіруючий втрачає все. І коли ми з позиції вічності поглянемо на земне, то як же нам треба дякувати Богу і каятися, якщо Йому невдячні! Грішник тут не живе по-справжньому, бо п'янство, наркотики, тощо забирають у нього все. А нам Бог дав життя з надлишком на цій землі, ми живемо (не існуємо!) і, головне, царство Боже маємо. Але ми деколи буваємо незадоволені, нарікаємо. Якщо так, то справді треба щиро покаятися.

Що ж таке суєта з позиції землі? Я би сказав так: це коли людина використовує час, щось робить, а користі ніякої — оце наймарніша марнота. Час минув, сили потратив, а ефекту — нуль. А чи можна нашу роботу, домашні справи, дітей, що вчать в школі, вважати суєтою? Я би сказав: якщо людина повинна працювати, а не працює, то вона перебуває в суєті. Син Божий до 30 років допомагав Йосипу, який був теслею. Чи клопотався Він про те, що є суєтою? Язик не повернеться так сказати. Працювати — це закон життя і коли ми в тілі, то повинні на нього зважати, але також повинні знати межу. Апостол Павло до солунян

пише: «Ми день і ніч працювали!» Апостол намети шив, а чи був він у суєті? Він вчив: «Кожен працею своїми руками», і «хто не хоче працювати — то й не їж». Бо «вся праця людини, — говорить Соломон, — для її рота». Тому ми не зможемо жити, якщо не будемо працювати, і Бог засуджує того, хто не хоче працювати. І навіть апостол Павло пише: остерігайтеся такої людини в церкві, зауважте її. Коли людина працює чесно своїми руками й іншому може вділити — це не суєта, це — нормально (бо нас цьому вчить Євангелія), і ми, як християни, повинні це робити.

Але тут є одне «але». В Євангелії від Матвія, 6:24, написано: «Ніхто двом панам служити не може... не можеш служити Богу й мамоні». Мамона — це багатство. Виходить, що для нас вельми небезпечно служити багатству. Що це — служити? Покірно виконувати все, що диктує матеріалізм. Заради цього людина недоїдає, недосипає, залишає церкву тощо. А служіння багатству це — сучасне язичництво, ідолопоклонство. Ставити мамону на рівень «бога» — служити багатству. А Ісус наголошує, що ніхто не може служити двом панам!

Люди цього світу роблять акцент на земних речах, добробуті, вони про це думають, говорять, тому що їхній дух не відорваний. Ісус радить нам, щоб ми так не робили, як вони, звертаючи увагу на дві речі, необхідні для земного життя, — їжу та одяг. Одяг — для тіла, а їжа — для життя. Люди світу поставили одяг і їжу за ціль і ради цього руйнують тіло, обкрадають своє земне життя — і в неділю спішать на роботу, і в суботу, і ввечері — і так минає їхнє життя.

Коли ж ми в суєті? Коли земне, матеріальне бере верх над духовним. Коли спина гнеться, але не на тій ниві. Христос сказав: жниво велике, а працівників мало. А чому їх мало, хіба мало віруючих? Вони працюють, але не на Божій ниві.

Ще одна думка: рівень суєти залежить від духовного росту віруючого. До Марти, Марії і Лазаря прийшли Ісус і учні — треба їх чимось пригостити. Марта на кухні, Марія біля Ісуса слухає. Марта метушиться і — з претензією до Ісуса: «Чи Тобі потреби нема?» Ми, певно, так само на місці Марти сказали б щось подібне. А Ісус відповідає: «Марто, ти клопочешся і суєтишся про багато, а потрібно одне. Марія вибрала добру частку, яка не відніметься від неї». Марта робила добру справу, але, я думаю, коли прийшов Ісус, їм обом треба було б сісти біля Нього, поспілкуватися, а потім Ісус сказав би: «Сестри, а тепер на кухню». Марта ж Божому уваги не приділила, а все земному й земному.

І ще одне: суєтою ми можемо розгнівати нашого Бога. У Книзі Повторення Закону, 32:21, написано: «Роздражнили Мене вони

тим, хто не Бог — ідолами своїми, Мене розгнівали своїми марнотами, тому роздражню Я їх тим, хто не народ, нерозумним народом розгніваю їх».

В книзі пророка Огія є місце, де розповідається про те, як євреї повернулись з полону (з Вавилону), і кожен побіг до свого дому (треба ж відбудувати зруйноване!), всі працюють, всі заклопотані — не грішать, ідолам жертву не приносять, а Господь через пророка сильно докоряє (як начальнику Зоровавелю, так і народу): як це так, ви побігли до своїх справ, а Моє діло лишили? І за це гнів Божий виявляється: «Ви сієте, ви робите для дірявого гаманця — Я не благословлю вас». Марнотою євреї розгнівали Господа і не мали благословення, тому що діло Боже стояло, а вони свої справи залагоджували. Ніби й гріха нема — не крали, не вбивали, не чинили перелюбу, а просто занедбали Божу справу. Часто може так бути і в нас — занедбуємо Божу справу, а лукавий в

цьому зацікавлений, підкидає ще більше, давай ще і ще, і ще, і людина йде за тим. День, місяць, рік минув — і що для Господа зробив? А що для себе? Дуже багато. Людина може любити суету. В псалмі є написано так: «Сини людські! Доки будете любити суету?»

Для вічності мають цінність добрі діла, що зроблені для Господа, але навіть добрі справи, якщо зроблені не з правильних мотивів, можуть бути пустими, суетою. В Першому посланні до коринтян Павло пише: «Якщо я роздам свій маєток, або тіло на спалення без любові, немає мені ніякої користі». Зроблено з любові не до Господа, а до себе (в своє ім'я), щоб людям показатись, щоб в газетах написали, але не для вічності.

Нехай допоможе Господь, щоб ми розуміли, що таке суета, тримались подалі від неї, дбали про діло Боже. А вся слава нехай буде нашому Господу!

Василь ПОПУДНИК, м. Івано-Франківськ

Фотоповідь

Це не кадр з фільму про страждання Ісуса. Це реальне фото із сьогоdnішнього життя. І зроблено воно на Філіпінах під час Страстної п'ятниці. Це театралізоване дійство, що бере початок ще з 40-их років, щороку набирає популярності і приваблює все більше туристів. Перед тисячами глядачів розгортаються події двохтисячолітньої давності, коли в Єрусалимі розпинали Сина Божого. Але, на відміну від театру, цвяхи тут справжні, 15-сантиметрові, і вбивають їх у

руки по-справжньому. І ті, хто лягає на хрест, роблять це цілком добровільно. Рубен Енайя, наприклад, повторює це щороку ось уже більше двадцяти років. Як пояснює, він тим самим хоче віддячити Богові за те, що одного разу Той спас його від смерті на будівництві. Інші кажуть, що цими муками, які терплять під час розп'яття, вони надіються спаситися від гріха.

От тільки для чого ж тоді страждав Ісус Христос, якщо людині знову і знову потрібно

себе розпинати? І чи не є оце намагання вгодити Богові ще однією спробою розп'ясти Сина Божого? Бо тоді Його жертва виявляється марною або її замало, щоб отримати спасіння і прощення гріхів. Дивно, на які величезні, іноді нелюдські жертви ідуть люди, аби власними зусиллями догодити Господу. Виявляється, іноді тіло легше розп'ясти на хресті, аніж розп'ясти свою гріховну натуру, яка відмовляється просто та нелукаво прийняти жертву Ісуса Христа. Христа, Який «один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних» (1 Петр. 3:18).

Нелегко було Ісусові нести хреста і дозволити грішникам розп'ясти Себе на ньому. Думаю, і сьогодні нелегко Йому дивитися, як люди намагаються пробратися у Царство Небесне, минаючи Голгофу, зі своїми власними хрестами. Хрестами, які зневажають хрест Ісуса.

Релігійна карта України

У приміщенні Українського національного інформаційного агентства (Укрінформ) 11 лютого 2009 року відбулась прес-конференція «Релігійна свобода у світі і в Україні. Підсумки 2008 року» з участю Голови Державного комітету України у справах національностей та релігій Олександра Сагана.

Як повідомляє прес-служба Держкомнацрелігій, голова Комітету проінформував учасників прес-конференції, що станом на 1 січня 2009 р. релігійна мережа в Україні представлена 55 віросповідними напрямками, в межах яких діє 34465 релігійних організацій (на 624 більше в порівнянні з минулим роком), у тому числі 33083 релігійних громад, 85 центрів та 255 управлінь, 432 монастирі, 340 місій, 74 братства, 196 духовних навчальних закладів, 12633 недільні школи. Справами Церкви в Україні опікується 29892 священнослужителі. Для богослужінь релігійні організації використовують 22437 культових та пристосованих під молитовні споруд.

Розподіл церковно-релігійних організацій за конфесійною ознакою свідчить про домінування в Україні православ'я, до якого входить 17071 парафія, тобто 51,6 відсотків від загальної кількості релігійних осередків віруючих країни. Водночас, спостерігається тенденція до зменшення його питомої ваги в загальній складовій, а приріст релігійних громад є нижчим загальнодержавного показника. Більше тисячі релігійних організацій репрезентують етноконфесійні утворення.

Найбільшу частину з них зареєстровано послідовниками ісламу – 535 організацій. Юдаїзм представлений 295 організаціями, Закарпатська (угорська) реформатська Церква — 118, Німецька євангелічно-лютеранська Церква — 40, Вірменська апостольська Церква — 27 релігійних організацій. Разом з тим, О. Саган наголосив, що в Україні протягом останніх років спостерігається стрімке зростання протестантських релігійних громад, кількість яких перевищила 10 тисяч.

За словами Голови Держкомнацрелігій, в стадії будівництва знаходиться 2399 культових об'єктів. Водночас, релігійні організації користуються 6693 орендованими та 963 колишніми некультовими церковними будівлями.

Слід констатувати, що інтенсивний ріст кількості релігійних організацій значно випереджає можливості їхнього матеріального та майнового забезпечення. Це породжує напруження в релігійному середовищі, невдоволення віруючих, їхні скарги в різні інстанції щодо фактів неуваги і формалізму у цій справі з боку місцевих органів влади. Майнові суперечки в деяких населених пунктах призводять до гострого протистояння між релігійними громадами, порушення гро-

мадського правопорядку.

На думку Голови Комітету, міжнародна діяльність релігійних організацій, їхні зв'язки з одновірцями за кордоном виступають важливою складовою державної політики в галузі свободи совісті. Упродовж 2008 року релігійні організації України продовжували активно проводити міжнародну діяльність, спрямовану на зміцнення співпраці з одновірцями за кордоном, запрошення іноземних священнослужителів, проповідників, місіонерів та інших представників зарубіжних релігійних організацій. Так за релігійною візою Україну відвідало 7846 іноземців.

О. Саган наголосив, що у 2008 році до України від міжнародних релігійних організацій надійшло 13316,8 тонн гуманітарних вантажів. За конфесіями частка вантажів гуманітарної допомоги складає: євангельських християн-баптистів — 4710,1 т. (35,3 % від загальної кількості), християн віри євангельської — 2166,91 т., Свідків Єгови — 1411,7 т., харизматичних церков — 737,5 т., Церкви Христа — 243,8 т., УГКЦ — 228,8 т., православних церков — 202,9 т., інші конфесії — 2045,7 т.

Я щойно закінчив говорити перед групою чоловіків про чудову заяву Ісуса: «Я кажу лише те, що чую і роблю те, що бачу!» Обличчя Мартіна виражало, що йому не дуже подобалося те, чому я навчав.

— Для вас це, можливо, й хороша новина, — сказав він. — Але якби ви чули Бога так рідко, як я, вам би так не здалося. Якщо можна робити лише те, що я бачу, як робить Господь, і говорити те, що я чую, як Він говорить, мені не доведеться багато говорити й робити. Мое життя стане надзвичайно нудним.

Мені довелося визнати, що в словах Мартіна був сенс. Якщо Бог говорить з нами лише три-чотири рази в житті, то суть християнського життя як відповіді на те, що ми чуємо від Бога, — не добра новина. «Мого голосу слухають віщі Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (Ів. 10:27). То ж чим є Його голос?

Бог розкриває Себе, Він не намагається сховатися від нас. Не в Його характері уникати нас. Якщо б Він хотів цього, то ніколи б нас не створив, тим більше не став би посилати на смерть Свого Сина, щоб налагодити спілкування між Богом і людьми. Бог хоче спілкуватися. Він весь час спілкується з нами. І щоб нам жити простим життям, уникаючи складнощів та непорозумінь, треба навчитися чути Його голос, який звучить до нас з різних джерел.

Вірте ділам

Іноді голос Бога звучить через Його діла. Релігійні люди часів Ісуса не могли повірити, що Він є Сином Божим. Але Він

закликав їх подивитися на Його діла, щоб дізнатися, що з Ним Отець (див. Ів. 10:37-38). Кожне чудо, здійснене Богом через Ісуса, було зверненням Бога до тих, хто спостерігав за цим. Коли Він зціляв хворих — це був гучний голос Його милості. Коли Він годував голодних — говорив про своє співчуття та силу. Коли йшов по воді — проголошував Свою владу над природою, коли воскрешав мертвих — Він розкривав Свою перемогу над смертю. Коли Він помер, беззахисний, за всіх грішників — Його безумовна любов луною прокотилася по всьому всесвіту.

Бог-Вседержитель говорить з нами в кожній події нашого життя. Бог ніколи не приховує від нас відкриттів про Себе; Він просто хоче обрати шлях спілкування. І коли наші очі відкриваються, щоб бачити славу Божу, ми зможемо отримувати відкриття від Нього з будь-якого джерела.

Об'єктивний еталон

Іноді голос Бога ми чуємо, вивчаючи Писання. Через Своє написане слово Бог дає нам інформацію, необхідну для того, щоб познайомитися з живим Словом (див. 2 Тим. 3:15).

Якщо ми, читаючи Писання, зблизимось з Богом Біблії, то ми зможемо пізнавати Його характер і розрізняти Його голос й іншими способами. Але Писання залишається вічним об'єктивним еталоном відкриття. Жодне Слово, яке приходить до нас від Бога більш суб'єктивними шляхами, ніколи не порушить явних відкриттів із написаного Слова.

Тому будь-яка людина, яка має законне бажання спілкува-

тися з Богом, почне серйозно студіювати Священне Писання. Без посилення на його авторитет суб'єктивне спілкування стає безсилим і нелогічним.

Внутрішній голос

Можливо, найбільш глибокою, і разом з тим простою істиною про те, як чути Бога, є та, що Він говорить звідти, де живе. Він живе у Своему творінні. Він живе в історії. Він надприродно зберіг для нас Біблію і живе у її рядках. А ще Бог послав Святого Духа жити всередині нас. Тому той, хто прагне послідовно слухати Його, має навчитися чути внутрішній голос Бога.

Ми не живемо під старим заповітом, коли Божий закон був написаний на скрижалях. У Новому Заповіті закон написаний не зовні, а всередині нас — на наших серцях. Тому ми можемо прямо спілкуватися з Богом у будь-який час. Чекати, поки Бог заговорить з якоїсь далекої зорі чи прийде з якогось зовнішнього джерела, означає будувати обхідний шлях до найочевиднішого способу спілкування, який створив Бог. Бог говорить з нами зсередини.

Я був наймолодшою дитиною в сім'ї. Коли я ріс у нас на ранчо, всі мої брати й сестри вже стали дорослими й переїхали, тому я дуже багато часу проводив на самоті. Я годинами грався на дворі, а іноді розмовляв з Богом, наче Він був моїм другом. Я задавав Йому прості запитання: «А що Ти думаєш про це?», а потім сам розповідав Йому, що думаю про те чи інше. А оскільки ніхто не любить односторонні розмови, я не тільки говорив з Богом, а й сам своїм же голосом відпові-

ПРОСТОТА СЛУХАННЯ

дав за Бога. Розмова була приблизно такою:

— Ну то що ж, Боже, Ти насправді думаєш про мене?

Потім я говорив за Бога:

— Ну, що ж, Дадлі, ти Мені подобаєшся. Ти дуже особливий. Я збираюся тобі дозволити взяти участь у Своїй роботі на землі.

Я тоді думав, що сам складаю те, що говорю, уявляючи собі, що мені хотілося б почути від Бога. Цікаво, але згодом, коли я більше пізнав Бога, те ж саме, що я чув, Бог підтвердив мені через Писання і відкриття Духа всередині мене. Будь ласка, зверніть увагу: я не кажу, що ми можемо вкладати слова Божі в уста. Те, що говорить нам Бог, і те, що нам хотілося б чути, не завжди одне й те ж. Але я вірю, що ми чуємо Бога частіше, ніж думаємо, і ми можемо налаштувати свої серця на Його голос.

Не все, що виходить з серця, є від Бога. Але коли Бог говорить до віруючого, це дійсно виходить з серця тієї людини, тому що саме там живе Бог. І в міру нашого зростання у Ньюму, Бог обіцяє оновити наші серця, зробити нас чутливішими до Його голосу всередині нас (див. Єз. 36:26-27).

Життя з духа

Коли ми говоримо про те, як чути голос Божий, то не обов'язково маємо на увазі якесь видіння чи особливе явище. Ми говоримо про реагування на Дух Божий всередині нас. В Посланні до галатів, 3-4, апостол Павло розглядає зміну, яка приходить у стосунки Бога з людиною. Він каже, що коли ми народжуємося в Божу

сім'ю, то ми вже більше не раби, а спадкоємці. І він показує, коли дитину виховують домашні вчителі, її життя мало чим відрізняється від життя раба. Життя дитини повністю керується зовнішніми факторами. Та коли дитина росте і дорослішає, вона все більше входить у стан спадкоємця, здатного чинити відповідно до внутрішніх бажань та знань, а не за зовнішніми вказівками.

Коли мій син був підлітком, я зобов'язав його слідувати за тим, щоб газони були гарно підстрижені. Йому треба було косити траву, вирівнювати краї кущів, збирати все сміття у мішки. За це він отримував певну винагороду. Тривалий час ця робота відбирала у мого сина набагато більше часу, ніж витратив би на цю роботу я сам. Мені доводилося нагадувати Давиду, що настав час косити траву, показувати йому, як це робити. Але не можу вам передати своєї радості в той день, коли я прийшов додому з роботи і побачив, як він стриже траву без єдиного нагадування з мого боку чи від мами.

Як ви вважаєте, що я зро-

бив? Ви думаєте, я вибіг у двір сваритися: «Давиде, хто сказав тобі косити траву? Ніхто тобі не говорив, що треба це робити. Ти надто багато береш на себе, приймаючи такі рішення!» Ви ж розумієте, що нічого такого я не зробив. Я милувався тим, що мій син послушався голосу свого серця, а не моїх уст.

Саме так відбувається у нашому житті. По суті, я роблю те, що велить мій внутрішній чоловік. І чим більше я пізнаю характер свого внутрішнього чоловіка, тим більше виявляю, що він хоче творити волю Божу. Чому? Тому що Закон Божий записаний в моєму серці і розумі.

Спочатку, коли в мене була можливість пожертвувати певну суму, я запитував Бога конкретно: «Скільки я маю дати?» В ті давні дні я отримував від Бога досить конкретні суми, наприклад, п'ятдесят сім доларів і тридцять сім центів замість круглої цифри у 50 чи 60 доларів. Було цікаво чути Бога в такий спосіб. Тепер же я виявив, що Бог не завжди каже мені саме так. Замість того Він дозволяє мені чинити так, як я

БОГА

хочу. Іноді я відчуваю сильне бажання віддати 100 доларів на певну справу. І мені не треба чекати, поки прийде якесь явне відкриття. Я даю просто від надлишку серця, покладаючись на Бога, що Він дасть мені знати, коли я зіб'юся зі шляху.

Всі ми розуміємо, що певні наші бажання, котрі виходять з серця, базуються на плоті, а не на душі. Тому ми маємо жити перед Богом чесно, повністю покладаючись на Нього. І тому Бог Своєю дивною мудрістю дав нам не лише внутрішнє відкриття, закарбоване на нашому серці та розумі, але й зовнішнє відкриття Свого Писання. На додачу, Він забезпечив нас порадами близьких друзів і віруючих, які також вирушили в подорож з Богом.

Коли ж ми налаштували свої вуха слухати внутрішній голос, корисними можуть виявитися зовнішні підтвердження. Особисті пророцтва, обставини, в яких двері відкриті чи закриті, і поради інших можуть допомогти нам вирішити, чи дійсно ми чули Божий голос. Однак ці підтвердження збивають з пантелику, коли людина просто не налаштована на те, що Бог говорить всередині. Він дав вам вуха чути Його голос, звідки б він не лунав. Він безперервно говорить з вами через Своє творіння, через Своє діла, через Біблію і через внутрішній голос, що звучить всередині кожного з нас.

Він не відправив нас на землю, спорядивши лише письмовими вказівками для життя. Він не посилає час від часу телеграм, щоб виправляти нас на шляху. Бог дав нам Самого Себе. І як Ісус жив, відгукуючись на голос Отця, ми також можемо прожити своє життя, відкликаючись на голос нашого Пастиря!

Він говорить — ми діємо!

Дадлі ХОЛЛ

ГОЛОС БОЖИЙ У МОЄМУ ЖИТТІ

Мені тепер 54 роки. З самої ранньої юності Господь кликав мене до покаяння, але я вперто робив по-своєму, живучи так, як усі люди цього світу, віддаючись гріхам, а не Господу. Я не відкидав Бога, вважав людину Божим творінням і ніколи не погоджувався, що людина — процес еволюції згідно теорії Дарвіна. Але якщо людина правильно розуміє певні речі, навіть погоджується з тим, що є Бог, і притому Йому не служить, вона нічим не відрізняється від затятого атеїста, безбожника.

Я довго жив своїм життям, заспокоюючи свою совість відвідуванням храму і виконанням деяких релігійних обрядів (то свічку поставлю, то прийму причастя). Але я залишався всередині тим самим грішником. У храмі я бив поклони, а вийшовши надвір, знову робив той самий гріх, що й раніше. Я переконався, що зовнішнє благочестя, виконання церковних обрядів людину не змінить на краще. Переміну людини (і то внутрішню переміну) робить Дух Святий в її серці.

Та з милості Своєї мене Сам Господь прикликав до Себе. Але я нікому не побажаю такого шляху до Бога, як у мене, бо поштовхом до мого покаяння перед живим Богом стала трагічна смерть мого 20-річного сина, у чому я вбачаю й свою вину.

Щоб привести людину до Себе, Господь промовляє до неї через Слово Євангелії. Якщо ж людина не приймає Слова, то Господь веде людину до покаяння іншим шляхом. Бог допускає в її житті тяжку хворобу, скрутні обставини, щоб людина зупинилася на своєму погибельному шляху і навернулася до Господа в покаянні. Ось такі обставини склалися й у моєму житті. Після смерті сина я ясно зрозумів, що наступним буду я. Тому цілеспрямовано прийшов до церкви в Сумах, де лунає проповідь Слова Божого, Євангелії, де поклоняються живому Богу. Я покаявся у своїх гріхах, а рік тому увійшов у Завіт з Богом через водне хрещення. Хоч я змарнував багато років свого життя, не підкоряючись Господу, та безмежно вдячний тепер Йому, що все ж таки настав момент мого духовного прозріння і навернення до живого Бога.

Олександр Котвяковський, с. Бездрик, Сумський р-н.

Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні нічному, коли міцний сон на людей нападає, в дрімотах на ложі, тоді відкриває Він ухо людей, і настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає, щоб від гробу повстримати душу його, а живая його щоб не впала на ратище.

І карається хворістю він на постелі своїй, а в костях його сварка міцна. І до гробу душа його зближується, а живая його до померлих іде. Якщо ж Ангол-заступник при нім, один з тисячі, щоб представити людині її правоту, то Він буде йому милосердний та й скаже: Звільни ти його, щоб до гробу не йшов він, Я викуп знайшов. Тоді відмолодиться тіло його, поверне до днів його юности. Він благатиме Бога, й його Собі Він уподобає, і обличчя його буде бачити з окликом радости, і чоловікові верне його справедливість.

Він дивитиметься на людей й говоритиме: «Я грішив був і правду кривив, та мені не відплачено.

Він викупив душу мою, щоб до гробу не йшла, і буде бачити світло живая моя».

Книга Йова 33: 14-30

ЯК БОГ ГОВОРІТЬ ЧЕРЕЗ ПРОРОЦТВО

Бог продовжує говорити

Біблія — основне джерело пізнання Бога — говорить нам, що «Бог багаторазово й багатьма способами говорив колись до батьків наших через пророків, за останніх же оцих днів Він говорив до нас через Сина» (Євр. 1:1-2). І цим виконалось багато обітниць про Ісуса Христа зі Старого Заповіту, одна із них була сказана Мойсеєм: «Пророка з-поміж вас, із братів твоїх, такого, як я, Господь, Бог твій, поставить тобі, Його маєте слухати» (5 М. 18:15). Тому все те, що говорив Ісус Христос, «що записали і передали нам ті, що з початку були очевидцями й служителями Слова», є основною формою Божого відкриття, Божої волі, Божих діянь у майбутньому. Разом з тим, уважно читаючи Новий Заповіт і особливо Божі

обітниці відносно Духа Святого, ми зауважуємо: «Коли ж прийде Він, Дух істини, то приведе вас до повної істини («наставит вас на всякую истину»), бо говоритиме Він не від Себе, а все, що чутиме, буде розказувати, і майбутнє звістить вам» (Ів. 16:13) і «Утішитель же, Дух Святий, Якого пошле Отець в Ім'я Моє, Той навчить вас усього й пригадає усе, що Я говорив вам» (Ів. 14:26).

Новозавітна істина має бути затребувана.

В останній книзі Нового Заповіту, Об'явленні, в посланні до семи церков, є декілька загальних закликів, і один з них: «Хто має вуха, нехай слухає, що Дух говорить церквам». Тому, на мій погляд, слова апостола Павла про те, щоб дбати про любов і бажати духовних дарів, а найбільше — щоб

проорокувати, повинні бути заново переосмислені, освіжені у нашому духовному сприйнятті, у проповіді і вченні в церквах.

У чому тут проблема? В цій статті я хочу поділитися своїми роздумами, певним досвідом, пошуками. Вона не буде претендувати на всю повноту відповіді, але є виявом щирого бажання, щоб Тіло Христове було збагачене благодатними дарами, щоб Дух Святий міг вільно діяти, і вогонь Христової п'ятидесятниці не погас в тих, хто прийняв істину апостольського вчення.

Дональд Джі, відомий пастор і вчитель Біблії, писав, що існує дві форми нецтва стосовно духовних дарів. Апостол Павло мову про духовні дари в Першому посланні до коринтян, в розділах від 12 до 14,

починає наступними словами: «Не хочу я, браття, щоб не відали ви про духовні дари». «Неуцтво», з яким доводилося Павлові мати справу в Коринті, не стосувалося того, що коринтяни не мали духовних дарів, навпаки, вони не мали недостатку ні в якому даруванні. Їхня проблема була в тому, щоб правильно розуміти справжню ціль духовних дарів, а також правильно і з любов'ю використовувати дари. На жаль, проблема коринтян багато разів давала про себе знати аж до наших часів, і це певною мірою привело до того, що багато людей зневірилися й розчарувалися і «продовжують дмухати й на холодне». Це привело до іншої форми неуцтва — аж до повного відкидання духовних дарів. Сюди слід додати і те, що багато з тих, хто говорить про духовні дари, і конкретно про пророцтво, не мають особистого духовного досвіду. Апостол Павло, навчаючи коринтян, як правильно використовувати дари, і конкретно про інші мови, міг з повною відвагою сказати: «Дякую Богу моему, що я більше всіх вас говорю мовами» (1 Кор. 14:18). Тому нам слід прислухатися до порад і науки великого апостола і виявляти ревність і спрагу до натуральних Божих діянь у наш час.

«Бажайте духовних дарів, а найбільше ж, щоб пророкувати»

Далі, розглядаючи цю важливу тему детальніше, поговоримо про пророцтво. Щоб було зрозумілішим, дамо визначення пророцтву. Ось деякі з них: «Пророцтво — особливий дар, який дає змогу віруючому передати слово об'яви безпосеред-

ньо від Бога під впливом імпульсу, що йде від Духа Святого. Як в Старому Заповіті, так і в Новому, пророцтва, в основному, не є тільки провіщенням майбутнього, а об'явою Божої волі і спонукуванням Божих людей до праведності, вірності, терплячості та розради» (Біблія з коментарями).

Слово «пророцтво» походить від грецького слова, яке має значення «глибинний витлумачувач». У часи апостолів дар пророцтва мав два вияви. Перший — донесення слів Бога до людей через пророка. Це була надприродна дія. А щоб люди могли відрізнити фальшивих пророків від істинних, Дух давав іншим віруючим дар «приникликого натхнення» (Книга Б. Грема «Святої Дух»).

Звідси ми робимо декілька висновків:

1. Як і всяка інша духовна дія, пророцтво відбувається на основі віри. «І ми маємо різні дари згідно з благодаттю, коли пророцтво — то й виконуй його в міру віри» (Рим. 12:6)

2. Істинне пророцтво походить від Духа Святого і тому є результатом сповнення Духом Святим. Це підтверджується багатьма віршами зі Слова Божого. Наведемо декілька із Нового Заповіту.

«Коли ж Єлизавета зачула Марії привіт, затріпотала дитина в утробі її. І Єлизавета наповнилась Духом Святим, і скрикнула голосом гучним та й прорекла: «Благословенна ти між жонами і благословенний Плід утроби твоєї...» (Луки 1:41-42)

«Його ж батько Захарій наповнився Духом Святим та й став пророкувати...» (Луки 1:67)

«Але Савл, що й Павло він, переповнився Духом Святим і на нього споглянув і промовив: «О сину дияволів, повний всякого підступу та всілякої злоти, ти ворогу всякої правди! Чи не перестанеш ти плутати простих Господніх доріг?» (Дії 13:9-10).

Підсилимо вище сказане словами апостола Петра і зробимо ще декілька висновків. «Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Пет.1:21). Тому на питання: «Де у пророка береться пророцтво?», правильною відповіддю буде — це імпульс, певна дія Духа Святого на відроджений, чутливий дух Божої людини. Для виголошення пророцтва важливим є правильне внутрішнє становище пророкуючого, а також відповідна духовна атмосфера.

Проповідь, виголошену в силі Духа Святого, також можна назвати пророцтвом. Яскравим прикладом може слугувати проповідь апостола Петра в день П'ятидесятниці.

Скажемо коротко про те, як Бог дає Свій імпульс, сигнал і як Божа людина його відчуває. Взагалі, Бог оригінальний і Його дії також. Тому проголошення пророцтва може відбуватися різноманітними способами. Для людей, які пережили хрещення Духом Святим, знайоме відчуття наповнення силою про яке пророки в Старому Заповіті говорять: «І була на мені рука Господня», або приємного тепла, що огортає тебе, і який немов тростинка в руці справжнього писаря. Часом приходить просвітлення думок — і робиться ясною ситуація, або немов би зелена лампочка вмикається на якомусь місці зі

Якщо бажаєте отримувати газету «За євангельську віру», звертайтеся:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел/факс (0342) 50-10-19;
e-mail: gsoleg@com.if.ua

Слова Божого. Відомі випадки, коли пророцтво супроводжувалося певними діями, подібно до того, як пророк Агав узяв пояс Павла, зв'язав свої руки і ноги і попередив, що чекало апостола в Єрусалимі (див. Дії 21:11). Цікаво про це написано в Книзі пророка Амоса: «Господь Бог заговорив, — хто не запророкує» (Ам. 3:8) Пам'ятаєте випадок із Саулом: «Що це зробилось із Кішовим сином? Чи то і Саул у пророках?» (1 Сам. 10:11), або про Валаама і його ослицю. Часто пророцтво проявляється відразу після хрещення Духом Святим. Про це читаємо в Діях апостолів, а також доводилося спостерігати і в наші дні.

Я мав привілей народитися в четвертому поколінні віруючих людей: мій дід і прадід майже одночасно увірували під час євангельського руху в 20-х роках минулого століття. Мій покійний батько часто розповідав мені про дії Духа Святого в той час, коли він був ще хлопцем. Тоді була якась особлива простота і конкретика, ясність. У пророцтві називалися звичайні імена людей і відкривалися, з людської точки зору, навіть подробиці чийогось життя, подібно до того, що ми читаємо в Діях апостолів про Ананія і Сапфіру. Таких прикладів було чимало, наведу один з них.

Пресвітер з дружиною пололи грядку. Жінка необачно ступила і пошкодила городину. Чоловік суворо докорив її, дружина образилася. Прийшли на зібрання, ніхто нічого не знав, крім їх обох, і тут слово: «Примирись зі своєю дружиною...» За свідченнями тодішніх очевидців, великий страх був на дітях Божих, люди спасалися, Бог хрестив Духом Святим.

Я розумію, що є різні періоди в житті Церкви. Разом з тим, на закінчення, мені хотілося б закликати: брати і сестри, будьмо щирі, багато чого втрачено, або підмінено з тих натуральних Божих дій, які мають бути в Церкві Христовій. Але збадьорімось, щиро забажаймо рясного пізнього дощу — і Він прийде до нас, бо виконається Слово Господнє: «І буде останнього часу, — говорить Бог, — виллю Я Духа Мого на всяке тіло; й пророкуватимуть сини ваші і дочка ваші, і юнаки ваші видіння бачитимуть, і старшим вашим сни снитимуться; а на слуг Моїх і на служниць Моїх виллю в ті дні Духа Мого, — і вони пророкуватимуть...» (Дії 2:17).

Михайло МОКІЄНКО,
*єпископ, старший
пресвітер церков ХВС
Дніпропетровської обл.*

БОГ ГОВОРІТЬ ЧЕРЕЗ СВОЄ ТВОРІННЯ

«Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідує день днєві слово, а ніч ночі показує думку, — без мови й без слів, не чутний їх голос, та по цілій землі пройшов відголос їхній і до краю вселеної їхні слова!» (Пс. 19:2-4).

«І розговорилися ми про красу світу цього Божого й про велику таємницю його. Кожна ж травиночка, кожна комашка, мурашка та бджілка золота, всі, до подиву, знають путь свою, не маючи розуму, таїну Божу свідчать і безперервно звершують її самі».

Федір Достоевський.

Незнання відводить людину від Бога, а знання повертає до Нього.

Луї Пастер.

Природа — це не більше, ніж назва наслідку, причиною якого є Бог.

Вільям Купер, англійський поет.

Бог є світло, яке, будучи невидимим, робить речі видимими і надає їм кольору. Твоє око не відчуває його променя, але твоє серце зігрівається його променем.

*Йоганн Фрідріх Ріхтер,
німецький письменник.*

Досконалість природи свідчить нам про те, що вона є образ Божий; її недосконалість — про те, що вона всього лише образ.

*Блез Паскаль, видатний
французький фізик і
математик.*

Бог, Який ходить по землі, для нас важливіший, ніж людина, яка ступила на Місяць.

*Джеймс Ірвін, амери-
канський астронавт, який
побував на місяці.*

ГОЛОС БОЖИЙ ЧЕРЕЗ

З перших розділів Біблії ми знаємо, що до гріхопадіння людина вільно спілкувалася з Богом. Але після гріхопадіння прямий контакт між Богом і людиною був утрачений. Та чи це означає, що Бог перестав говорити з людьми? Як говорить Бог тепер? В Нього є багато способів проговорити до серця людини. Один з таких способів — через Писання. Як я вже зауважив, гріх розділив Бога і людину, і тому не дивно, що тема гріха є однією з основних тем Біблії. Коли людина, яка дійсно хоче пізнати Бога і жити за Його волею, читає Біблію, кожен рядочок говорить їй про те, що в її житті потрібно виправити. Пам'ятаю, коли я вперше читав Біблію, кожен рядочок говорив до мене: «Винен! Винен!» Біблія буквально горіла в моїх руках. Я навіть, бувало, шкодував, що почав її читати, але все одно читав, оскільки розумів, що перестати читати Слово Боже — це шлях в нікуди. Я тоді ще не розумів всіх цих своїх переживань. Більше шістнадцяти

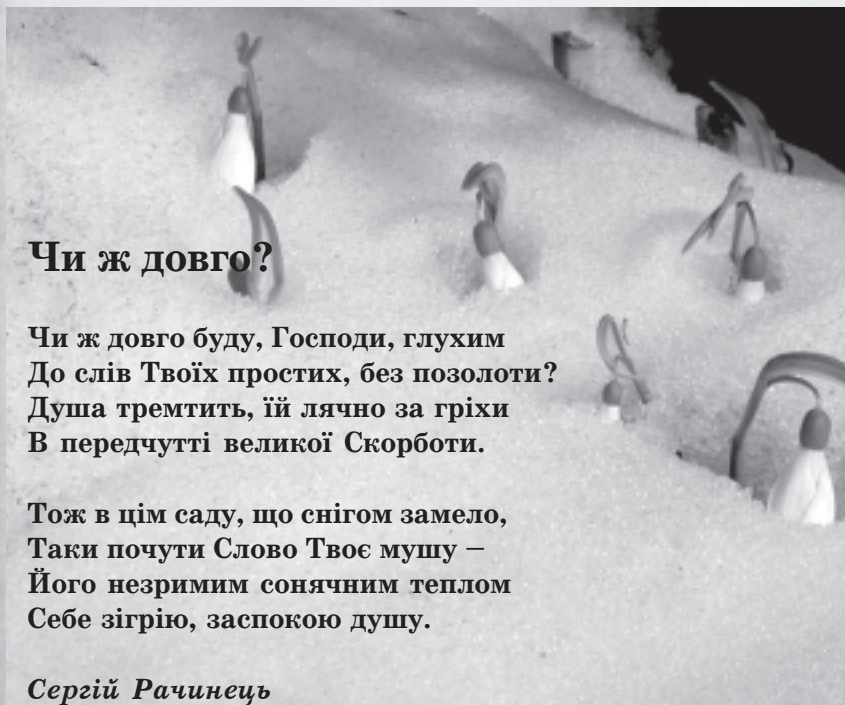
років минуло відтоді, і тепер я знаю, що тоді Сам Бог почав говорити зі мною зі сторінок цієї святої Книги.

Біблія — це закон Божий, даний людям. Апостол Павло каже, що через закон пізнається гріх (див.: Рим. 3:20). Тому людина, яка серйозно читає Слово Боже, починає розуміти свою гріховність і приходять до усвідомлення необхідності покаятися.

Далеко не в кожного жителя Землі є Біблія; і навіть якщо сьогодні в кожному домі в Україні ця книга є, не можна забувати, що так було не завжди. А хтось, можливо, просто не хоче її читати. Чи може Бог проговорити в такому випадку? Апостол Павло каже: «Бо коли погани, що не мають закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну» (Рим. 2:14-15). Іншими словами, ще

задовго до того, як Закон Божий був написаний на кам'яних скрижалях і пізніше перенесений на сторінки звичної для нас Біблії, Десять заповідей були записані Богом в серці кожної людини. Саме це й є тим, що зветься «сумлінням» або «совістю». Тільки-но людина замислить щось недобре, як внутрішній голос вже каже: «Не роби цього, це недобре». Таким чином Сам Бог звертається через нашу совість.

«Жити по совісті», «втратити совість» — ось лише два стійких, часто вживаних словосполучення. Ці вислови не суперечать Біблії, оскільки на її сторінках ми також натрапляємо на аналогічне поняття — спалене сумління (див.: 1 Тим. 4:2). Іншими словами, якщо людина часто йде проти своєї совісті, вона атрофується і перестає виконувати свою функцію. Та тим не менше кожен злочинець добре пам'ятає, як тремтіли його руки, як мучив сором, як він не міг дивитися своїй жертві в очі, коли вперше йшов на злочин. З часом все це минуло, тому що він спалив свою совість. Це стосується не лише тих, хто спустився на саме дно. Скільки є поважних в суспільстві людей, які ніколи не порушували жодних державних законів, але при цьому не раз йшли проти своєї совісті, і вона також померла. Такі люди, можливо, навіть отримували схвалення суспільства, мовляв, всі так роблять, але їх дій не схвалював Господь. Для Бога немає різниці, чи людина вбила свою совість, не один раз роблячи те, що забороняється не лише Біблією, а й державним законом, чи ж просто йшла проти християнської моралі, але державних законів при цьому не порушувала. І ті, й інші однаковою мірою винні перед Богом, і їх чекає вічна загибель,

Чи ж довго?

Чи ж довго буду, Господи, глухим
До слів Твоїх простих, без позолоти?
Душа тремтить, їй лячно за гріхи
В передчутті великої Скорботи.

Тож в цім саду, що снігом замело,
Таки почути Слово Твоє мушу —
Його незримим сонячним теплом
Себе зігрію, заспокою душу.

Сергій Рачинець

СОВІСТЬ

якщо вони не увірують і не покаються.

Бог часто звертається до невіруючих людей через їхню совість, але треба особливо зауважити, що й до віруючих Він часто звертається у такий же спосіб, тому кожному християнину, який присвятив своє життя Христу, важливо мати чисту совість. У Діях апостолів записані такі слова апостола Павла: «І я пильно дбаю про те, щоб завсіди мати сумління невинне щодо Бога й людей» (Дії 24:16). Це лише один з небагатьох віршів, де Павло підкреслює, що його совість чиста. В Новому Заповіті слово «совість» згадується тридцять разів. Павло також спонукував Тимофія, молодого і перспективного служителя, мати добру віру і совість (див. 1 Тим. 1:19). Ці два поняття — віра і совість — нерозривно пов'язані один з одним. Щоб підтвердити це, Павло каже, що ті, хто відкинув совість, «розбилися в вірі». Павло навіть називає імена двох таких людей: «Серед них Гіменей і Олександр».

Але як Бог може привести до покаяння людину, яка не здатна чути голосу сумління? Бог може покликати й таких людей, і в таких випадках, як правило, Бог говорить через хвороби, трагедії, втрати. В тому ж Посланні до Тимофія Павло каже, що він передав Гіменея і Олександера сатані, щоб вони навчилися не зневажати Бога (див. 1 Тим. 1:20). Це значить, що Богом було допущено, щоб ці двоє людей постраждали від хвороб чи пережили якісь особисті трагедії (в Біблії не уточнюється, що саме їм довелося пережити), і через неприємні для них обставини Бог говорив їм те, чого раніше вони не могли почути через своє спалене сумління.

Як багато є таких людей, які

йдуть до своєї мети «по трупах», не зважаючи ні на що і ні на кого. Поняття «совість» для них не існує; у них є гроші, зв'язки і влада — вони вважають себе богами. Здається, що ніхто й ніщо не може їх зупинити, але приходять мить, коли через ті чи інші обставини їхній політ переривається. І будучи зломленими, вони, буває, чесно визнають: «Бог покарав мене за все, що я зробив». Дехто з таких людей кається і навіть стає проповідником, і до кінця свого життя свідчить, про те, як Бог спинив його і проговорив до нього чи то через хворобу, чи через трагедію. Хтось йде у вічність без покаяння, хоча й знає, що саме Бог спинив його на цьому шляху, по якому він ішов. Як трагічно і печально, коли хтось явно бачить у своєму житті руку Божу, але при цьому упускає можливість покаятися і надбати вічне життя!

Багато хто знає, що Бог звертається через хвороби до тих, хто по-іншому не сприймає. На жаль, деякі християни розуміють це однобоко. Вони осуджують братів і сестер у Христі, які хворіють чи переживають певні втрати. «Якщо Бог допустив у його житті таку хворобу чи таку трагедію, зна-

чить у брата чи сестри є серйозні приховані гріхи», — пліткують вони між собою. Таким суддям варто частіше згадувати історію Йова. Сам Бог сказав про Йова, що він був непорочний, справедливий і богобоязний і завжди ухилявся від злого (див.: Йов. 1:1). І ось ті страшні трагедії обрушилися на нього. Спочатку за один день він втратив десятьох своїх дітей і весь свій маєток; потім все його тіло вкрилося страшною хворобою — проказою. До фізичного болю додалися й духовні атаки з боку людей. До нього прийшли його друзі з благим наміром потішити, але їхня втіха була не оливою, а сіллю на глибокі рани. Але Йов встояв. І не просто встояв — його віра стала ще сильнішою, він глибше пізнав Бога, що чітко видно з його слів: «Тільки послухом вуха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе» (Йов. 42:5).

До сказаного, думаю, можна додати, що у Девіда Вілкерсона є книга, що так і зветься «До тріумфу через трагедію». В цій книзі зібрані свідчення тих, хто багато пережив і втратив у цьому житті, але в результаті пережитого глибше пізнав Господа Бога.

Леонід КАНОЧКІН

«Я БУДУ ГОВОРИТИ З ТОБОЮ»

Бог знає, що ми іноді не помічаємо умовних знаків. Можливо, саме тому Він дав їх нам у достатній кількості. Райдуга після дощу означає Божий заповіт. Обрізання визначає Божих вибраних, а зорі зображують велику сім'ю Бога. Навіть сьогодні ми використовуємо символи в новозаповітній церкві.

Причастя — символ Його смерті, а хрещення — символ нашого духовного народження. Кожен з цих знаків символізує глибоку духовну істину.

Однак найбільш зворушливий, написаний від руки трьома мовами знак, розміщений на хресті. «А Пілат написав і написа, та й умістив на хресті. Було ж там написано: «Ісус Назарянин, Цар Юдейський».

І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де був Ісус розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано. Тож сказали Пілатові юдейські первосвященники: «Не пиши: Цар Юдейський, але що Він Сам говорив: Я — Цар Юдейський». Пілат відповів: «Що написав — написав!» (Ів. 19:19-22).

Чому табличку розмістили над головою Ісуса? Чому те, що там було написано, стривожило юдеїв і чому Пілат відмовився змінити напис? Чому слова були написані трьома мовами і чому про цю табличку згадується в усіх чотирьох Євангеліях?

Зосередьмо свою увагу на одній з усіх можливих відповідей на ці питання. А що коли цей шматок дерева є зображенням Божої відданості? Символом Його пристрасного бажання розповісти світу про Свого Сина? Нагадуванням про те, що Бог зробить все необхідне, щоб донести до вас Своє послання? Я вважаю, що цей напис відкриває дві істини про Боже бажання донести Євангелію до всього світу.

Немає такої людини, яку Бог не міг би використати

Зверніть увагу, цей знак одразу ж приніс результати. Пам'ятаєте відповідь розбійника? За кілька хвилин до своєї смерті, охоплений болем, він повертається і каже: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!» (Лк. 23:42). Які дивні слова. Він не благає: «Спаси мене». Він не просить: «Помилуй мою душу». Його прохання — це звернення слуги до царя. Чому? Чому він говорить про Царство Ісуса? Може, він чув, як вчив Ісус? Може, йому були відомі висловлювання Христа? Чи, найімовірніше, він прочитав табличку: «Ісус із Назарета, Цар Юдейський». Якщо так, то цей напис був першим інструментом, який використали, щоб проголосити вістку про хрест.

Пілат не мав наміру розповсюджувати Євангелію. Насправді на табличці було недвозначно написано: «Ось що чекає царя юдейського; ось що римляни зроблять з ним. Цар цього народу — раб, розп'ятий злочинець, а якщо такий цар, то який вже тоді народ, яким він править?» Пілат хотів, щоб цей напис лякав і принижував юдеїв. Але в Бога була інша мета. Сам того не підозрюючи, Пілат був секретарем небес. Він писав під диктовку Бога і написав це на хресті. І напис змінив долю того, хто його читав.

Немає такої людини, яку б не міг використовувати Бог.

К.С. Льюїс може підтвердити це. Цей професор з Оксфорда прийшов до Христа у зрілих роках, і його перо допомогло багатьом зробити те ж саме. Буде важко знайти письменника з таким же широким колом читачів і глибокою духовною проникливістю. І було б важко знайти більш дивного євангеліста, ніж той, який привів Льюїса до Христа.

Повірте мені, він цього не хотів, тому що сам був невірним. Його звали Т.Д. Уелдон. Він, як і Льюїс, був агностиком. За словами одного з біографів, він «насміхався над усіма переконаннями і майже всіма позитивними твердженнями». Він був інтелектуальним, цинічним невірним. Одного разу Уелдон зробив зауваження, яке перевернуло все життя Льюїса. Він вивчав богословське підґрунтя Євангелії. «Дивна річ, — сказав він, — ця вигадка

ТВОЄТО МОВОТО»

про... помираючого Бога. Все виглядає так, наче це насправді відбулося». Льюїс не міг повірити тому, що почув. Спочатку він навіть подумав, що Уелдон п'яний. Але цього твердження (хоча воно було зроблене мимохідь і несерйозно) виявилось достатньо, щоб змусити Льюїса подумати про те, що Ісус був саме Тим, за кого Себе видавав.

Розбійник прийшов до Христа завдяки тому, хто Його відкинув. Вчений прийшов до Христа завдяки тому, хто не вірив у Нього. Немає такої людини, яку б Бог не міг використати.

І...

Немає такої мови, якою б не говорив Бог

Будь-який перехожий міг прочитати цей напис, тому що кожен володів хоча б однією з трьох великих мов древнього світу. Іврит був мовою Ізраїлю, мовою релігії; латинь була мовою римлян, мовою закону й управління; грецька була мовою культури. Христос був проголошений Царем кожною з них. У Бога було послання для кожного: «Христос — Цар!»

Немає такої мови, якою б Він не говорив. І це підводить нас до дивного запитання: якою ж мовою Він говорить з нами? Я маю на увазі не говірку чи діалект, а щоденні події у нашому житті. Чи знаєте ви, що Бог дійсно говорить. Він говорить з нами будь-якою мовою, яку ми зрозуміємо.

Іноді Він говорить «мовою достатку». Ви ситі? Ваші рахунки оплачені? В кишені кілька дзвінких монет? Не надто вже гордіться тим, що в вас є, щоб не упустити того, що Він хоче вам сказати. Може, у вас так багато всього, що ви могли б віддавати?

А може, ви чуєте місцевий діалект «нужденності»? Ми, звичайно, хотіли б, щоб Він говорив лише «мовою достатку», але Він не завжди так робить. Іноді через «мову нужденності» Господь переконує нас, що Він бере участь у нашому житті і турбується про нас.

Чи чуєте ви «мову нужденності»? А як щодо «мови скорботи»? Що ж тут скажеш, ми уникаємо цієї говірки. Але ми з вами знаємо, як зрозуміло говорить Бог в лікарняних коридорах і ліжках. Здається, що ніщо не повертає нашого слуху до небес краще, ніж хворе тіло.

Бог говорить всіма мовами, включаючи вашу. Хіба Він не сказав: «Я буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити» (Пс. 32:8)? Хіба нам не велено взяти «Закона з Його вуст, а слова Його в серце своє» (Йов. 22:22)? Якою мовою говорить з вами Бог?

І хіба ви не раді, що Він говорить? Хіба не вдячні, що Йому не все одно, якщо Він говорить з нами? Хіба не приємно знати, що «приятель Господня до тих, хто боїться Його» (Пс. 25:14).

Мій дядько Карл був вдячний за те, що з ним хтось розмовляв. Захворівши в дитинстві на кір, він залишився глухим і німим. Майже всі свої шістдесят з лишком років він жив у цілковитій тиші. Небагато людей говорили його мовою.

Мій батько був одним із них. Будучи старшим братом, він, можливо, відчував бажання підтримувати свого молодшого брата. Після того, як помер їхній батько, він, ймовірно, відчув, що має зайняти його місце. Якою б не була причина, мій батько вивчив мову жестів. Він не був відмінником. Він навіть не закінчив середньої школи. Ніколи не вчився у коледжі. Ніколи не бачив потреби у тому, щоб вчити іспанську чи французьку. Але він витратив час, щоб вивчити мову свого брата.

Варто було лишень моєму батькові увійти в кімнату, як обличчя Карла починало сяяти від щастя. Двоє знаходили куточок і починали розмовляти своєю мовою. Вони чудово проводили час. І хоча я ніколи не чув, щоб Карл висловлював вдячність (він не міг), його широченна по-смішка не залишала й тіні сумніву в тому, що він був вдячний. Мій батько вивчив його мову.

Ваш Батько також вивчив вашу мову. «Вам дано пізнати таємниці Царства Небесного» (Мт. 13:11). Думаєте, одного слова вдячності буде достатньо? І коли ви будете дякувати Йому, запитайте, чи не пропустили ви яких-небудь знаків, які Він посилав на вашому шляху?

Одна справа — пропустити мимо вух слова дружини про прибирання квартири. І зовсім інша — пропустити Божі слова про Його участь у вашому житті.

Макс ЛУКАДО

ЧИ ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ?

«Бо ввійдуть між вас вовки люті, що отари шадити не будуть. Із вас самих навіть мужі повстануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-31).

Застереження на адресу Церкви

Павло вважав за свій обов'язок не тільки вчити, але й застерігати нас (див. Кол. 1:28). Вчення будує нас, а застереження захищає. Якщо нас будуть лише вчити, не попереджуючи про небезпеку, ми втратимо все те, що набули в процесі навчання. Це правда незалежно від того, наскільки здоровим та великим є вчення. Соломон, найбільш мудрий та найбільш великий із вчителів, перестав прислухатися до Божих застережень і звернувся до ідолів.

У своєму останньому зверненні до старійшин в Ефесі Павло підкреслив, що необхідно постійно попереджувати отару

про небезпеку. Він приводить в приклад себе: «Пильнуйте, пам'ятаючи, що кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки» (Дії 20:31). Зверніть увагу, що попереджувати потрібно постійно і всіх, а не тільки новонавернених. Це настільки важливе завдання, що протягом трьох років Павло не пропускав жодного дня, не попереджаючи своїх овець про небезпеку.

Сьогодні в церквах можна спостерігати тенденцію лише злегка зачіпати серйозні та спірні питання, бо служителі не бажають викликати в людях почуття тривоги та занепокоєння. Таким чином вони піддають свою репутацію ризику, а в

той час вовки витягують овець з церкви, бо їм не вистачає необхідного захисту.

Два джерела зваблення

Ісус говорив про два джерела обману: це лжехристи, чи антихристи, і лжепророки. Лжехристи чи антихристи — це ті, хто відрікся від Христа як Сина Божого, Який прийшов у світ у тілі.

Друга категорія звабників, про яких говорив Ісус, включає в себе лжепророків. Цих неправдивих пророків, у свою чергу, можна розділити на дві групи. В першу входять ті, хто проголошує іншу дорогу до Бога, Якого здебільшого називають Вищою силою. Вони пропонують шлях до Бога в

обхід Ісуса Христа. Велика частина віруючих не зверне уваги на цю явну дорогу обману. Але другу групу лжепророків розпізнати набагато важче. Вони перебувають всередині Церкви і, якщо не проявити пильності, можуть обманути навіть вибраних. Ісус казав, що ці лжепророки придуть з чудесами та знаменнями, «щоб звести, якщо можна, і вибраних» (Мт. 24:24). Вони є серед нас, носять такі ж Біблії, володіють надприродними дарами, але вони зваблюють віруючих тим, що приваблюють людей до себе, замість того, щоб вести їх до Бога. Павло попереджує про це у своєму зверненні до ефеської церкви: «Бо ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. Із вас самих навіть мужі повстануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-31).

Зверніть увагу, Павло говорить, що вони придуть як вовки. Ісус говорив про лжепророків як вовків в овечих шкурах. Зверніть увагу, Він не говорив про одяг пасторів, тому вони можуть мати, а можуть і не мати публічного служіння. Важливо, щоб ми не обмежували лжепророків колом людей, які несуть якесь публічне служіння.

Лжепророки виглядають як звичайні віруючі. Вони можуть говорити, вчити, проповідувати, співати і діяти, як будь-хто з нас. Але їхні мотиви та бажання зовсім інші. Справжні віруючі знаходять радість у виконанні волі свого Господа, вовки ж думають тільки про себе. Якщо покірність не заважає виконанню їхніх планів та намірів, вони будуть підкорятися, і тоді їх важко відрізнити від справжніх віруючих. В основі бажання лжепророків лежать неправильні мотиви. Вони служать Христу заради того, щоб щось отримати, а

не ради Нього Самого. Це самозванці, і їх можна викрити тільки тоді, коли будуть викриті їхні істинні мотиви.

Вовки в овечій шкурі

Ісус велів нам берегтися лжепророків. Чому ж Він про це говорить так гаряче та часто? Причина проста: неправдиве пророцтво — дуже тонка, малопомітна і дуже обманлива річ. Дуже важко відрізнити істинне від неправдивого. Ісус сказав, що лжепророків буде багато, а не декілька, і що вони, якщо можна, зваблять навіть вибраних своїми надприродними даруваннями. Ісус сказав, що нам слід дивитися на плоди. Але потрібно знати та пам'ятати, що плід має на увазі не тільки точність сказаних слів чи передбачення майбутнього. Хоча неточність також може служити якимось доказом того, що ці слова не від Бога (див. 5 М. 18:21-22). Бог чітко та ясно сказав, що якщо слова пророка не виконаються, його не варто вважати за пророка. Але одного цього критерію для відділення істинного від неістинного недостатньо, бо і лжепророки можуть бути точними. Господь пояснив, що пророк може промовити слово, і воно може виконатися, але його тим не менше потрібно відкинути, якщо він в результаті веде до ідолопоклонства, самолюбства чи нарікання (див.: 5 М.13:1-5; Кол. 3:5). Таку людину Бог називає лжепророком згідно його плодів. Ви робите серйозну помилку, якщо будете вважати точність єдиною ознакою істинного пророка, і цю помилку насправді роблять багато хто. Нам потрібно розрізняти по плодах. Ось декілька прикладів.

Валаам — корумпований пророк з користолюбним серцем. Він пророкував точно слово над Ізраїлем і передбачив

народження Месії. Його слова записані в Писанні. Але хоча ці слова були точними, його плоди були поганими. Ісус сказав, що він навчив Балаака вести в спокусу синів Ізраїля. Валааму було запропоновано велике багатство, якщо він прокляне Ізраїля, але він не міг проклясти те, що Бог благословив. Зрозумівши це, він навчив Балаака як вести у гріх ізраїльтян, і прирік їх на прокляття. Він зробив це, щоб отримати обіцяну нагороду. Його плоди привели людей під осуд. Двадцять чотири тисячі загинули від гніву Господнього. Пророцтва Валаама були точними, але плоди виявилися нечестивими. Він змішав дорогоцінне з нечистим.

В Новому Заповіті Павло і його супутники зустрілися з однією служницею, яка мала віщунського духа (див.: Дії 16:16). Передбаченням майбутнього вона заробляла для своїх панів багато грошей. Звичайно ж, вона була точною в передбаченнях. Вона була абсолютно права, коли говорила про Павла і його супутників, що «оці люди — це раби Всевишнього Бога». Те, що вона говорила, відповідало істині, але вона говорила не під помазанням Святого Духа. Вона була точною, але її плоди були поганими!

Мотиви лжепророків

Під час молитви Бог заговорив до мене і дав таке визначення неправдивого пророка в Церкві в повній згоді з тим, що ми читаємо в Писанні: «Неправдивий пророк — це той, хто приходить в ім'я Моє, але зі своїми планами». Плани такої людини можуть бути зосередженими на служінні, але основним мотивом є корисливість, кар'єра чи нагорода. Ці приховані мотиви здатні обманути не тільки інших, але й самого пророка. Павло попереджав: «А люди лихі та ду-

Неправдивий пророк — це той, хто приходить в ім'я Боже, але зі своїми планами. Плани такої людини можуть бути зосередженими на служінні, але основним мотивом є корисливість, кар'єра чи нагорода.

риси матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши» (2 Тим. 3:13). Зверніть увагу, Він сказав, що вони матимуть успіх і посиляться. Останнім часом, дійсно, стався ріст чисельності лжепророків і грань між скверною та святістю розмита. Ми наближаємося до жнив, коли буде зібраний не тільки добрий врожай, але й врожай поганого.

Бог сказав мені: «Неправдивий пророк буде використовувати дари, якими Я наділив його для виконання власних намірів». Так, вони будуть використані для того, щоб прихилити до себе інших людей і досягати власних цілей – чи то фінансових прибутків, влади, визнання і впливу. Лжепророк буде обманювати себе, перекручуючи Писання, щоб задовольнити свої бажання.

Ціль лжепророків

Ісус порівнював лжепророків з вовками в овечій шкурі. Що ж таке вовки? Під час полювання вовки перш за все намагаються ізолювати жертву від отари. Таким чином вони позбавляють її захисту, який би вона мала, перебуваючи в отарі. Потім вони нападають на неї і намагаються покалічити, щоб вона не змогла втекти, і – з'їдають її.

Соломон попереджував: «Примхливий шукає сваволі, стає проти всього розумного» (Пр. 18:1). Примхливий, свавільний буде чинити по-своєму, ізолює себе від отари і залишиться без захисту з боку пастиря. Без захисту Тіла Христового такі одинаки стають легкою здобиччю. Найлегше всього відбиваються від отари слабкі, молоді та ображені. Саме вони найбільш сприятливі до неправдивих пророцтв. Молоді легко відділяються, бо в них немає зрілості та стійкості і вони не навчені Слову Божому. Їм ще варто вчитися розпізнавати добро та зло. Ми, як Церква, повинні захищати їх. Чисте Боже Слово береже молодих віруючих і захищає їх від розставлених пасток із об-

манливих та вкрадливих слів.

Слабкі овечки теж легко відділяються від отари, бо їм не вистачає сили слова правди (див. Євр. 5:13).

Але я зрозумів, що найлегша жертва лжепророків — це люди поранені або ображені. Вони найбільш вразливі, тому що ізолюють самі себе від інших віруючих. У Приповістках (18:19) сказано: «Розлючений брат неприступніший за твердинне місто». Ображені люди будують захисні стіни навколо своїх сердець. Вони можуть сидіти в зібранні в оточенні тисяч людей – і в той же час бути зовсім самотніми. Вони можуть бути членами великої сім'ї, але в серці своєму перебувати в ізоляції. Вони з усіх сил намагаються захистити себе самі, не здогадуючись, що надзвичайно вразливі для дій лжепророків.

Образа робить людину особливо сприйнятливою до ворожитства. Часто лжепророки з великою точністю говорять про минулі образи та біль – і тим самим лестять почуттям ображених людей. Такі дії притуплюють здатність до розрізнення і зосереджують увагу людини на її внутрішньому світі. Їхні слова не закликають людей простити кривднику і взяти свій хрест. Перед такими «пророчими» словами поранені люди на короткий час виходять з-під захисту своїх камінних стін, і цього достатньо, щоб отрута неправди проникла в жертву. Такі люди будуть втікати від кожного, хто не згоджується з отриманим словом, і будуть намагатися зблизитися з тими, хто його дав. Вони часто залишають своїх пасторів та друзів.

Любов до істини

Павло пояснює сприйнятливність багатьох людей до обману в останні дні тим, що вони «не прийняли любові, правди, щоб їм спастися» (2 Сол. 2:10). Любов до правди загострює нашу здатність розрізнити правдиве та неправдиве і бере-

же від помилок. Той, хто розвиває у собі любов до правди, ніколи не стане підносити дарування (наприклад, пророчий дар) вище Божої мудрості. Любов до істини завжди вибирає підпорядкування та слухняність навіть у тому разі, коли в підпорядкуванні немає ніякої вигоди. Така позиція збереже від будь-якої неправди чи зваблювання, на які наклеєний ярлик «Так говорить Господь».

Джон БІВЕР

Від редакції. Ми подаємо тільки короткі уривки з книги Д. Бівера «Чи так говорить Господь?» Книга варта того, щоб прочитати її повністю. Автор аналізує цю тему не лише як теоретик, але як людина, що сама має пророчий дар. І разом з тим, як служитель, він бачить небезпеку, яку несуть Церкві численні лжепророки і ненавчені люди, які приймають будь-яке пророцтво, не роздумуючи над ним. Для нас було важко підготувати цей матеріал, бо книга написана, як кажуть, «на одному диханні», і було нелегко вибрати якийсь окремий уривок. Тому пропонуємо читачам знайти цю книгу та ознайомитися з нею.

ВИПРОБУВАННЯ ПРОРОЦТВА

Ці слова будуть небажаними для самозваних фальшивих пророків, які міцно захопили та утримують узурповану ними монополію в багатьох общинах Церкви Христової. Але головна моя мета — знайти та передати народові Божому біблійні критерії та засади дарів Святого Духа, а не догоджувати чи принижувати кого би то не було. У питанні випробування пророцтва Біблія дає нам дуже багато підстав як у Старому, так і в Новому Заповіті.

Не дотримуючись біблійної хронології, вважаємо за потрібне в основу цього питання покласти повеління Духа Святого через апостола Івана: «Любі, не всякому духові вірте, а випробовуйте духів, чи від Бога вони; бо багато лжепророків з'явилося у світі. Ось як пізнавайте Духа Божого: всякий дух, який визнає Ісуса Христа, що прийшов у тілі, є від Бога. А всякий дух, який не визнає Ісуса Христа, що прийшов у тілі, не є від Бога: це є дух антихриста, про якого ви чули, що прийде, і тепер вже є у світі» (1 Ів. 4:1-3). А трохи раніше у цьому ж посланні апостол Іван дає глибше розуміння суті антихриста: «Діти, остання година настала, і як чули ви, що антихрист прийде, а тепер багато антихристів появилось, то з того пізнаємо, що остання година. З-поміж нас вони вийшли, але нашими не були, бо коли були б наші, то залишилися би з нами: тільки

ж відступили вони, щоб виявилось, що не всі наші» (Ів. 2:18-19). Але якщо до слів Івана додати ще характеристики їх Ісусом Христом: «тернина», «будяки» та «вовки хижі» (Мт. 7:15-16), то матимемо повну біблійну картину того, яку велику небезпеку для Христової Церкви несуть лжепророки. Ми, які звикли до цієї фальші та духовної диверсії в Церкві, часто залишаємось благодушними та поблажливими до цих руйнівників Божого діла на землі, або навіть вони керують нами, узурпувавши духовну владу в Церкві. Ми ніколи не наважились би назвати цей дух духом антихриста, тому що хочемо бути «добрішими» за Бога і Духа Святого. Але наша безликість та безпринципність може нас, служителів Церкви, привести до такого ж фаталь-

ного кінця, до якого йдуть всі лжепророки.

Божий пророк найперше повинен виявити в собі віддзеркалення Христового життя в тілі, або, як каже апостол Павло, — плоди духа (див. Гал. 5). Якщо ж у людині, яка називає себе пророком, не видно характеру Христового у її земному житті, то цей «дар» є не від Духа Святого — це дух антихриста! В цьому полягає перше і, напевно, найголовніше випробування пророцтва, чи від Бога воно. Його можна назвати випробуванням відповідності пророцтва до духа і суті Слова Божого.

Другий засіб випробування пророцтва дарований нам самим Богом ще у давнину: «Якщо повстане серед тебе пророк або сновидець, і дасть тобі ознаку або чудо, і збудеться та оз-

нака й те чудо, а потім скаже: «Ходімо за іншими богами», то не слухайся слів того пророка або того сновидця. А пророк той або той сновидець нехай буде забитий, бо намовляв тебе на відступлення від Бога» (5 М. 13:2-6). І ще: «А коли ти скажеш у серці своєму: «Як ми пізнаємо те слово, яке Господь не говорив?» І ось відповідь Божа: «Якщо буде говорити той пророк Ім'ям Господа, і не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не сказав Господь. У зухвалості говорив його той пророк, — і ти не будеш боїтися його».

У цих двох текстах маємо дві ясні відповіді від Самого Бога: перша фактично стосується уже розглянутого першого засобу — відповідність життя пророка його претензіям на пророкування. А друга відповідь: Боже пророцтво повинно мати цілеспрямованість і доказ у виповненні його на ділі. Якщо цього не стається — таке «пророцтво» не від Бога.

Третій засіб базується на науці апостола Павла: «Пророки ж нехай по двоє і по троє говорять, а інші нехай розсуджують» (1 Кор. 14:29). Під «іншими» розуміється уся Церква, в якій панує помазання та дії інших дарів Духа Святого, яка вихована на непохитних основах Слова Божого. До цього ще додає апостол Іван: «А ви помазання маєте від Святого і знаєте все. Але помазання, яке ви прийняли від Нього, в вас пробуває, і ви не потребуєте, щоб хто вас учив; і як те саме помазання навчає вас про все, і воно правдиве й не обман, то як воно навчило вас, то й пробуйте в тому» (1 Ів. 2:20, 27).

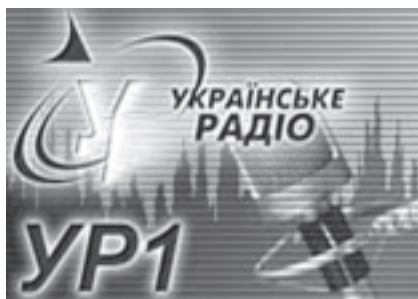
Відразу застерігаємо, що слова «ви не потребуєте, щоб хто вас учив» — не стосуються до того, що діти Божі не мають потреби у Божій науці через пророцтво. Зовсім ні!

Божі діти не мають потреби, щоб їх «навчали» обманщики та лжепророки! Але у цьому аспекті, коли мова йде про духовну роль Церкви, зовсім не значить, що апостол Іван ігнорує Божий порядок щодо будови Церкви Христової та ролі її духовних провідників, їхня роль повинна бути домінуюча та вирішальна. У Божих служителів для цього є спеціально назначені аж три дари Святого Духа: слово мудрості, слово знання та розпізнавання духів, а ще до них — їхній духовний досвід та чисте, побожне життя згідно Слова Божого. Церква у такому духовному стані і з такими служителями ніколи не потрапить у заблудження та верховенство в ній лжепророків та «дуже духовних сестер». Нехай не ображаються всі побожні сестри, але історія Церкви довела, що найбільша питома вага лжепророків належить жіночому роду. Про це говорить і Книга Об'явлення св. Івана не один раз.

Горе такій Церкві, в якій її пастор чи пастирі є духовно незрячі, якими керують фальшиві пророки та радники, які втратили або ніколи не мали власного духовного бачення та керівництва Духа Святого! І безумовно: перш ніж Церква розсудить духовні чи лжедуховні дії в її лоні, позиція і голос пастиря повинні бути першими і вирішальними. Божого пастиря не можуть заплутати жодні духовні сили — ні земні,

ні піднебесні! (див. Рим. 8:38-39; Гал. 1:8). Де є в Церкві Богом натхнені та керовані Духом Святим священнослужителі, там обманщикам та лжепророкам, заблудженням та фальсифікаціям не буде місця ніколи!

Четвертий засіб будується на Біблійному праві священнослужителів Церкви Христової, яке виголосив апостол Павло на прощальній зустрічі з пресвітерами Церкви в Ефесі: «Тому пильнуйте себе і всю отару, в якій вас Дух Святий настановив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку Він придбав Кров'ю Своєю. Бо я знаю, що після мого відходу прийдуть вовки хижі між вас, що не пощадять отари» (Дії 20:28-29). Враховуючи те, що численні Божі скарги на злочинні дії лжепророків завжди тісно пов'язані з долею та діяльністю пастирів (див. Єр. 14, 23; Єз. 13, 22), то відповідальність пастирів за руїни в Церкві особливо велика. А тому кожен натхнений Духом Святим священнослужитель має законне право випробувати початкуючого пророка чи того, хто бачить видіння (дар слова знання) у простий, але дуже ефективний спосіб: служитель Божий завжди бачить перед собою не одну складну духовну ситуацію або явний гріх, від якого вперто відмовляється грішник. Він пише цю тайну і запечатуює, кладе цю записку до Біблії, а потім разом з тими, хто вважає, що отримав дар пророцтва чи видіння, молиться. Якщо відповідь через названі дари точно відображає дану ситуацію, тоді подібні молитви бажано повторити ще хоч би 2-3 рази. І тільки після

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіо програму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

одержання конкретних відповідей на поставлені питання і проблеми можна вважати такою братою чи сестрою справжньої посудиною Божою і допускати їх до духовного служіння в Церкві. У такому випробуванні не повинна бути допущена будь-яка неправда або бажання скомпрометувати віруючу людину, а тому це випробування повинні робити справді духовні провідники Церкви, які щиро бажать духовних дарів у Церкві, а не їх пригноблення або недопущення. З іншої сторони: тільки всебічно випробувані богобійні люди можуть бути надійними посудинами Божими для служіння в Церкві Христовій дарами Духа Святого. Таким шляхом Господь Бог вів усіх Своїх вірних пророків та провідників Свого народу. Тут ще раз переконаємося у цінності та величності слів апостола Петра: «І тим радуйтеся, навіть якщо треба трохи посямувати у всяких випробуваннях, щоб випробувана віра ваша, геть дорожча золота, що гине, хоч і вогнем випробуваного, знайшлась на похвалу і честь, і славу у відкритті Ісуса Христа» (Петр. 1:6-7).

У служінні дару пророцтва необхідно особливо обходити стороною приватні сфери життя, як то: комерційні, шлюбні, господарські, визначення діагнозу хвороби, питання купівлі-продажу, переміни місця проживання, розв'язання особистих та церковних непорозумінь або конфліктів, примушення до добровільних пожертвувань та до десятини. Всі ці питання побожна людина може легко вирішити через Слово Боже та особисту молитву у власному помазанні Духа Святого.

А з усіх тут перелічених питань особливо небезпечним та проблематичним є питання одруження. Скільки вже фальшиві пророки поранили і скривдили на все життя щирих, простодушних християн, які йшли до них довідатися про Божу волю щодо свого одру-

ження, а одержали на все життя незагоїну рану від брехні лжепророка! Не можна цього допускати! Нема на це підстав Слова Божого!

Ми не можемо погодитися з думкою тих теологів, які відкидають участь пророцтва чи інших дарів Святого Духа в поставленні та благословенні служителів Церкви та посольстві місіонерів. Право на це дає нам Слово Боже: Дії 13:1-4; 20:28; 9:15-16; Гал. 1:15-18; 1 Кор. 12:27-28; Еф. 4:11-13. Але Церква і старші служителі її повинні пильно стежити, щоб не порушене було Слово Боже. А шлях Божого доморядництва такий: служителів Своєї Церкви Господь дійсно готує «від утроби матері», потім членам Церкви велить, як колись у Єрусалимі, — «виберіть з-поміж себе» (Дії 6:3), а вибравши, випробовують (див. 1Тим. 3:10), і насамкінець Церква з постом і молитвою представляє їх до посвячення через рукопокладання. Ось у цьому завершальному етапі узаконення священнослужителів дуже потрібне пророцтво або інші дари Духа Святого — чи не допущена Церквою та її служителями яка-небудь помилка. Відомо, що в Антіохії поклик на служіння Варнави і Савла був раптовий: «Відділіть Мені Варнаву і Савла на діло, на яке Я покликав їх» (Дії 13:2). Але ми тут повинні враховувати, що ці Божі мужі до того часу пройшли вже немалий шлях випробування і Сам Господь засвідчив про них словами: «Я покликав їх». Нехай Господь веде мудро й далекоглядно Свою Церкву силою Духа Святого і нехай кожний посуд у Домі Господньому чітко знає своє місце і час! «Щасливий народ, що розуміє голос Твій святковий, Господи! При світлі обличчя Твого вони будуть ходити!» (Пс. 89:15).

Василь БОСЧКО,
з книги
«Храм Духа Святого»

На зв'язку

Самуїл озвався: «Господи! Слуга твій слухає!» (1 Сам. 3:10).

Сьогодні можна скрізь зустріти людину з мобільним телефоном. Якщо у тебе є мобілка, де б ти не був, тебе завжди зможуть знайти ті, кому ти знадобився. І саме такий зв'язок нам потрібен з небесами. Ніякий мобільний телефон, ніякий інший засіб зв'язку не дасть нам того спокою, який можна мати в серці, якщо знати напевне, що ти в зоні Божого мовлення, і якщо Бог схоче щось тобі сказати, ти обов'язково Його почуєш.

Ледве не щодня нам доводиться щось з'ясувати зі своїм сумлінням, вибирати: чинити так, як хоче від нас Бог, чи так, як хочеться нам. Коли якісь життєві питання постають перед християнами, їхній вибір тут особливо важливий, оскільки цим перевіряється, наскільки серйозно ми ставимося до Божого голосу, чи ми прислухаємося до Нього, зважаємо на Його повеління, чи просто пропускаємо мимо вух, або ж робимо вигляд, що не розуміємо те, що нам говорить Господь.

З перших розділів Першої книги Самуїла нам стає зрозуміло, що в Ілія не було прямого зв'язку з Богом. Він став погано чути в духовному змісті і не збирався ставити на місце своїх нерозумних синів. А ось Самуїла ще з дитинства на службу Господу віддала його мати, і ця безвинна і відкрита душа відразу почула, що її хтось кличе з небес.

То ж перевірте свій духовний слух. Можливо, і у вас теж з ним проблеми, тому що ви не дуже прагнули слухати Бога, поки ще були в змозі ще робити? Все можна повернути, очистивши совість сповіданням гріхів. І тоді ви зможете сказати: «Говори, Господи! Слуга Твій слухає!»

Звідки віяв

“Талліннський вітер”?

«Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить і куди він іде» (Ів. 3:8).

Я був ще підлітком, коли в євангельських церквах Радянського Союзу рознеслася новина про незвичні події в естонській столиці. Для сучасного пострадянського християнства подібні речі не є дивиною: в умовах свободи та комунікацій вже нічим не здивуєш. Тоді ж дивував не стільки сам факт Божих чудес: справжні віруючі не сумнівалися у силі Духа Святого і завжди вірили в чудеса, а те, що вони відкрито звершаються в тоталітарно-атеїстичній державі в офіційно визнаній владою баптистській церкві. В час, коли заборонялося навіть згадувати про Бога, Той самий Бог робив очевидні ознаки. Звичайно, про це не писали в газетах, не показували по телебаченню, але новина за короткий час поширилася поміж віруючими і дуже швидко в Таллінн стали їхати з усього Радянського Союзу.

Що ж відбувалося у невеликій прибалтійській республіці 30 років тому?

Думка написати матеріал про талліннське пробудження виникла у мене давно. Але протягом кількох років я не міг приступити до неї через брак інформації. Дивний парадокс: подія, яка набула світового резонансу (в Таллінн приїжджали іноземні проповідники, був навіть американський астронавт Ірвін), не залишила після себе якихось помітних документальних підтверджень. За невеликим винятком, не допоміг навіть інтернет, в якому, здавалося б, можна знайти що завгодно. Очевидці, які там побували і з якими мені довелося зустрічатися, розповідали, як правило, власні переживання, що мали більше емоційний характер, аніж інформаційний. І лише останнім часом в інтернеті з'явилися інтерв'ю двох головних діючих осіб талліннського пробудження. І особливо цінним став приїзд восени 2008 року в Київ Рейна Ууемийса і Яніса Озолінкевича. Але навіть та інформація, яку вдалося зібрати, нерідко суперечить одна одній, в розпові-

Юрій ВАВРИНЮК

дях та інтерв'ю бракує послідовності та чіткості, і переважає емоційний момент. Тому моє дослідження не претендує на повноту освітлення піднятого питання. І не тільки через брак інформації, а й тому, що ми, люди, не все можемо бачити і розуміти з того, що робить Дух Святий. Увесь час, коли роздумував над цією темою і ніяк не наважувався взятися за неї, я шукав відповіді на головне запитання: «Чому це сталося саме в Таллінні, саме тоді, і саме в такій формі?» Зізнаюся: точної відповіді не знаю й досі. Але, в черговий раз молитовно звертаючись до Бога за відповіддю, раптом відчув її у своєму серці та розумі чітко та зрозуміло. Це були слова Ісуса, які Він сказав до Никодима: «Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить і куди він іде». Я зрозумів, що талліннські чудеса — суверенна дія суверенного Бога, і не нам запитувати Його про те, чому Він так діє.

З давніх часів церква Олевісте з повним правом вважалася візитною карткою Таллінна. Її височезний готичний шпиль гордо піднімався в небо, свідкуючи про вражаючу майстерність середньовічних майстрів. Заснована у 13 столітті (перші писемні згадки датуються 1269 роком), до кінця 19 століття вона вважалася найвищою будовою Європи — 159 метрів (сьогодні — 124)! Жоден турист не обмине увагою цю споруду, про яку екскурсоводи розкажуть не одну легенду.

Післявоєнний період вніс суттєві зміни в життя прибалтійських республік — сюди прийшли «брати-визволителі» зі сходу. Встановлення радянської влади торкнулося і релігійного життя. Приміщення церкви Олевісте, яке будувалося католиками, а потім протягом 400 років належало лютеранам, було націоналізоване. Деякий час воно пустувало, збираючи під склепінням лише голубів. Але, зважаючи на істо-

ричну цінність і на те, що Олевісте знають у цілому світі, атеїсти не наважилися перетворити її на складське приміщення, як це зазвичай робилося. Вони вчинили хитріше: зробили там «релігійне гетто» — закрили усі євангельські церкви міста, зігнавши прихожан в одне приміщення. Так з 1950 року Олевісте стала офіційно баптистською, увібравши в себе 8 конфесій: п'ятидесятників, євангельських християн, лютеран, вільних християн та ін.

І саме у цій церкві наприкінці 70-их початку 80-их років Бог виляв Своєю силою.

Згадує пастор талліннської церкви Юле Нійнемягі.

— Мені було 19 років, коли я, довговолосий хіпі, переступив поріг церкви Олевісте. Для мене церква була абсолютно невідомим місцем. Але коли я прийшов туди і прийняв спасіння, моє життя змінилося на 180 градусів. Я звільнився від усіх залежностей, з фанатика став дитиною Божою. Тоді в цілому світі довговолосі хіпі стали приходити до Ісуса, це ж відбувалося і в Естонії. Я не можу сказати, скільки їх прийшло до Ісуса в Олевісте, але багато. (Читаючи ці слова, я пригадав, як одна молода жінка із Західної України, яка у 1980 році приїжджала в Таллінн, згадувала про відвідування служінь в Олевісте. У розмові вона зауважила, що за неї молився молодий служитель, який запам'ятався їй перш за все тим, що у нього було довге волосся та дуже широка обручка — прим. автора).

У той час проходили вечори за участю ансамблю «Селла». По суті це перший в Радянському Союзі хор прославлення. Брав також участь сімейний ансамбль «Іхкрус», який в піснях використовував сучасні тексти. Їх попереджували, навіть залякували, щоб вони не робили цього. В один з вечорів, коли виступав цей ансамбль, я вперше розказав своє свідчення. Від цього переживання у мене аж захопило дух.

З того часу щось стало відбуватися в Естонії. Якесь пожевлення, щось подібне до того, що було у 1988 році, коли естонський народ прагнув свободи. Тоді ж подібне відбувалося в питаннях віри.

На цих вечорах утворився хор «Еффата». Ці хорові вечори потім перенесли з каплиці, де власне все і розпочиналося, у великий зал. У 1986 році був створений мюзикл «Май піл» («Мої люди»). Було багато декорацій, грали на барабанах, в темноті, коли горіла лише одна свічка, — і багато проблем. Але постійно звучали заклики до покаяння. Це був пік пробудження.

Я був віруючим уже три роки, і мене почали запрошувати на таємні богослужіння, на яких часто були іноземні гості.

Згадує пастор Рейн Ууемийс (на той час від був простим членом церкви).

— Один брат з Фінляндії зробив свій вклад в талліннські події. Коли перед олімпіадою будувався знаменитий готель «Віру» в центрі естонської столиці, там працював електриком один колишній злочинець Паулі Ярвілайнен. Він на той час був відродженням та хрещеним Святим Духом. Ми зустрілися з ним у церкві і стали друзями. Одного разу він сказав нам: «Хлопці, в мене є бажання говорити вам про Духа Святого». Він розповів, як Господь хрестив його Святим Духом прямо в тюрмі. Ми тоді ще не мали такого досвіду. Через цього електрика Бог дав нам спрагу за Духом Святим.

Ми годинами молилися в нашому домі, шукали Бога — і отримали хрещення Святим Духом. На одній молитві один брат побачив видіння, як сотні людей в Олевісте падають від Божої сили. Потім приїхав проповідник — і коли він проповідував, то люди стали падати від Божої сили.

Я особливо запам'ятав один день. Це сталося саме перед тим, як почався Божий рух. Ми молилися в мене вдома, як рап-

том подзвонили з КДБ (Комітет державної безпеки). А приміщення КДБ розташовувалося якраз напроти Олевісте, метрів за 10. Нам повідомили, що біля церкви стоїть натовп, чоловік зі 150, і запитали, чому ми не впускаємо їх всередину. Ми швиденько прийшли до церкви і побачили людей з усього Радянського Союзу. Служіння повинно було розпочатися о шостій, а тут тільки друга година. І ми розпочали раніше. Зал був переповнений. Я тільки почав проповідувати, як побачив недалеко від себе чоловіка, дуже скаліченого, на милицях. Віра прийшла в моє серце — і я сказав йому: «Іменем Ісуса Христа, будь зцілений!» Він відразу ж встав, почав танцювати і скакати по церкві! І тоді сталося щось неймовірне. Церква наповнилася шумом, ніби десятки локомотивів мчали по залізній дорозі, навіть штукатурка почала відпадати зі стін. Це було чутно навіть на вулиці, люди збіглися на шум, навіть з Ратушної площі. Почалися масові зцілення. Люди приїжджали звідусіль. Бог діяв особливо сильно, напевне, років чотири. Деякі свідчення про зцілення потрапляли в газети. Але і тиск КДБ та міліції був сильний. Нас штрафували, залякували, забороняли.

Служіння пробудження та зцілення ми проводили три рази на місяць, в суботу, потім і в неділю. На таких зібраннях спочатку співав хор. Потім — свідчили люди, які прийняли Ісуса, отримали зцілення, у яких змінилося життя. Після цього була проповідь, дуже проста, хвилин на 20. Ми відкрито говорили про гріх, про можливість попасти в пекло, не боялися цього. Потім — заклик до пока-

яння і загальна молитва. Ми молилися за всіх — і за зцілення, і за покаяння. Але наші пастори сказали: «Рейн, головне все ж — спасіння душі. Ті, хто зцілюється, так радіють, що скачуть, голосно славлять Бога. А це лякає невірних». Тому нас попросили молитися за покаяння в другому залі. А після покаяння молилися за зцілення. Часто все приміщення було так переповнене людьми, як оселеді в бочці, неможливо було до всіх підійти. Тоді ми просили людей класти одну руку на хворе місце, а другу — піднімати вгору. І Господь зцілював. Там стояв рояль. І на ньому була купа носовичків, хусток, кусків матерії. Ми над ними молилися, люди їх розбирали — і вони діяли зцілююче. Мені розповідали, як люди брали магнітофон з записами наших проповідей, їхали за Урал. Там люди клали хустинки прямо на магнітофон, і люди від них отримували зцілення. І не тільки зцілювалися, але й калялися.

Згадує пастор Юле Нійнемагі.

— Люди залишали милиці, слухові апарати, одяг — і все це складали біля піаніно. Людям роздавали біблійне вчення російською мовою, терпляче говорили, що найбільш важливе: чисте серце, любов до Ісуса. Це було основне, базове вчення для людей.

Одна із пам'ятних історій сталася з чоловіком, який приїхав з глухонімим сином. Він приїхав — і поїхав ні з чим. Потім приїхав вдруге. Коли ж приїхав утретє, Рейн відчув духом якусь зміну. Після молитви глухонімий хлопчик раптом промовив: «Тату, поїхали додому». Після цього стали приїжджати цілими селами. Пам'ятаю, довелося навіть зробити загорожу зі стільців, щоб якось обмежити кількість людей. В каплиці Мар'є був великий простір перед віттарем. Тоді ж довелося замінити віттар на менший, щоб було більше місця. Вечорами продовжувалися молитви, потім грав ансамбль «Еффата». Ми спостерігали за роботою Господа. У людей текли сльози, зцілені наповнювалися Святим Духом, люди падали від дії Святого Духа.

Практика падіння для віруючих Радянського Союзу тоді була новою та незрозумілою. Це був один із каменів спотикання, який нерідко призводив до різних розходжень в думках. Особливо це стосувалося п'ятидесятиницьких лідерів України. Як відомо, група старших братів (Микола Камінський, Віктор Белих, Іван Левчук та інші) спеціально поїхали в Таллінн, щоб на власні очі побачити, що там сталося. Не все було зрозуміло, особливо падіння людей під час молитви. Деякі єпископи

Церква Олевісте всередині

саме тому не прийняли таллінського пробудження, оголосивши його не від Бога. Окрім того, мало значення і те, що такі могутні дії Духа Святого відбуваються не у них, п'ятидесятників, а в баптистській церкві.

«Для п'ятидесятників Радянського Союзу, які були виховані в дусі радикальних настроїв стосовно баптистів та інших традиційних церков, талліннське пробудження було легким шоком та предметом дискусій. Але Дух Святий не проводить попередніх консультацій з людьми на тему, що Йому і з ким робити. Так було і на цей раз: Бог вилив благодать Святого Духа на передових і шанованих у церкві Естонії баптистських проповідників. Церква Олевісте, яка мала сильну теологічну базу, особливо в особі пастора-богослова Тярка, сприйняла це небувале явище спокійно, доброзичливо та з розумінням» (Василь Боєчко, з книги «Правда про харизму»).

Згадує єпископ Василь Боєчко.

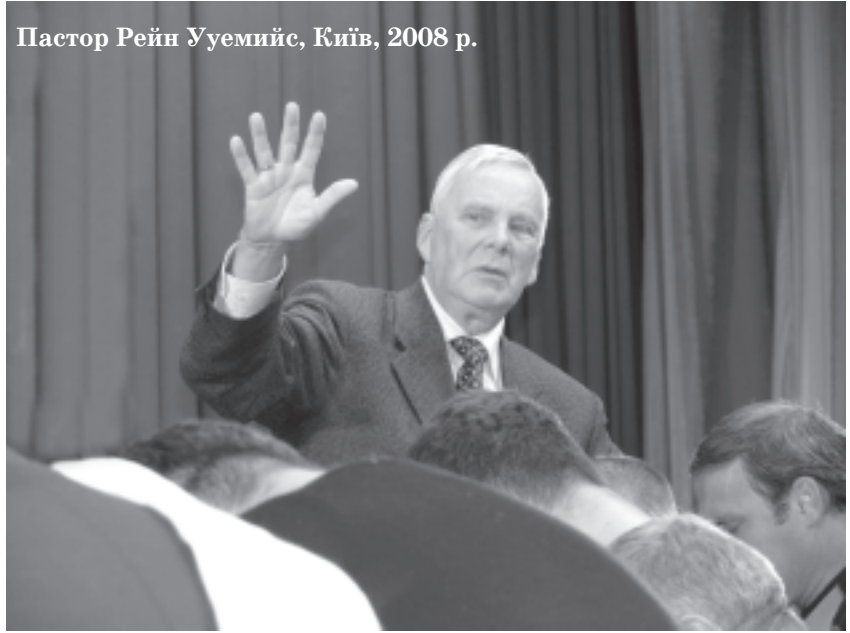
— Брати з Таллінна перші до нас приїхали. Це були Олександр Попов, він уже у вічності, брат Рейн, брат Удан і ще інші, імен та прізвищ яких не пам'ятаю. Ми з ними познайомилися, вони розказали нам, як ці служіння відбуваються, давали нам поради, що це просто, якщо до Духа Святого підходити неупереджено, не конфесійно, і, як то зараз говорять, незаангажовано. Тоді вони нас запросили до себе, щоб ми могли ближче познайомитися із цим процесом. Спочатку ми зустрілися в домі Рейна з їхніми служителями перед тим, як мала відбуватися молитва за зцілення та за вигнання нечистих духів. Люди їхали масово — і була проблема, де їх розмістити, як їх нагодувати. Потрібно було вирішувати питання, як забезпечити людей гарячою їжею. Прямо туди, до церкви, приносили великі касетрули з кавою чи чаєм. Після

обіду ми вирушили до церкви, де вже зібралось дуже багато людей. Нас поділили, якщо не помиляюся, на чотири групи по два брати. Я був в одній групі з Поповим. Я був не просто спостерігачем усього, але й учасни-

моліться, а мені Бог уже дав відпочинок».

Тоді до Таллінна потягнулися п'ятидесятницькі лідери, яким хотілося, щоб той, як ми казали, «талліннський вогонь» перенести в свої регіони.

Пастор Рейн Уемийс, Київ, 2008 р.

ком молитов за зцілення. Я особисто бачив куток, закладений милицями, інвалідними візками, окулярами, слуховими апаратами, які люди залишали там. Я бачив, як люди зцілювались, тому що я особисто брав участь у цьому. Молитва продовжувалася довго, близько чотирьох годин, тому що люди йшли — і їх неможливо було зупинити. Підійшов одержимий один, у нього були всі ознаки біснуватості, він викрикував нецензурні слова, скреготав зубами, і ми ревно, як ми це вміємо, довго молилися. Він заспокоївся, і тут я бачу, що Рейна немає. Мені стало трошки образливо, думаю, в такий гарячий час він нас залишив. Коли припинилася молитва, запитую, де Рейн. Брати кажуть, що пішов у бокову кімнату відпочивати. Я пішов до нього і кажу: «Брате, чому ти нас залишив?» А він відповідає: «Тому що Дух Святий мені показав, що цей чоловік уже очищений, і якщо ви хочете молитися ще до безкінечності, то

Так виникли центри «бердичівський», «коростеньський», «кїївський» та інші. І тоді з'явилася негативна сторона цього явища, коли братства, «омиваючі» і «неомиваючі», реєстровані і нереєстровані, хотіли якось долучити братів з Таллінна на свій бік. Але ті мудро сказали: «Ми є в структурі цього братства, і нікуди не збираємося йти». І якщо естонські брати поводитися дуже скромно, виважено і богобійно, то у наших братів появлялася верхність. Коли приїжджали в якусь церкву, то місцевих відсторонювали: «Ми тепер будемо молитися, Господь через нас буде звершувати чудеса». Звичайно, це Господу не подобалося. Як наслідок, виник розкол в поглядах на «Талліннське пробудження», особливо щодо їхньої практики падіння.

Пробудження та чудеса в Таллінні були короткотривалими. Є декілька причин згазання дії Духа Святого. Згадує пастор Рейн Уемийс.

— Спочатку естонці були більшістю на наших служіннях. З часом їх стало менше, близько 80 % — це приїжджі з України та Росії. Тоді ми почали проводити богослужіння російською мовою. Але восени 1980 року КДБ заборонив нам проповідувати по-російськи, інакше погрожували закрити церкву. Мені соромно говорити, але факт залишається фактом: ми втомилися і ми боялися. І ми погодилися на це. Я працював головним технологом по 9 годин в день. І я так втомився! В мене росло троє дітей. І плюс погрози КДБ. Спочатку я не піддавався усьому цьому. Але коли все нашарувалося...

Мене запрошували в різні місця. Але Господь сказав: «Рейн, твоє місце в Таллінні». Постійно їздив Олександр Попов, трохи менше Удо Веєво.

Згадує Яніс Озолінкевич, старший пастор церков ХВЄ Латвії.

— Попов продовжував їздити навіть тоді, коли в Естонії все припинилося. Але коли пробудження затихло в Таллінні, його відлуння чулося ще довго — в Єлгаві, Коростені, Бердичеві.

Вважаю, є ще одна причина, чому це пробудження зупинилося у вас, в Україні — через традиції, на які люди дуже вважали. Наприклад, приїжджаючи в деякі церкви, я повинен був знімати галстук, обручку. В одному селі на нас косо дивилися, бо в одного з братів був капелюх. Ми сховали капелюха, стали молитися. І Дух Свя-

тий так зійшов, що ми торкнулися одного хлопця — і його підняло в повітря і кинуло далеко в натовп. Це було в одному із сіл недалеко від Шепетівки. Було багато розмов, чому люди падають. Одного разу ми були у реєстрованій громаді, молилися усю ніч за зцілення. Ні один чоловік не пішов незціленим. А ранком приходить пастор із нереєстрованої церкви і каже: «Яке ви мали право йти до реєстрованих!» Ось ця міжкусобиця шкодила...

Згадує пастор Юле Нійнемягі.

— Ситуація була дуже не простою. Потрібно було постійно звітуватися перед владою. Я відаю пошану брату Рейну за те, що він вистояв, вірив і пішов далі, навіть тоді, коли, здавалося б, виходу немає. І в той же час Дух Святий діяв. І діяв в інших місцях. Церква Олевісте була в той час маяком. Духовним маяком, і люди могли бачити це світло. Це було протиставленням усьому радянському режимові, який руйнував все живе, все добре.

З того часу минуло майже 30 років. Хтось згадує ці події із захопленням. Хтось — зі скептицизмом, настороженістю, не розуміючи, звідки ж віяв отой «Таллінський вітер», як назвали цей рух деякі недоброзичливці. А хтось — з сумом, що пробудження зупинилося. Звичайно ж, тоді були людські фактори, які не дозволили продовжитися пробудженню, пригасили його. Але було б помилкою вважати, що із пригасанням цього прибалтійсько-

го вогнища Дух Святий перестав діяти. Сьогодні мало хто знає про те, що одним із могутніх вогнищ «таллінського пробудження» став Коростень, церква, де служителем був Микола Маркіянович Камінський. Він був одним із небагатьох старших служителів, які після відвідання Естонії побачили у цих подіях присутність Духа Святого.

Згадує єпископ Микола Камінський:

— Ми бачили, як Господь розпочав цю роботу, возрезували перед Богом, щоб і в нас це проявилось, сила Господня наповнила нас — і ми отримали Боже благословення на працю. Це не були поодинокі випадки, це була масова праця Духа Святого, яка розповсюджувалася в Україні. Розповісти про це важко. В нас залишилися хороші спогади. Ми по два тижні мали пости та молитви, чекаючи такого ж вогню. Правда, трохи незручно було декому з братів, що це розпочалося не з нас, але ми схилили голови перед Божим благословенням, яке вже розпочалося. Навіть їдучи з Таллінна в поїзді з Іваном Южаковим, ми переживали Боже благословення. Ми привезли хорошу новину нашим служителям, почали молитися, об'єдналися з тими, хто мав такий досвід. І Господь поблагословив братів там, в Естонії, і нас в Україні. Ми вже працювали самостійно, бо сила Бога була в дії. Люди їхали не тільки з України, але й з цілого Союзу, особливо до нас, в Коростень. У Бер-

дичеві також відбувалися чудеса: люди приїжджали з палицями, а поверталися без них, зцілялися хворі на рак, туберкульоз. Це пам'ятно, це залишилося на все життя.

Можливо, однією з причин, нехай не головних, величезного пробудження кінця 80-их початку 90-их років стало те, що перед цим переслідувана церква Радянського Союзу пережила надзвичайне могутнє, хвилююче таллінське пробудження. Пробудження, яке продовжується і донині. Можливо, в іншій формі, в інших регіо-

нах, через інших людей. Бо «Дух дихає, де хоче...»

Єпископ Микола Камінський:

— Господь Той же, що і тоді, у Нього джерела безмежні, Він готовий благословити і сьогодні. І якщо щиро прагнуть народ, Бог проявить Свою силу і сьогодні. Хоча я вже не молодий, але я чекаю чогось, я хотів би своїми очима бачити цю роботу Духа Святого, яка б повторилася серед народу Божого.

У матеріалі використані

інтерв'ю Алана Кроля з Юле Нійнемягі та Рейном Ууемійсом (<http://www.lifetv.ee/forum/showthread.php?t=146>),

Руслана Кухарчука з Рейном Ууемійсом та Янісом Озолінкевичем (газета «Камінь краєугольний», №11 (66), 2008),

інтерв'ю Юрія Вавринюка з Василем Боєчком,

інтерв'ю Миколи Савчука з Миколою Камінським,

проповіді Рейна Ууемійса та Яніса Озолінкевича (Київ, жовтень, 2008 р.).

Під час так званого Таллінського пробудження мене мучив дуже сильний головний біль. Майже щотижня по два дні я був не в змозі працювати, хотілося сховатися під подушку і лежати, бо жодні, навіть найсильніші ліки не допомагали мені. Я молився, я вірив, але коли хоч маленький протяг був у кімнаті, моя голова відразу це відчувала і давала про себе знати сильним болем, вибиваючи мене з колії.

Одного дня влітку в одній із квартир зібралася молодь, близько 50 людей, там були люди і з України. Жарко було, тісно, тому всі вікна були відчинені. І ось я відчув, що моя голова знову почала сильно боліти. А я ж був запрошений туди, щоб молитися за наповнення Духом Святим. Я розповідаю це для того, щоб ви знали, що й нам не так все легко давалося. Господь учив нас упокорятися, вчив любити, терпіти, все переносити, щоб ми могли допомогти іншим людям. Колись я вчився рятувати тих, хто тоне. Одним із головних правил було те, що треба підпливати до потерпілого знизу, бо інакше він потягне тебе за собою. Так само й ми маємо підходити до людей знизу: маємо оминати їхні ноги, схилившись перед ними, маємо поважати їх.

І тоді, пам'ятаю, я сказав

Господу: «Боже, в мене знову болить голова». Я проголошував, що Слово Боже — істина, що ранами Христа ми зцілені. Я не сумнівався в цьому, але голова все одно боліла. Це викликало в мені суперечливі думки. Я розумів, що вина не в Бозі, і почав шукати, що не так у мені. В мене не було часу для глибокої самооцінки, я просто сказав Богові: «Я маю зараз молитися за людей. Якщо я потрібен тобі з головним болем, то єдине, чого я дуже хочу, це те, щоб бути в Тобі, а Ти в мені. І якщо Ти вважаєш, що це добре, що в мене болить голова, я згоден. Я все одно вірю, що Твоє Слово — істина!»

Відтоді минуло, я думаю, тридцять два роки, — і я не знаю, що таке головний біль. Не завжди ми казатимемо: «Зцілись!» — і приходитиме зцілення. Передусім ми маємо впокоритися перед Богом, іноді навіть визнати, що в нас не вистачає віри.

Я намагався змінювати людей — і провалився. Намагався змінити самого себе, але залишався й далі таким, як був. Звичайно, на певний час я міг приховати це від інших, іноді побороти це в собі, але з часом воно все одно виявлялося. Але воістину змінити може лише Бог. І те, ким ми є, для Бога набагато важливіше від того, що ми робимо. Тому впокорімо-

ся перед Богом, приймімо Духа Святого, шукаймо перед усім Господа Ісуса Христа і пізнання любові до Нього, — і лише після того йди та виганяй демонів, молися за зцілення... Господь не каже: «Рейне, ти зцілив 1226 людей, ти молодець!» Сказано лишень: «Ти добрий і вірний раб! Ти знав Мене, ти любив Мене, ти виявив Мою любов до людей». Ось істинне повеління Боже для нас — любити Господа й один одного.

Рейн Ууемійс, Конференція, присвячена 30-річчю таллінського пробудження, Київ, 2008

Ну ось так — ви вирішили написати оповідання, ну, скажімо, про щось таке... От, приміром, про життєвий трапунок або про долю діда Уліяна, того, що поради забили в сорок першому році — бо, кажуть, кулак він був. Можна й про інше що написати — головне, щоб погода була підходяща і настрої, щоб, значить, відповідний або щоб осінь була.

... Тоді була осінь і ніхто ще не знав, що скоро має статися затемнення сонця або, як казала покійна бабуся Горпина, — затьменіє, значить.

Григорій любив осінь, і ту осінь, коли мало статися затемнення сонця, по-особливому. Бо коли проходять жнива, а колюча стерня починає чесати пасма бабиного літа — то це вже не літо, але ще не осінь. Осінь — це коли вийти на поріг, а в очі темрява, як перепалене повідло, а ще не видно зірок в небі. Від лісу гул — такий монотонний і рівний, а в лице колючі краплини дощу, а може, то вже не дощ, а сніг... Тоді краще повернутися в теплу хату і слухати, як в грубці потріскують березові поліна.

В хаті останніми днями не так гамірно, як раніше. Ні, малеча та ж сама — рухлива й непосидюча, але тепер трохи тихіша.

Справа в тім що Ліна, або Лінка, захворіла. Вдень ніби нічого, а на вечір — температура висока, і худнути стала, так, що аж помітно, як

загострилося підборіддя і щоки впали...

Наближалися різдвяні свята. В сім'ї на Святвечір перед Різдом завжди старалися бути разом. Господар, який частенько бував у від'їждженнях, також у цей вечір обов'язково мав бути з сім'єю. Так було і на цей раз. Правда, трохи не так.

...Василина ще здалеку помітила Григорія, що йшов якимось ніби аж дуже повільно. Їхня хата стояла на краю села, а тому одразу було видно, хто там через місток на стежку повертає.

— То що там, як Ліна, що лікарі? — вибігла аж на поріг.

Чоловік мовчав, мовчки зайшов у хату, роздягнувся, приліг на диван.

— Що лікар сказав, які результати обстеження, де Ліна зараз? — допитувалась Василина.

Григорій мовчав, а перед очима лікар. Той, що обстеження в Ліни проводив. Сидір Артемович, так, здається, звати його.

Він ходив по кабінету, щось бурмотів під ніс, потім цигарку запалив. Дивився у вікно, за яким повільно падав лапятий сніг. Потім повернувся різко:

— То ви батько дитини будете? — і знову мовчав.

— Така ось історія виходить, не дивлячись на Григорія, промовив. — Жаль, канешно... мда, десять років малій, но... — і, зім'явши цигар-

Оповідання

ЗАТЕМНЕННЯ СОНЦЯ

ку, вкинув до смітника. — Ось тут, — великим та вказівним пальцем підняв скляну пластинку з темною плямкою посередині, — ось тут, згідно результатів біопсії, виявлено ракові клітини. Ми брали аналіз новоутворень на печінці вашої дитини. Але ви ще в Київ поїдете, в інститут онкології. Тут ось направлення та супровідні документи...

— В реанімації Ліна зараз, — спромігся на решті Григорій, — лікар каже, що «ОНКО» в малой. Далі не зміг говорити, повернувши голову до вікна. На подушку скотилася сльоза.

Надворі сутеніло, наступав Святвечір... Сім'я молилася за святковим столом, але вечеряли тихо, навіть найменші не пустували. Василина розливала пахучий узвар у склянки. «Дзень-дзень» — лунав у руках звук від дотику кужля до склянки. Григорій чув дзенькання маленького скельця в руках пана Сидора Артемовича. Тепер ці скельця в папці з направленнями Ліни до Києва, лежали в папці на полиці. «Після свят одразу й рушайте на Київ, не баріться, хтозна, може...» — пригадав Григорій останні слова лікаря. Що «може» він не доказав...

Різдво промайнуло швидко. Григорій трохи барився. Молився і очікував дива. Молилася церква і друзі. Бог мовчав. Він має право говорити, але має право мовчати, коли ми говоримо. Він Бог.

... Той день був особливо тяжкий. Григорій тинявся там і сям по обійстю, але жодна робота не йшла. Хотів читати Біблію, але всі тексти були такі знайомі, навіть олівцем покреслені місцями. Зітхнув і приліг, очі в ніщо спрямувавши.

«Господи, — розмірковував, — я не розумію цього, я так старався і хотів щось зробити для слави Твоєї. Ти ж знаєш, що Ліна зростала більше під опікою дружини, а в мене все часу не вистачало. Я не розумію, Боже, чому її життя згасає на очах, чому я боюся її запитання: «А коли вже з лікарні додому?» Боже мій, я пригноблений відчаєм і гірким став хліб в устах моїх, допоможи мені, Господи, не можу більше, я розчавлений одним поглядом очей моєї дитини, я не можу піднятися, Господи, підтримай...»

Сльози невинно котилися з очей, а з грудей ще і ще виривалися слова благання...

Піднявся, темніло в кімнаті. Щось біліє на підлозі, машинально нагнувся і підняв кольорову листівку. Щось схоже на посмішку з'явилося на неголеному обличчі. «Любий татку, вітаємо з Днем народження... здоров'я, Божих благословень...» Діти вітали з днем народження ще три місяці тому. Очевидно, упала листівка з серванта. Хотів уже покласти її на місце, аж раптом зауважив напис в куточку листівки: «Іс. 54:10». Цікаво, що раніше ніко-

ли не звертав уваги на цей напис. Машинально листав Біблію, як раптом почали тремтіти руки: «Господи, що Ти хочеш мені сказати, говори через Слово Твоє». Читав: «Бо гори з місця зрушаться й горби похитаються, милість же Моя не відвернеться від тебе... говорить милосердний до тебе Господь...»

Летів, як на крилах, до церкви. «Господи, дякую, Ти говорив мені сьогодні до серця, Ти сильний і добрий, дякую, дякую, Господи!»

Повертався пізно ввечері. Вікно білою латкою світилося в темряві.

— Як Ліна? — запитав, переступаючи поріг.

— Погано, горить вся, — відповіла дружина і куточки вуст її затремтіли.

— Я лікарю знайомому знімки показував — то він сказав, що 22 новоутворення на печінці. Каже, коли б то десь у Німеччині, щоб пересадку печінки зробити, то ще б, може, щось... А так, — Григорій зітхнув, — мабуть, завтра до Києва треба рушати...

Київ, звісно — столиця. Народу на вокзалі — тьма-тьмуца, а ще — бруд на тротуарах, і — обгортки цукерок: яскраві, затоптані тисячами ніг — це коли йти, а голова додолу опущена. Якщо дивитися вниз, то все брудне й непривітне, а вгору — то там небо. Неба то й не було: була якась одноманітна, сіра каламуть, з якої безупинно падали шматки мокрої, сірої вати. Бо це зима, а вже близько той інститут, де не виліковують хвороб, про які мідними буквами написано над порогом: «Інститут онкології».

— Ви вже пожертвували добровільний внесок? — Замість відповіді на привітання діловито запитав дідусь, схожий на доктора Айболита. — Підіть швиденько, а ми тим часом подивимося, що тут з малою.

Ліна тремтіла, час від часу облизувала зашерхлі губи. Запах реанімації був нестерпним ще з обласної лікарні, а тут він знову увірвався в кабінет професора і заповнив увесь простір:

навіть борідка лікаря та авторучка в пухнених пальцях, здавалося, тхнули реанімацією.

Григорій повернувся. Ліну тримала за руку, готуючись вийти, струнка медсестра.

— М-да... — промовив Айболить. — М-да... Томографія, а потім до мене... Це на другому поверсі, — кивнув він Григорію.

* * *

Гірським обвалом сипалося горе,
Нещасна доля зболено гірчить.
Я переплакав всіх. Обсипалися зорі.
І не зціляє вже молитви мить.
А Бог мовчить...

Я вже не плакав, серце скам'яніло,
Душа була байдужа і суха.
Уже чужим здавалось власне тіло
І серця стук поволі затихав.
А Бог мовчав...

Я у п'їтмі, у розпачі німому,
Піднявши в небо руки, заволав:
«Тебе нема, напевне, бо й глухому
Дійде до слуху плач мій...» Я вмирав...
Й Христос сказав:

«Я вже давно, як відповідь, приходив,
Як Вибавитель землю зустрічав.
Я їй приносив захист від негоди,
Я обіцяв звільнити від меча.
А ти мовчав...

Я на Голгофу ніс твоє прокляття,
Моє життя згорало, як свіча.
Моя душа, обгорнута сум'яттям,
Зривалась в небо Батька зустрічати.
А Він мовчав...

Таки мовчав! Я в небо погляд кинув:
«О, Батьку мій, чого ж ти залишив?!»
Бог німував, і Я, Його дитина,
Твою, людино, чашу смерті пив.
А Він знімів...

Знімів, щоб нині Я міг говорити
Любові мовою, рожденною в огні.
Щоб мову цю почули Божі діти,
Щоб темний обрій ранком заяснів.
І ти — щоб жив!

Я знаю біль покинутості й втрати,
Ще на хресті тобі Я співчував.
Я там вмирав, тобі щоб не вмирати,
Щоб ти Мене стражданнями пізнав.
І — не мовчав!»

Юрій ВАВРИНЮК

На другому поверсі гуляли протяги та швидко пробігали заклопотані медсестри. «Цок-цок-цок» — вистукували каблуки по сірій плитці підлоги. «Цок-цок» — вистукував на стіні великий годинник. Вже майже година проминула, як Ліну з медсестрою проковтнули двері з червоним та зеленим таблом. «Не заходить» — червоніло зараз над дверима. Звідкілясь з'явилася медсестра з великими, чорними пластинками знімків. Вже майже пробігла повз Григорія, та раптом зупинилася.

— Недобре, дуже недобре, ось знімки томографічного обстеження. За місяць новоутворення збільшилися майже вдвічі... ось тут, дивіться, — тицяла пальцем в чорну плівку. Григорій нічого не бачив, дивлячись на піднесену навпроти вікна чорну пластинку знімків.

...Мокра вата за вікном стала ще сірішою і такою щільною, що земля і небо злилися. «Заходить» — загорілося зелене табло на дверях. Ліна бліда й квола, розгубленим поглядом шукала батька. Підбігла і сполохано притиснулася до грудей...

— Мені погано, татку, я не можу йти і голова дуже болить — прошепотіла. — Їдьмо вже додому, я тут не хочу...

Григорій підвівся, чогось гойднулася земля під ногами.

Опанував себе й рушив, тримаючи доньку за руку.

— Мужчина, — з відкритих дверей пролунав густий бас. — Григорій зупинився. Чорнобородий гігант, що дивом уміщався за столом, розглядав знімки. Щось думав сказати, потім згріб знімки до купи, махнув Григорію рукою, мовляв, гаразд, будь вільний.

— Все буде добре, — пролунало низьким тембром за спиною. Григорій оглянувся. В сутінках коридору привітно зеленіло табло над дверима кабінету...

Ночували в знайомих. Господиня накривала стіл. Парував з тарілок ароматний суп, неквапно текла розмова. Григорій не помітив, хто перший почав молитися. Мабуть, всі одночасно. Це сталося без підготовки, ніхто не встиг навіть піднятися на ноги. Молитва була як раптовий вибух. Вистигав на столі суп, притихли в сусідній кімнаті діти. Четверо людей за столом молилися десять-п'ятнадцять хвилин і зупинилися так само раптово, як і почали. Їсти зовсім не хотілося. Григорій зауважив, що уста його зовсім затерпли, а в розумі — якась дивна свіжість, чіткість думок.

— Господи, коли Ти молився на березі Йордану, небеса відкрилися, голос лунав, щось відбувалося. Коли церква Твоя молилася в Єрусалимі — ангел виводив з в'язниці Петра, коли молився Твій вірний служитель Стефан, він Тебе побачив у відкритих небесах. Господи, в духовному світі щось відбувається, коли лунають такі мо-

литви. Що Ти хочеш сказати для мене сьогодні? — ще і ще ясно і дзвінко, ніби наяву звучали в душі запитання, а ще хотілося закричати на увесь світ від почуття солодкого умиротворення в серці...

Вранці знову були східці інституту, хтось встиг їх чисто підмести. Трохи прояснилося небо, й чіткіше окреслилися лінії будівель та вулиць. «Кандидат медичних наук Є. Соменко» — прочитав Григорій на дверях.

Це були останні на сьогодні двері, куди потрібно було заходити. Ліна залишилася в коридорі, стомлена, зовсім знесилена, прихилилась до стіни. Є. Соменко, кандидат медичних наук, виявилася миловидною жінкою.

На столі лежали знімки, а ще трішки осторонь від блискучого мікроскопа — два скельця з темно-червоними плямами посередині.

— Сідайте, — кивнула на стілець. Листала історію хвороби, щось записувала, раз по раз відкидаючи з очей пасмо каштанового волосся. Потім обережно — ну, зовсім як Сидір Артемович, взяла скельця і поклала навпроти об'єктива мікроскопа. Григорій відчув, як спітніли долоні рук, а з серця — дивна молитва, ніби не його уста, а Хтось інший: «Господи, Ти можеш все, забери ці клітини, про які говорив Сидір Артемович, як забрав їх з тіла моєї дитини... О Господи, що я говорю, Ліна он в коридорі, їй сьогодні ще гірше ніж вчора. Ти зробив це, Господи», — твердо, як вирок, із затерплх уст полилися слова.

Пані Соменко нарешті відірвалася від окуляра мікроскопа. Ще раз відкинула непокірне пасмо волосся. Григорій піднявся, був напружений, аж тремтів.

— Мужчина, — це було друге слово після «Сідайте», сказаного десять хвилин тому. — Мужчина, що вони вашій дитині тут понаписували. Немає, нема тут нічого такого, немає, — по складах повторила...

Буває так, що по наших щоках котяться сльози, тихо й пекуче. Буває, що вони, як вес-

няний дощ, бризкають просто перед вами. Це був саме той випадок. На блискучий мікроскоп, на продовгасті, як у піаніста, пальці кандидата наук впали гарячі краплини. Вона аж відсахнулася й ще щось говорила, та Григорій уже не чув.

... Тієї осені не було затемнення сонця, можливо, й було — та хто його помітив за каламуттю хмар?

Затемнення відбулося через два роки.

Григорій повертався з відрядження. Ще здалеку помітив зграйку дітей, що захоплено щось вигукували, показуючи на небо.

— Татку, татку, — Ліна бігла назустріч, збуджена і розпашіла.

— Татку, подивіться, сонячне затемнення, подивіться, — і ледь не силоміць до рук батька втиснула темну плівку.

— Подивіться, подивіться, яке сонце маленьке, — навперобій вигукували діти.

Григорій усміхнувся і підніс плівку до очей — навпроти сонця. «...Двадцять два новоутворення виявлено...» — раптом пролунав голос знайомого лікаря. Це були знімки дворічної давності...

«Бо гори з місця зрушаються й пагорби захиляються, милість же Моя не відвернеться — говорить милуючий тебе Господь...»

Микола БОРБИНСЬКИЙ

Відділ аудіослужіння ЦХВЕУ пропонує

Проповіді, лекції, семінари, конференції
в MP3 і DVD форматі, послуги студії звукозапису.

(знаходиться в приміщенні Київського Біблійного Інституту,
вул. Г. Оніскевича 3, м. Київ, 03115).

Для листів: а/с 155, Київ, 03164

Тел.: (044) 592-70-93, (8093) 774-03-50, (8097) 494-39-88

E-mail: audio_v@ukr.net

www.316.com.ua

icq: 444335602

Каталог розсилається безкоштовно у відповідь на ваш лист.

У пошуках чудодійних пілюль

Рональд Данн

«Хіба не можна просто виписати мені якісь таблетки?» Лікар поглянув на мене поверх моєї картки, посміхнувся і похитав головою. Він подумав, що це жарт, але я не жаргував. Я був розбитий вщент. Десять років безперервної роботи, перевантажений графік, сотні одноманітних готельних номерів, нездорова їжа — все це дало про себе знати. На шляху до спасіння світу я нажив собі розлад шлунка, який все частіше приводив мене на лікарняне ліжко. Я схуд на тридцять фунтів і почувався так само жахливо, як і виглядав, тому, власне, я й опинився в приймальні лікаря.

Вивчивши історію моєї хвороби, лікар зробив висновок, що всі мої проблем зі здоров'ям — результат накопиченої нервової перенапруги, такої звичної для нашого часу, і порекомендував мені заспокоїтися та почати нормальне розмірене життя.

Він взяв мою картку і почав писати. «Зараз я складу список того, що ви маєте робити, причому почати треба невідкладно. По-перше, рекомендую тримильні прогулянки чотири-п'ять разів на тиждень по 45 хвилин. По-друге, наполягаю, щонайменше, на дворазовому

збалансованому харчуванні. По-третє, виділяйте не менше семи-восьми годин на добу для сну і не забувайте, що найбільш здоровий сон — до опівночі».

Саме в цю мить я запитав: «Хіба не можна просто виписати якісь таблетки?»

Чесно кажучи, мені зовсім не хотілося вділяти часу для тримильних прогулянок, та ще й чотири рази на тиждень. А з моїм жорстким графіком годі було й думати про сім-вісім годин сну, ну а те, щоб лягати до опівночі, не вкладалося в жодні рамки. І як, скажіть мені, можна говорити про збалансоване харчування, якщо мені доводиться перебиватися наспіх зробленими бутербродами, розігрітими в мікрохвильовці напівфабрикатами? В моїй уяві «збалансоване харчування» — це коли в одній руці у тебе кокакола, а в іншій — шматок піци.

Я був надто зайнятий, щоб турбуватися про своє здоров'я. Я хотів би поправитися, але не змінюючи при цьому стилю життя. Дисципліна іноді буває надзвичайно незручною. Мені хотілося просто якоїсь таблетки. І хоча лікар запевнив мене, що такої чудо-пілюлі не існує, я не втрачаю надії і продовжую пошуки, то ж якщо ви чули про щось подібне...

Я вважаю, що я не єдиний

хворий, який прагне миттєвого зцілення при мінімальних зусиллях. Багато лікарів, з якими мені доводилося спілкуватися, розповідають про пацієнтів, які шукають способу жити так, як вони звикли, але при цьому хочуть уникнути негативних наслідків свого способу життя. Мені згадуються слова Поля Турньє про людину, яка прийшла на прийом до лікаря: «Він прийшов, сподіваючись віднайти ліки, завдяки яким не треба буде нічого змінювати в житті, і він зможе і далі потакати своїм капризам і пристрастям, покладаючись на диво-пілюлю, здатну звільнити його від будь-яких несприятливих наслідків».

Ми завжди шукаємо легкого шляху, завжди прагнемо до швидких та ефективних дій. Миттєве задоволення — в наші дні це найбільш ходовий товар.

На жаль, і до духовного життя ми підходимо з тими ж мірками. Ми свято віримо, що всі наші труднощі можна легко вирішити, варто лише натиснути на потрібну кнопку. Можливо, ми розгадаємо секрет, якщо відвідаємо оцей семінар, прочитаємо оцю книгу, послухаємо оцього проповідника...

Якщо вже зайшла мова про проповідників, хочу зауважити, що саме на нас лежить відповідальність за те, що ба-

Я хотів би поправитися, але не змінюючи при цьому стилю життя. Дисципліна іноді буває надзвичайно незручною. Мені хотілося просто якоїсь таблетки. І хоча лікар запевнив мене, що такої чудо-пілюлі не існує, я не втрачаю надії і продовжую пошуки...

гато наших слухачів займають подібну позицію. Ми любимо проповідувати про торжество життя у Христі — і людям подобається про це слухати. Добра Новина про Ісуса дійсно несе людям переможне життя з надлишком, але біда полягає в тому, що ми, коли говоримо про це, маємо на увазі одне, а люди, які нас слухають, тлумачать це зовсім по-іншому.

Ми розповідаємо їм історії про людей, схожих на Дуайта Муді, якого раптово накрыла хвиля слави Божої прямо посеред вулиці в центрі Нью-Йорка, так що йому довелося шукати прихистку у власній квартирі. Він відчув, як Божа любов омила його, і вигукнув: «Господи, не віднімай Своєї руки від мене!»

«Я проповідував про це безліч разів, — розповідає Д. Муді. — Історія була тою ж — я не додав від себе ні слова. І щоразу сотні людей наверталися до Бога».

«Ось воно, — оживляємося ми. — Ось те, що мені потрібно! Ось те, до чого я прагнув весь цей час!»

Дійсно, це правдива історія, але в ній не вся правда. І ми ніколи не знатимемо її повністю. У кожної людини свої таємниці між собою і Богом, і для сторонніх вони назавжди залишаються невідомими. Про це не прочитаєш між рядками. Ми бачимо когось на вершині гори, але не знаємо, як відбулося сходження і яким буде спуск у долину.

Як не дивно, але саме пошуки того, що може зробити нас вільними, заковують нас же в кайдани. Тюремщики вимагають від нас миттєвих змін, щоб всі наші проблеми були одразу ж вирішені. Вони не дозволяють нам рости поступово, крок за кроком. У них на це не вистачає терпіння. Їм хочеться змінити нас одразу, тепер і остаточно та безповоротно. Вони вимагають від нас потужного стрибка з отроцтва у зрілість, оминаючи проміжну стадію. Вони чекають, що ми звільни-

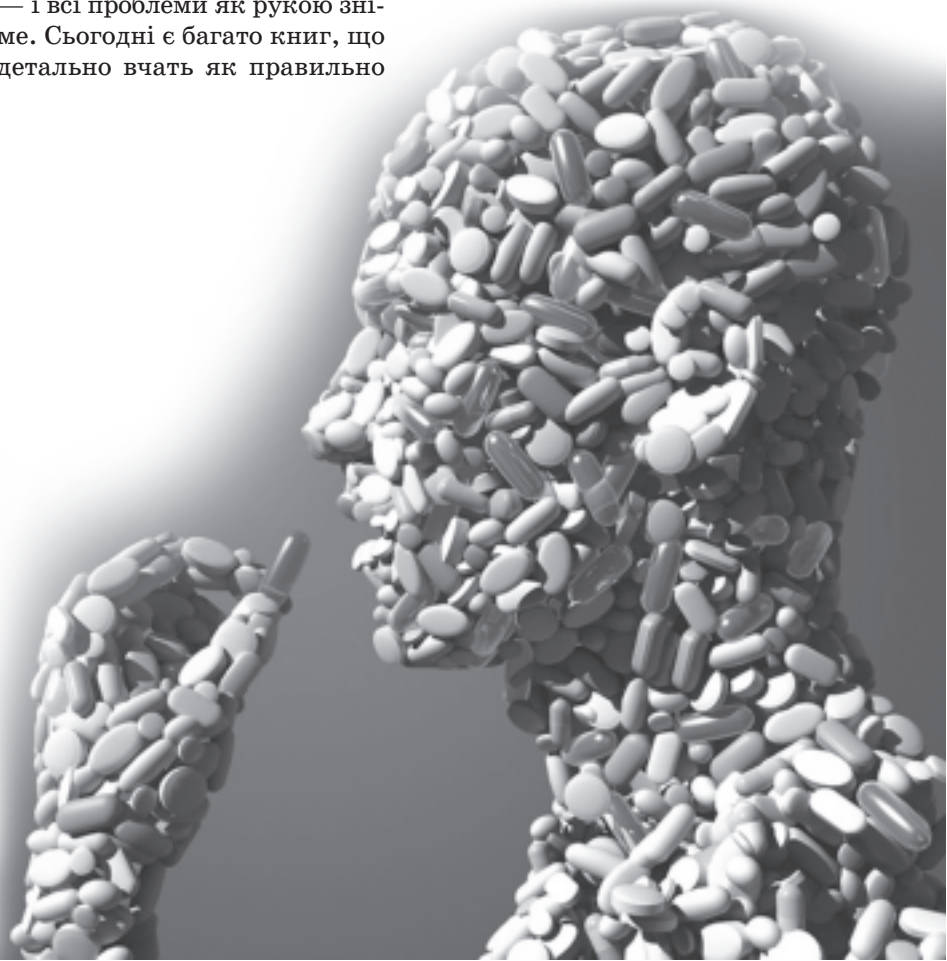
мося від життєвих труднощів шляхом грому та блискавки і палаючого куцка.

І який результат?

Почуття вини. Що зі мною відбувається?..

Від редакції. Розповідь з книги Рональда Данна «Коли небеса мовчать» ми обірвали, не давши можливості автору розкрити підняту тему повністю, лише тому, що для цього потрібно було б передрукувати усю книгу. І все ж, навіть з цього уривка ми можемо взяти для себе певні уроки. Автор привів дуже влучний приклад з життя, коли нам, людям, хочеться за допомогою якоїсь чудодійної «пілюлі» звільнитися від проблем. І такий підхід ми іноді використовуємо і в духовній сфері. Кожен з нас може пригадати моменти свого життя, коли надіялися на якесь чудо, яке кардинально змінить нашу ситуацію. Звичайно, як християни, які довіряють Богові, ми віримо, що це станеться за допомогою Бога. Варто лише «правильно» помолитися, звернутися до авторитетного пророка, благословенного служителя, духовного «сосуда» — і всі проблеми як рукою зніме. Сьогодні є багато книг, що детально вчать як правильно

зцілятися, звільнитися від демонічної залежності, «наступати на всяку ворожу силу». В них даються готові рецепти, які гарантують успіх. Це стосується не лише духовного, але й матеріального життя: будеш платити десятину — процвітимеш фінансово, пройдеш курс біблійного вчення процвітанню — житимеш мільйонером. Але разом з тим, ми не хочемо змінювати нашого звичного способу життя, який нерідко йде врозріз з Божими вимогами. Ми забуваємо, що запорука здорового духовного життя в тому, щоб щоденно, щохвилини дотримуватися того «розпорядку дня», який залишив нам Небесний Лікар. Так, це нелегко, набагато важче, аніж прийняти чудодійну «духовну пілюлю», але іншого способу немає. Сподіваємося, що ця невелика стаття спонукає тебе, читачу, задуматися над своїм життям і замість пошуків чудодійних «пілюль» зосередитися на тому, щоб кожного дня жити здоровим духовним життям, приносячи добрі плоди Богові та людям.

З Богом можливо неможливе!

У нашому журналі читачі мали можливість дізнатися про людей, які мають суттєві фізичні недоліки, але живуть повноцінним духовним життям і більш того — збагачують інших! У цьому випуску журналу познайомимо Вас ще з одною дивовижною людиною — Тоні Мелендесом. Хоча він не має обох рук, але віртуозно грає на гітарі пальцями... ніг, пише пісні, у яких прославляє Бога.

Тоні Мелендес народився в Нікарагуа 1962 року без обох рук, тому що його мати, коли була вагітною, приймала препарат талідомід, який призначали лікарі для полегшення нездужання під час вагітності, але потім з'ясувалося, що той препарат шкідливий: він викликав у дітей уроджені дефекти. У дитинстві Тоні не міг зрозуміти, чому він без обох рук на противагу іншим здоровим дітям, які часто насміхалися з нього. Це дуже ранило його серце, але батько завжди побадьорював Тоні і говорив, щоб він не здавався, не впадав у зневіру. Хлопчика привезли в Лос-Анджелес, щоб зробити йому протези. Він носив протези до 10 років, але потім відмовився від них. «Мені було незручно в протезах, — написав Тоні на своєму вебсайті. — Ногами я можу робити набагато більше...»

Його уміння користуватися своїми ногами вражає! Він повноцінно живе в цьому складному світі, самостійно їздить на автомобілі, одружився, усино-

вив зі своєю дружиною Лінн двох дітей. Але найбільш дивовижним є музичне служіння цього християнина. Тоні Мелендес співає Господу пісні хвали, граючи ногами на гітарі. Багато людей мають руки, але не мають бажання славити Бога. Тоні Мелендес має бажання славити Бога, має бажання грати на гітарі, хоча не має рук.

Він почав із органа, потім у середній школі став грати на гітарі і гармоніці, почав писати власні пісні. У дитинстві батьківська гітара для нього була більше іграшкою, він ніколи не думав, що вона заграє для нього по справжньому. Тоні помітив, що саме Бог дав йому силу й мужність. Віра в Бога допомагає йому відчути себе потрібним людям. «Ти — мій Бог і камінь, на якому я стою!» — саме такий лейтмотив однієї з пісень Тоні Мелендеса про Ісуса Христа.

15 вересня 1987 року в Лос-Анджелесі Тоні Мелендес грав на гітарі перед величезною аудиторією, де був присутній глава католицької церкви Папа

Іоанн Павло II. Після виконання пісні «Never Be The Same» Павло II підійшов до Тоні й сказав: «Я бажаю Вам продовжувати Вашу справу, це дасть надію багатьом людям». Це надихнуло Тоні на подальшу творчість. З тих пір Тоні об'їздив з концертами багато країн.

Люди дивуються, почувши його пісні. Але справжнє диво навіть не в його піснях, а в живій надії, яку отримують люди, присутні на зустрічах із Тоні. Люди часто запитують у нього: «Тоні, що для тебе є чудом?», і він завжди їм відповідає: «Коли я бачу, що ви піднімаєте свої руки, — для мене це і є справжнє чудо».

Тоні Мелендес також говорить: «Бог завжди в моєму житті, Він говорить мені: «Тоні, ти повинен працювати, ти повинен співати, ти повинен допомагати, ти повинен бути Моїми ногами, і можливо, руками». Я почав подорожувати і розмовляти з молодими людьми по всьому світі. Я бачу людей, у яких є руки, ноги, у яких є все, а вони говорять: «Я не можу, я не можу», на що я їм відповідаю: «Ви можете! Ви можете! Будь ласка, не говоріть мені, що ви не можете, тому що ви можете набагато більше!»

*Відеокліп про життя й служіння Тоні Мелендеса можна переглянути на сайті:
www.ng-most.at.ua/publ/1-1-0-9
www.tonymelendez.com*

Київський Біблійний інститут Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП запрошує на 3-річну стаціонарну та 4-річну очно-заочну форму навчання за програмою бакалавра пасторського служіння та бакалавра християнської педагогіки, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальністю — жіноче служіння.

Детальна інформація для вступу розміщена на сайті www.kbi.org.ua

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з 16 до 27 березня та з 11 до 15 травня 2009 року (з 10 год. до 16 год.).

Вступні конкурсні іспити на стаціонарну програму абітурієнти складатимуть на початку серпня 2009 року.

За довідками звертатися за телефоном:

(044) 450-60-00 (стаціонар),
8-097-921-42-01 – Маліщук
Оксана Василівна, координатор очно-заочного навчання.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3

КНИЖКОВИЙ ДІМ "БАРВИ"

Книжковий дім "Барви"

- Енциклопедії, словники, довідники.
- Художня література.
- Дитяча література - віршики, оповідання, розмальовки.
- Теологічна література.
- Християнська музика, художні фільми.
- Проповіді у викладі Єпископа В. Боечка на CD та DVD.

Замовлення ви можете зробити за тел.: 8-0322-76-95-97

Безкоштовно надсилаємо каталог!

КНИЖКОВИЙ ДІМ "БАРВИ"

Я сама...Своїми руками...

Костик з кухні перейшов у кімнату, але крики долетіли й сюди.

«Що там в них знову трапилось? — поморщився хлопець. — Певно, дядя Слава знову набрався і робить «розгони» в сім'ї».

Костик прислухався. «Ні, чути лишень голос тітки Клави. Напевно, чоловік вже й лика не в'яже, — допустив хлопець, — і тільки мовчки б'є дружину. А можливо, він вже не може й підвестися і все відбувається навпаки? — промайнула інша думка. — Напевно, так воно і є».

Тітка Клава жінка бойова, з сильним характером, в різних ситуаціях може й сама впоратися. У випадках з чоловіком, коли він був вже «безтямний», вона робила це з легкістю. Але коли він ще тримався на ногах, то нападав першим. Тоді тітці

Клаві потрібна була допомога ззовні. Нею був Костик. В ті нечасті дні, коли він бачив дядька Славу тверезим, той йому видавався доволі-таки мирною людиною.

«Та все ж сьогодні щось не так. Видно, допомога потрібна обом, — зробив висновок Костик. — Що ж, піду. Може, мені вдасться їх примирити чи чимось їм допомогти. Мо, заспокояться, сусіди все-таки». Костик вийшов на площадку. Подзвонив у двері. Став чекати. Крики то стихали, то знову розгорялися.

«За сваркою не чують», — здогадався він і ще раз натиснув на кнопку дзвінка, довго не відриваючи руки. Крики стихли.

«Притихли, напевно, нікого не хочуть впускати», — ще подумав Костик, але раптом двері відчинилися.

— А, Костик! — якось байдуже промовила тітка Клава. — Ти, напевно, думав, що ми і в такий день сваримося? Ні. Просто плачемо. Та ти не стій. Проходь.

— Може, я недоречно? Зайду іншого разу, — делікатно став відмовлятися хлопець, зрозумівши, що цього разу помилився.

— Чого ж там, іншого разу не буде. Кажу, проходь. Костик увійшов.

— Сюди, — потягнула його за рукав тітка Клава. Костя повільно пішов за нею. Вони увійшли в простору кухню.

— Налий йому, Славо, — скомандувала тітка Клава. Дядя Слава взяв одну з недопитих пляшок горілки, тітка Клава простягнула Костику чисту склянку.

— Взагалі-то, я не п'ю, — запротестував він і помітив, як всі якось дивно на нього глянули, навіть Валька, їхня донька, яка причаїлася в кутку кухні.

— Що, і з нами пом'янути не можеш? — запитала його тітка Клава і її губи затремті-

ли. Лице спотворилося від якогось болю, на очах з'явилися сльози.

«Що тут таке відбувається?» — подумав розгублений Костик.

— Я чогось не зрозумів? Кого це ви поминаєте навпроти ночі? — перепитав він. У нього втупилися три пари здивованих очей.

— Як кого? — крізь сльози проказала тітка Клава. — Ігорка нашого.

Костик розгублено поглянув спочатку на дядька Славу. Але в його п'яних очах складно було щось розгледіти. Тоді він перевів погляд на Валю. Заплакані, але порожні очі дівчини також не підказали йому відповіді. Погляд Костика повернувся, до найбільш тверезої тітки Клави. Її червоні від сліз, сповнені горем очі свідчили про велику втрату. І тут він помітив серед пляшок та склянок маленький портрет Ігоря з чорною стрічкою навкосою.

— Що ж сталось? — тихо спитав її Костик.

— Хіба ти нічого не знаєш? Ігорьок покінчив з життям. Ми тільки-но з моргу, — глухо вимовила вона, і її обличчя жалісливо скривилося.

— Пробачте! Я недавно прийшов з роботи і не знав. Висловлюю свої співчуття, — проказав Костик і подумав: «Ось чому дядько Слава п'є у її присутності. І Валя вдома, хоча зазвичай вдень і вночі десь пропадає».

Він ще раз поглянув на тітку Клаву. Її обличчя змінило свій недавній вигляд. Тепер воно наливалось злобою.

— Це через них пішов з життя мій хлопчик? — зблиснули люття її очі. — Від них жодної користі. Я роками билася як риба об лід. Турбувалася про сім'ю. І ось бачиш, — вона повернула заплакане обличчя до Костика, — чоловік — закінчений алкоголік, донька, кажуть, гуляца.

Костик побачив, як дядько Слава і Валя щось хотіли сказати на свій захист.

— Цитуйте ви! Зрадники! — крикнула на них тітка Клава. — Ну, навіщо ви так, — спробував заспокоїти її Костик. — А як? — мало не зарепетувала тітка Клава. — Дивися, я це все заробила своїми руками, — вона знову схопила його за рукав. — Пішли! Дивись! — жінка почала відкривати одну за одною двері в кімнати. — Бачиш? Чотирикімнатна квартира. Скрізь меблі чи не найкращі. У Валі — музичний центр, думала, менше буде з хати втікати, та ж ні, тижнями не з'являється. — Вона підвела Костика до вікна, — там, бачиш, під вікном — іномарка, думала, чоловік кине пиячити, та ні — п'є сильніше, як колись. В Ігорка комп'ютер, про якого він міг раніше лише мріяти, а він... — раптом вона замовкла. Стала втирати рясні сльози.

Костик повернувся до неї. Поглянувши сумними очима на прибуту горем жінку, промовив м'яко:

— Тітко Клаво, не мені, молодому, вас вчити. Дуже шкода, що так сталось, але не ті цінності в житті ви вибрали. Не на тому ви будували свою сім'ю. Та й взагалі — не все нам під силу. Вам треба було, перш за все, звернутися до Бога. Тоді іншими були б результати.

Очі в тітки Клави від подиву зробилися круглими:

— Ти що знущаєшся? Який Бог? Я це все здобула сама. Заробила стартовий капітал за кордоном. Тепер ось відкрила свою фірму. Всі ті речі, що ти бачив, я заробила сама. Розумієш? Я сама! — крізь сльози гордо зблиснули її очі.

— Вибачте, але ви неправі, — сумно похитав головою Костик.

— Мені видніше, — не так вже твердо відповіла тітка Клава.

— Я піду, — пригнічений її відповіддю сказав хлопець.

Вона, нічого більше не сказавши, провела його до виходу. Закриваючи за ним двері, проказала:

— Приходь завтра на похорон.

На похорон Костик прийшов. Як же було йому не прийти, жаль було сусідів, та й Ігорка також.

«Він ніби й непоганий хлопчик був, але тільки засмиканий якийсь. Якби я раніше сюди переїхав, може, й подружилися б... — думав Костик, стоячи на кладовищі, над могилою Ігоря. — Як знати? А потім, можливо, він разом зі мною і в церкву сходив би, про Бога дізнався б, на життя по-іншому подивився б. Та, взагалі-то, їм треба було б усім до Бога повернутися, — подумав він. Потім, окинувши поглядом тітку Клаву, тихо проказав, — А їй першою».

Він вирушив до ридаючої жінки.

— Прийміть ще раз мої співчуття, тьотю Клаво. Тримайтеся.

Жінка звела на нього затуманені сльозами очі:

— Так, Костику. Ти правий... Це я все сама... Своїми руками...

*Микола МУЧИНСЬКИЙ,
м. Тернопіль*

**«Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди — то йде він, а тому: прийди — і приходить, або рабові своєму: зроби те — і він зробить»
(Євангелія від Матвія, 8:9).**

Для чого людині бути комусь підзвітною? Чи не є це приниженням моєї власної гідності? Чи не можу я жити, як мені заманеться, і нікому не давати за це звіт?

Саме такі запитання виникають у людини, коли мова заходить про підзвітність. Як правило, людська природа не хоче змиритися із цією думкою. Ось така вона зіпсована гріхом людська природа! Однак Бог у Своїй великій милості задумав для людини благословення у підзвітності.

Біблія вчить, що на кожну людину чекає Божий суд, на якому вона дасть звіт за своє життя. Подібно до того, як невірному управителю було сказано: «Дай звіт про своє управління» (Лк. 16:2), від нас також вимагатимуть звіту на цьому суді за все, навіть «за кожне слово пусте» (Мт. 12:36). Дати відповідь доведеться як і язичникам, які жили, не думаючи про Бога (див. 1 Петр 4:5), так і віруючим, рабам Господа, які отримали від Нього дари та доручення. Господь, Який прибуде на землю, вимагатиме звіту від них (див. Євр. 4:13). А керівникам церков доведеться дати звіт не тільки за себе (див. Рим. 14:12), але й за людей, які їм ввірені.

Благословення підзвітністю

Платон говорив: «Життя без екзаменів нічого не варте». І справді, для того, щоб чогось досягти в житті, потрібно завжди звітувати самому собі та людям, які біля нас. Ось секрет успішного життя та служіння. Успіх і влада у християнина-лідера та лінощі й легковажність у християнина-підлеглого — ось ті чинники, які часто вибивають із їхніх голов бажання бути підзвітним іншим людям. У наш час саме вони приводять до краху багатьох служб та церков. А корінь цих проблем — відсутність підзвітності. Чому ж так трапляється? Основна причина — людська природа не може справитися з неконтрольованою владою.

Президент США Авраам Лінкольн сказав: «З труднощами можуть упоратися майже всі. Однак, якщо хочеш пізнати характер людини, дай їй владу».

Як свідчить історія, влада веде до зловживання нею, а зловживання владою веде до її втрати.

38 віце-президент США Губерт Хамфрі сказав: «Ні в нашій, ні в будь-якій іншій нації нема такої партії, влади чи законодавчого зібрання, настільки мудрого, щоб обходитися без постійного нагляду інформованих критиків». Ці слова можна віднести до будь-якої людини, діяльність якої пов'язана з лідерством.

Звичайно, як правило, світ-

ська влада побудована на брехні та власних корисливих мотивах керівників. У церкві все по-іншому, хоча зіпсована гріховна природа людини в церкві чи в парламенті нічим не відрізняється. Ось чому ми повинні говорити про підзвітність. Тим більше, що її задумав Сам Бог для нашого ж благословення.

Отже, для чого людині (християнину) підзвітність? По-перше, тільки особа, яка володіє Божими атрибутами (Всемогутній — Лк. 1:37, Всезнаючий — 2 Хр. 2:6, Святий — Ів. 17:11, Незмінний — Мал. 3:6), не має потреби в підзвітності. А цією особою у Всесвіті є один тільки Бог, і аж ніяк не людина. По-друге, навіть Ісус Христос був підзвітний

Своєму Отцю Небесному. У Євангелії від Івана, 6:38, читаємо: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Своєю, але волю Того, Хто послав Мене».

По-третє, у своєму служінні ми залежимо один від одного. Кожне служіння не тільки важливе саме по собі, але воно ще й переплетене з іншими, воно залежить від інших. Коли нема одного пазла — це дуже помітно. Коли страждає один член — тоді все тіло хворе. Рука не може, не порадившись ні з ким, поїхати в Єгипет на сонці поніжитися!

У сучасній церкві немає розуміння взаємозалежності. Ми повинні працювати разом в команді. Потяг нашого покоління до індивідуалізму та незалежності потрібно замінити біблійними поняттями взаємозалежності та взаємності.

По-четверте, ми залежимо від Бога. У Посланні до євреїв, 4:13, читаємо: «І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт».

По-п'яте, ми у житті маємо випробування. Як пише у одній зі своїх книг відомий християнський служитель, у нашому прямуюванні за Богом або служінні ми матимемо деякі випробування. І для того, щоб встояти в них, нам потрібна підзвітність.

Ось які випробування нас очікують.

1. Випробування слуги. Бог буде створювати такі ситуації, коли нам доведеться виконувати роботу, яка, можливо, видасться нам недостойною, не престижною, принизливою — наприклад, служити тому, хто набагато молодший за нас, і робити все те, що він скаже. Для християнина, Божого служителя потрібно смиритися, іншого варіанту немає. Що б нам не довелося робити — робимо те з радістю і дякуймо Богу за те, що Він дав нам можливість послужити комусь іншому. Для Божого служителя важливо не те, що він робить, а

те, як він робить, які у нього мотиви. Керівники повинні завжди залишатися слугами, яке б високе становище вони не займали. Підзвітність потрібна для того, щоб виробити в нас серце слуги. У Другій книзі царів, 3:11, читаємо: «І сказав Йосафат: «Чи нема тут Господнього пророка, щоб через нього вивідати слово Господа?» І відповів один із слуг Ізраїлевого царя й сказав: «Тут є Єлїсей, Шафатів син, що служив Іллі».

2. Випробування нашої волі. Бог бажає навчити кожного підкоренню своїм духовним керівникам, які займають вище духовне становище, навіть якщо їхня думка абсолютно протилежна нашій, але не перечить Писанню. У Посланні до євреїв, 13:17, читаємо: «Слухайтесь ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здасти справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зітхаючи, бо це для вас не корисне». Бог ніколи не підніме нас, допоки ми не станемо вільними від духа непокори й непослуху. Ми повинні завжди бути готовими піти наперекір своїй волі й розпрощатися із власними бажаннями, навіть якщо переконані у своїй правоті та знаємо, що наші плани продиктовані «з неба». Можливо, для нас ще не настала повнота часу, щоб втілити те, що ми хочемо. Якщо ж на це є воля Божа, то нема необхідності нарікати, жалітися, бунтувати або намагатися, щоб то не коштувало, добиватися свого — в назначений час Бог створить найкращі умови для виконання всіх наших планів. Підзвітність потрібна, щоб реалізувати Божий план удосконалення нашого характеру, в тому числі й вироблення в нас смирення.

3. Ще одне випробування — випробування славою. Як правило, Бог не довіряє керівництво або служіння людині, яка не підготовлена. Бог прославляє тих, хто не шукає свого, хто всю славу віддає Йому. Але навіть якщо людина підготов-

лена, їй потрібна підзвітність, для того, щоб вести Божу працю бездоганно та не піддатися спокусі славою. У Книзі Псалмів, 74:3-8, читаємо: «Коли прийде година означена, то Я буду судити справедливо. Розтопилась земля, і всі її мешканці, та стовпи її зміцнюю Я. Я сказав до лихих: «Не шалійте, а безбожним: Не підіймайте ви рога! Не підіймайте ви рога свого догори, не говоріть твердошипно, бо не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде повищення, але судить Бог: того Він понижує, а того повищує».

Варто подивитися на деяких людей, життя яких стало, на жаль, негативним прикладом в історії.

Ізраїльський цар Рехав'ам мав непогану перспективу для своєї кар'єри. Він міг успішно царювати над колінами ізраїльськими. Однак, небажання бути підзвітним раді старійшин привело до втрати царства над майже усіма колінами, окрім двох (див. 1 Цар. 12:6-8).

Варто також взяти до уваги Джона Александра Доуї, історія життя якого є теж негативним прикладом в історії Церкви ХХ століття, щоправда, на щастя, з хорошим кінцем. По-перше, історія показує, що людина, вибрана Богом на служіння, проходить деякий період підготовки. Бог покликав на служіння Джона Александра Доуї для того, щоб відновити надприродну доктрину про зцілення у Церкві. Через служіння цього чоловіка, яке почалося в Австралії, а потім продовжилось в США, до пізнання Бога прийшли тисячі людей. Церква зробила великий крок вперед завдяки його служінню.

Однак при кінці служіння Джона Александра Доуї відбувся ряд подій, які будуть нам на науку. Його служіння в той час мало шалену популярність. Він організував нове поселення Сіон, в яке почали стікатися десятки тисяч віруючих, щоб там жити. Одного разу, в час, коли служіння Джона Алексан-

дра Доуї було у zenіті слави, до нього прийшли троє «пророків» і сказали: «Бог нам відкрив, що твоє служіння — це служіння новозаповітного Іллі». Наш герой вигнав цих лжепророків і заборонив будь-кому говорити щось схоже. Але через роки ця думка, яка притаїлася у його серці, проросла з великою силою. Джон Александр Доуї оголосив себе володарем трикратного пророчого служіння, Вісником Завіту, Пророком, про якого говорив Мойсей, та Іллею-Відновником. Також Джон Александр Доуї проголосив себе Пророком Останньої Вселенської Церкви. Замовив собі первосвященицьку одягу. Його розум помутнів. Та Бог любив цього чоловіка. Через деякий час його здоров'я погіршилося. Уже на смертному ложі він визнав свої помилки і у спокої відійшов у вічність. Ось результат відсутності підзвітності.

Ще одним негативним прикладом нехтування підзвітністю є життя та служіння проповідника кінця 20 століття Джиммі Свogarда. Велику популярність мало служіння цього чоловіка у 80-их роках у США. Його місія отримувала мільйони доларів щорічно. Вийшов друком переклад Біблії з коментарями Джиммі Свogarда. Журнал «Тайм» назвав його людиною року. Однак брак прямої підзвітності привів до того, що цей служитель почав грішити. І так тривало роками. В результаті його велике служіння майже завмерло. Пожертви на місію скоротилися до мінімуму, багато людей розчарувалося в Бозі. Ось результат відсутності підзвітності.

Подивімося також на деякі позитивні приклади в історії. Не можна не згадати життя всесвітньовідомого евангеліста Біллі Грема. Ім'я цього чоловіка занесено до книги рекордів Гінеса як людини, яка за своє життя проповідувала найбільшій кількості людей на світі. Сотні тисяч людей прийшли до

пізнання правди через його служіння. А це результат смиренності та праці в команді.

Звичайно, всі ми хочемо прожити гідне і святе життя та принести велику користь для Божого Царства. Як бачимо, досконалою Божою волею для християнина у його служінні та й взагалі у житті є наявність підзвітності. У підзвітності повинен бути зацікавленим бі-

льше сам християнин, аніж служитель, якому він підпорядковується.

Підзвітність має у собі велике благословення, бо береже від падіння, а також піднімає та підбадьорює у часи смутку та безнадії.

Богдан ГАЛЮК,
головний редактор християнської молодіжної газети «Рибка»

Повітряний змій

Багато хто в дитинстві (а може, навіть і дорослим) захоплювався запусканням повітряного змія. На перший погляд, просте заняття, та воно, тим не менше, вимагає не тільки практичних навиків, але й дотримання певних правил під час виготовлення змія, так і під час його запускання. І головне правило цієї захоплючої гри полягає в тому, що для успішного польоту необхідні дві основні вимоги: наявність вітру та мотузки, один кінець якої потрібно міцно тримати в руці. І якщо раптом змій не хоче триматися в небі, хлопчачки штучно створюють відповідні умови: щодуху біжать назустріч вітрові. І — повітряний мандрівник слухняно піднімається вгору. І достатньо лише випустити мотузку з рук, як змій, зробивши декілька хаотичних віражів, каменем летить униз.

Щось подібне можна сказати і про наше духовне життя. Щоб піднятися вгору, нам потрібний вітер і «мотузка», яка б «підтримувала» наш політ. Іноді підзвітність перед кимось здається нам зайвою та шкідливою, такою, яка заважає нам піднятися в небо. Такі погляди особливо поширені в наш час так званої «свободи особистості», коли головним правилом стало гасло: «Я сам собі хазяїн, що хочу, те роблю. І ніхто не має права втручатися у моє життя». На жаль, подібна філософія поширюється і в Церкві, коли проповідується вседозволеність і будь-які правила та норми висміюються як небіблійні та законницькі. Вільні церкви, вільні члени церкви, вільний політ духа... От тільки забувають такі «вільні» християни, що вільний політ закінчився для Адама та Єви дуже

гірко. Якщо немає «мотузки» в руці старших та досвідченіших друзів і братів, якщо немає кому стримати нас від необдуманого кроку чи вчинку, наш політ триватиме недовго. Хто особисто запускав повітряного змія, знає, що для того, щоб підняти його вище, достатньо смикнути за мотузку. Так що дякуймо Богові та друзям, якщо є кому вчасно «смикнути» нас і «вирівняти» наш політ, підняти вгору і не дати можливості впасти.

Про всиновлення я і не мріяв, розуміючи, що я – чужий

Свідчення

Розповідь Валентина Опрі про свою сирітську долю хвилююча. Ще маленьким дитям він лишився без батьківської опіки. Його виховували в дитячих будинках зовсім чужі люди. Здавалося б, що в його долі не буде нічого цікавого й світлого. Проте Бог протягнув до нього Свою руку. Тепер він проживає у Львові, навчається у Львівській богословській семінарії, видає щомісячний бюлетень «Промінь надії». Вільний час присвячує вивченню Слова Божого, молитві та спілкуванню з друзями.

— Я люблю казати, що коли Бог мене, колишнього сироту, нікому не потрібного, підняв з грязюки гріховного прокляття, то невже вас Він не зможе підняти? Пам'ятайте, Бог сильний все змінити й подарувати нову надію на нове життя. Також не забувайте, що коли Бог почне змінювати ваше життя на краще, то обов'язково випливе наверх «забутий біль», який перешкоджає йти до щасливого майбутнього. Коли так буде у вас, то не ховайте цей біль, образи і нещастя в собі, а віддайте їх Богу — і ви отримаєте своє щастя...

— Валентине, скільки років ти не бачився зі своєю матір'ю?

— 27 років я не бачив очей своєї матері, її посмішки, не відчував ласки її рук. Її ніколи не було поряд зі мною, вона ніколи не жаліла мене й не потішала після моїх дитячих пригод, розбитих колін і носа. Мама відмовилася від мене. Моє життя поринуло в самотність. Я не знав, що світ такий

великий і в той час жорстокий, що є люди, які можуть сміятися тоді, коли тобі боляче.

— Ти опинився на Львівщині. Розкажи, як це відбулося? З якими спогадами пов'язане твоє дитинство?

— Почалося моє сирітське життя у дитячому будинку міста Львова. Тут я прожив 5 років. Чи могла одна няня замінити маму 15 дітям? А ми в той час так потребували материнського тепла, ласки, а там такого не було. Мені з того всього запам'яталося лише одне — плач за рідною матір'ю, жорстоке виховання наших вихователів. Вже в чотири роки дитина знала, що таке гаряча ванна, добра нагайка по п'ятах, знали, що таке бути голодним...

Тут я виховувався, і настав час йти до школи. Мене перевели в Добромильську школу-інтернат. Не було мами. Не було кому провести мене в перший клас, благословити на навчання. Зустріли зовсім чужі люди. Саме вони подарували

мені любов, навчили молитися Господу, любити рідну мову, робити добро людям. Йшов туди на кожні канікули, свята, бо знав, що мене там завжди приймуть, зігріють. Після закінчення школи переді мною виникла велика проблема з визначенням подальшої долі. Але Бог добрий. Я не лишився за бортом життя. Пішов навчатися в Самбірське СПТУ-інтернат, яке готує майстрів з пошиву одягу. Самбірське СПТУ-інтернат стало вже третьою моєю сім'єю.

Але... сирітське серце плакало. Перебуваючи в Добромильській школі-інтернаті, відчув відчуженість і внутрішній вакуум, боровся з усвідомленням власної непотрібності. У підлітковому віці, щоб притупити біль самотності, намагався влитися в компанію, поріднитися з дітьми. Але все це було дуже поверхнево. У глибині душі дуже хотілося, щоб поряд була рідна людина, яку можна було б любити...

Сірі будні інтернатського життя розвіювалися приїздами християнської молоді. Ігри, спілкування, подарунки... А коли я отримав можливість відсвяткувати Пасху й Різдво в колі гостинної сім'ї, повертатися у стіни інтернату зовсім не хотілося. Але про всиновлення

не мріяв, усвідомлюючи, що я — чужий. У такі хвилини лише посилювався жаль за сімейним вогнищем.

— У міру того, як ти підростаєш, росло бажання побачити своїх батьків. Чи намагався їх розшукати?

— У серпні 2001 року я з групою сиріт з нашого інтернату відпочивав у санаторії «Салют», у місті, в якому народився. Мабуть, Богом було дано потрапити туди. Всі 24 дні я використовував для того, щоб розшукати батьків. Вірив, що Господь допоможе мені в цьому. Почав з пологового будинку, в якому 12 квітня 1981 року я народився. З документів у мене було свідоцтво про народження і відмова матері від мене, датована тим же днем. Через правоохоронні органи вдалося дізнатися про місце проживання матері. Відразу на зустріч я не наважився. Це було б для неї великим ударом. У той же час я не хотів нашкодити їй в особистому житті: можливо, вона уже заміжня...

Отримав номер телефону. Подзвонив по телефону. Відрекомендувався як друг Валентина. Голос у мами затремтів. Але раптом жінка стала холодною і відповіла, що дійсно має сина, його звати Валентином і

він живе з нею. Окрім нього, в неї дітей не було і попрохала більше її не тривожити. Але після паузи додала: «Якщо хочете, то можете написати листа «до вимоги»».

— Я уявляю, що діялося в твоїй душі в той момент...

— Так, всієї гами почуттів мені не передати. Але більше всього я був шокований тим, що мій зведений брат по мамі названий тим самим іменем, що і я. Як це зрозуміти? Похоронила першого живцем чи на це штовхнули материнські страждання?

Ще в санаторії я написав їй листа. Просив пробачення, якщо помилково її потривожив, а коли я дійсно її син, то нехай вистачить сили волі це визнати.

Коли приїхав у Самбір, майже щодня приходив на пошту — і кожного разу повертався розчарованим. Співчували моїм душевним мукам і друзі, і наставники.

І ось лист. У мене почастішав пульс, почали тремтіти руки. Відкрив конверт відразу біля вікна... Це була відверта сповідь жінки, яка 21 рік приховувала біль душі. Лише один Господь Бог знав про це.

У тому 1981 році, вона, на-

вчаючись в училищі далеко від батьківського дому, потрапила в пастку зрадливої любові. «Коли я сказала своєму так званому батькові, що завагітніла, то він відмовився і від мене, і від тебе. Робити аборт було пізно. Залишилось іти на штучні роди, а це значило вбити тебе, живу дитину. Я цього не хотіла і не могла зробити. Я просто молилася, щоб ти народився здоровим. А після родів мені не було куди йти і не було за що жити. Поїхати з тобою до своїх батьків я не могла — вони б цього не витримали. Твій «батько» до цього часу вже був одруженим, зробив це дуже швидко, щоб я не виставила до нього ніяких претензій. Вихід був один — відмовитися від тебе. Так я і зробила, хоча для мене це було великим випробуванням. Я думала, що з часом усе влаштується — і я зможу тебе забрати, але вийшло по-іншому...»

Так, вийшло по-іншому. Вона вийшла заміж. Чоловік виявився суворим — і тому не змогла і ніколи не зможе відкрити йому таємницю, яка завжди буде завдавати їй болю. Лише одне полегшення, що назвала їхнього спільного сина тим самим іменем. Колихаючи другого Валентина, співала, ковтаючи сльози, коліскову й для першого. В кінці листа мама написала: «Прощення, синку, в тебе не прошу, я цього не заслужила. А ця таємниця нехай залишиться лише між нами. Вона більше нікого не торкається».

— Що змінилося у твоєму житті після цього? Чи принесло це признання щось нове й очікуване в твоє життя?

— Я відчував себе вже не таким самотнім. Але продовжував у самотності боротися з життєвими труднощами, самостійно намагався влаштувати своє майбутнє.

Звичайно, я молився про це, але я ще не знав Ісуса як свого особистого Спасителя, не мав упевненості в спасінні й був грішником у прямому ро-

зумінні цього слова. Поки я не знав Господа, всі мої зусилля прирівнювалися до нуля.

Одного разу я поїхав провідати своїх друзів у м. Добромиль, у школу-інтернат. І там я зустрівся зі студентами Львівської богословської семінарії. Мене дуже здивувало їхнє ставлення до дітей-сиріт, їхня наполеглива праця. Хоча до нас приїжджало багато гостей, але в цих студентах було щось особливе. Вони принесли Божу радість у цей дім. Вони свідчили про Божу любов до нас — і я подружився з ними. Вони запросили мене на служіння до церкви. На служінні Господь торкнувся мого серця — я покаявся перед Богом за все, що робив недоброго у своєму житті, і прийняв Ісуса своїм Спасителем.

— **Твоє життя стало протікати в іншому руслі, з'явилися нові друзі, а можливо, і нові мрії?!**

— Дуже хотів навчатися в духовній семінарії, а також працювати в журналістиці й приносити світло Євангелії обездоленим людям, особливо дітям-сиротам. І Бог здійснив всі ці мрії. Тепер я навчаюся на 4-му курсі Львівської богословської семінарії. Два роки тому я з Божою допомогою почав видавати бюлетень «Промінь надії», який висвітлює актуальні питання сьогодення.

Але думка про зустріч з мамою не покидала мене. Я розумів, що маю принести їй прощення.

Йдучи вже по знайомій адресі, я дуже хвилювався. Готувався до всього: то малював в уяві картину неприйняття, то уявляв, як обнімаю маму, уявляв... Страх перед зустріччю повільно залишав мене. Дзвінок у двері. На порозі з'явилася симпатична жінка... «Доброго дня! Я ваш син Валентин». Цього вона зовсім не чекала. Вона не відмовлялася, не оправдовувалася, лише повторювала: «Прости, що так все вийшло». Я простягнув коробку цукерок і промовив: «Я прийшов сказати вам, що не тримаю на вас зла, я вас люблю, мамо».

Стан афекту не залишав мене ще кілька днів. Я відчув, що в цьому бурхливому світі, нехай навіть в іншому кінці країни, але в мене є хтось рідний.

Через цю зустріч я навіть по-іншому подивився на Бога. Ми часто думаємо, що відповідь від Бога має прийти саме за нашим замовленням, саме так, як ми це собі уявляємо. Але Бог робить саме так, як хоче Він. Я не очікував і не очікую матеріальної допомоги від матері, не бажав зіпсувати їй життя і не хотів комусь довести, що я герой — таки знайшов маму. Я просто хотів, щоб вона почувала з моїх вуст, що син, якого вона лишила, не тримає на неї образи. Це було рішення розуму й серця.

Дуже важливо пережити прощення. Коли ти не отримав прощення від Бога, то ти не зможеш прощати, коли хтось тебе не любить, то не зможеш любити і ти. Дуже важливо для кожної людини отримати прощення і любов від Творця Всесвіту, Ісуса Христа.

*Розмовляла Оксана Мельник,
газета «Голос надєжды», Крим*

Цвинтар талантів

Сполучення слів «цвинтар талантів» може видатися дивним, але, на жаль, багато церков у наш час представляють із себе саме цвинтар заритих талантів. Пам'ятаєте притчу про довірені таланти? (див. Мт. 25:14-30) І я вірю, що Господь дав таланти кожному з нас відповідно до нашої сили. Але світ і різні обставини роблять усе можливе, щоб ми не збільшували те, що дав нам Господь. Дуже боляче дивитися на те, як брати і сестри, які ще недавно так ревно трудилися для Бога сьогодні цілком захоплені заробітками й турботами життєвими. І з'являється так багато виправдань: «Адже треба годувати сім'ю! А хто ж це все зробить, якщо не я?!» А чи прийме наші виправдання Господь, коли прийде? Рабові, що закопав талант і не набув більше, було сказано: «А негідного раба викиньте в пітьму зовнішню: там буде плач і скрегіт зубів» (Мт. 25:30). Одного разу ми вийшли зі світу і вмерли для гріха, стали членами Церкви Божої (Тіла Ісуса Христа!), то повинні бути живими каменями! Ми повинні жити для Бога!

Дорогі брати та сестри, не втрачайте своєї жертвовності, не згасайте в служінні Богові і не закопуйте своїх талантів, «тому що у свій час пожнемо, якщо не ослабнемо» (Еф. 6:9). Уже тепер наше життя показує, що буде пожнати в вічності кожен з нас! Усе, що відбувається навколо нас, ясно свідчить, що мало часу залишилося, наповниться чаша беззаконня — і прийде Господь. Тому не час будувати великі доми, не час їздити по заробітках і думати тільки про матеріальне. А саме час правильно оцінити свій стан, подивитися на себе через призму Слова Божого, цілком довіритися Господу і трудитися для Нього, щоб не застав нас сплячими! Відкопуйте свої таланти! Нехай Бог вас благословить!

Андрій Ларіонов, м. Армянськ, Крим

* * *

Буває так, що не буває слів...
Блакить немов заволокло туманом
Таким густим, що шепче хтось: «Обманом
Для тебе стануть думи про політ!

Тобі наснилися хмарами мандрівки.
Дивись під ноги! Ось твоє — земля».
Ні!!! За туманом світить звіддала
Незгасним сяйвом неземна домівка.

Туман бажає заховати її,
А надто більше — затуманить пам'ять,
Щоби не свідкувала про реальність,
Як дух недавно линув від землі.

Як він купався у просторах вишніх
І пив натхнення із Господніх рук,
І ніс на землю, і вдягав у звук,
І було Слово — дальнім або ближнім.

Дух може й прагне кожен день в політ —
Він цим живе. Та щось буває з нами...
Ось хмари проливаються дощами,
Коли волога переповнить їх.

А в нас є сльози. Чаша до країв
Наповниться, й туман розвіють грози.
Коли немає слів, тоді говорять сльози,
І мова їх промовистіша слів.

* * *

Завжди люблюся жнивими —
Воістину свята пора.
Турбота Господа над нами:
Поля, наповнені добра.

Погладжує липневий вітер
Пшениць чуприну золоту,
А десь вже зібрано в засіки
Зерно добірне на току.

За днями дні проходять грози.
«Чому ж комбайн косить не йде?»
Ще трохи і зерно, як сльози,
На вогу землю опаде.

Є добрі хазяї й недбалі,
А Бог добро подав усім,
Та не усі його зібрали,
Щоб був у них з достатком дім.

Люблю жнива. Благословінням
Колосяться поля у всіх.
Даруй же, Господи, прозоріння,
Як слід нам ставитись до них!

* * *

Останнє слово завжди каже Бог...
Багато люди говорити можуть,
Та з висновків і рішень багатьох
Збувається єдино вірне — Боже.

Ми судимо за поглядом очей,
За розумом, на жаль, недосконалим.
Сьогодні в серці: «Краще той, ніж цей!»
А щось не так — то завтра й помінялись.

Такі ми, люди... І тому Господь
Не нам віддав вирішувати долі:
Він каже хмарці: «Мимо не прохोдь!»
Й вона напоїть удовиці поле;

Він зглянеться на сльози сироти
І дасть їй пару кращу, як в багатих;
В яку з низин не опустився б ти,
Бог владний звидусіль тебе підняти.

Був смертним вирок Йосипу в братів,
А Бог сказав: «Понад усе повищуй!»
І Бог був з ним, поки він все терпів,
І сил давав, й ніхто його не знищив.

А день настав — змінилося усе,
Й за Божим Словом Йосип став до влади,
І на спасіння обернулось це
Тим, що про нього злу складали раду.

Поетична сторінка

Господнім дітям треба на землі
В своїм житті терпіння сповнить чашу.
Хай люди роблять рішення свої,
Але від Бога буде доля наша!

Лиш серед болю, труднощів, спокус
Завжди про те нам пам'ятати треба,
Що це — стежина, де пройшов Ісус,
Це Він з низин виводить нас на небо!

* * *

Буває, що слабнуть крила,
І в серці одна надія,
Що в Тебе є надмір сили,
І Ти зберегти зумієш.

Хотіла б злетіти високо,
А ледве сягаю гілки,
Твоє ж уважне око
Пильнує мене настільки,

Що в мить, коли зовсім поряд
Шуліка на жертву чигає,
Своїм надійним покровом
Від нього мене ховаєш.

Не густо кормів. Навколо
Зимовий морозний простір,
Але й серед сніжного поля
Зернинка, зернинка... Вдосталь.

Як часто під вечір сніжний
Притулком мені бувала
Долоня, що брала ніжно
Й до ранку обігрівала!

Я вірю: весна настане —
Й долину у глиб блакиті,
А поки що крила в'януть,
І сили немає злетіти.

Та Ти мій Отець, Господь мій —
І в серці живе надія,
Що візьмеш мене в долоні
І грітимеш, поки зміцнію...

* * *

Луки 7:36-50

Йшла недостойна до достойних в дім.
Вона почула, що гостює в нім
Той, Хто великі звершує дива.
Вона була тілесно не каліка.
Казали: «Вона грішниця велика!»
А в ній душа була вже ледь жива.

Той гріх-тиран так вимучив її,
А люди — і далекі, і свої —
Одне лише давали їй: судили.
Але Ісус у Симона в гостях!
Й наважилась: несла свій скарб в руках,
Зайшла і біля ніг Христа схилилась.

З очей, ні, з серця сльози ручаєм,
Бо серце вчуло той жаданий щем:
Не осуду — небесний дотик миру.
Ті ручаї стікали на ступні
Ісусові, спітнілі й порошні;
Волоссям витирала і мастила миром.

Мужі достойні змовкли при столі
І Симон уже висновки свої
Робив про Гостя, не віддавши шани;
А в душу жінки Божий мир спливав —
Той, Хто серця вивідує, сказав:
«Іди із миром — все тобі прощаю!»

Велів Він учням: «Йдіть в достойних дім.
Як дім достойний — лишиться мир в нім,
А якщо ні — ваш мир піде із вами!»
В дім Симона мир Божий завітав,
Та Симон його серцем не шукав,
А та, яка шукала, то придбала.

Дух Божий нині йде в доми до всіх:
Бог бачить серце, яке змучив гріх,
Де Бога кличуть й хияються в пошані —
Він завітає в той сердечний дім,
І простить гріх великим і малим,
І прийде Божий мир із покаянням.

Не думайте: «Я не достойна цього!»
Прощає Бог! Велика милість в Нього!
Спасає Бог не праведних, а грішних.
Той більше любить, кому простять більше!

У далекому 1992 році рівненська місія «Добрий самарянин» послала перших місіонерів на далеку Чукотку — місце, яке без перебільшення можна назвати «кінцем світу». Одним із організаторів та ревних місіонерів був покійний Павло Радчук, який не залишав без пильної уваги цей край навіть після еміграції у США і до самої смерті. Майже усі місіонери згаданої місії в різні часи працювали на Чукотці: більше як 50 чоловік. Один з перших місіонерів Сергій Кулініч і досі там живе з сім'єю, виконує служіння старшого пастора. За час праці на Чукотці народилося 16 церков ХВС, близько 25 чоловік з новонавернених навчалися у Рівному і тепер працюють серед свого народу як служителі та місіонери. Двоє з них минулого літа під час перебування в Україні розповіли про своє навернення до Бога.

До Бога я прийшла ще в дитинстві. Я народилася в селищі Лоріно Чукотського району. Там я проживала до 10 років. Моя мама ескімоска, і ми виховувалися за язичницькими обрядами, тому я не мала жодного уявлення про живого Бога та Ісуса Христа. Всі наші предки, всі наші родичі поклонялися язичницьким духам. З малих років нас учили, що якщо ти хочеш мати успіх, хочеш мати здоров'я і захист від духів, то маєш їх умилостивляти, їм поклонятися, приносити в жертву найкращу їжу. З дитинства я спостерігала за всім цим — і в мене вникало багато запитань, на які ніхто не міг мені відповісти. Звідки ми? Для чого ми живемо? Чому нам духи не допомагають? Чому наші родичі, друзі, знайомі страждають, співаються? Чому так багато людей помирає, не доживши до зрілого віку. З восьми братів і сестер моєї мами живими залишилися лише вона і її старша сестра, а решта померли дуже молодими: хтось втопився, хтось згорів, когось застрелили. Це було справжнє прокляття. Сім'я моєї мами була знана

у селі. Батько — бухгалтер, мама — майстриня на всі руки: вона вичиняла шкіри, виготовляла дуже красиві тапочки. І це було предметом заздрості. В їхньому селищі жила сім'я шаманів, яка знала різні закляття, і ці закляття діяли в житті людей. Мама розповідала, що коли їй було три роки, захворіла її мама. Для того, щоб відправити її в лікарню, треба було вертольотом летіти в інше селище. Коли моя бабуся з моєю мамою (на той час трирічною) сіла у вертоліт, дідусь відчув сильне хвилювання. Вже почали заводити двигуни вертольота, але дідусь якимсь дивом достукався до пілота і забрав мою маму. Згодом він дізнався, що вертоліт впав, не долетівши до селища, і всі люди, які летіли на ньому, загинули. Але Господь врятував мою маму, тому що знав, що саме через неї вістка про Нього прийде в нашу родину.

Коли мені вже було 10 років, я дуже часто хворіла. Те ж саме відбувалося з моєю сестрою. У мами від безсилля часто опускалися руки. Вона плакала біля наших ліжок, але нічим не

могла нам допомогти. Також часто ночами мене мучили кошмари. Я думала, що збожеволію від цього.

Батьки вирішили змінити обставини і переїхати в місто Анадир — столицю Чукотки. Першим поїхав наш вітчим, який, до речі, сам родом з Рівненської області. Він влаштувався на роботу, отримав житло — і згодом ми переїхали до нього. На роботі батько познайомився зі своїм земляком Сергієм Кулінічем — місіонером, який дотепер виконує служіння пастора нашої церкви. Він запросив нашу сім'ю до себе в гості. Потім вони приходили до нас. Ми почали більше спілкуватися. Коли я відвідувала зібрання, то знаходила відповіді на багато своїх запитань. Дізнавшись, що є живий Бог Ісус Христос, Який вищий від всіх ідолів і духів, яким ми поклонялися, що Він набагато сильніший і може дати реальну любов, реальне звільнення від гріхів та прокляття, — я прийшла до Нього з покаєнням. З того часу моє життя почало змінюватися. Мене перестали мучити кошмари, хворіти я стала набагато менше. Я щиро вдячна за все це Богові.

Моя сім'я поки що не пізнала Господа, але щиро дякую Богові, що Він береже моїх рідних, що вони живі. Нещодавно, коли я була в Україні, мені зателефонували і сказали, що тато в безнадійному стані, що в нього стався інфаркт і виявили ще багато інших хвороб. Моя сестра була шокована цим і вже готувалася до смерті бать-

«Край землі» в Христових обіймах

ка, але я помолилася разом з нею по телефону — і його стан покращився. Буквально через два тижні він вже збирав гриби і ягоди в лісі.

Господь дивно піклується про нашу сім'ю. Пам'ятаю часи, коли нам роками не виплачували заробітної плати. Іноді навіть хліба вдома не було. Тато дуже хвилювався через це, але ми молилися — і Господь відповідав на наші молитви через інших людей, які приносили нам продукти. А одного разу тато пішов на рибалку, щоб хоч рибу якусь упіймати. Але разом з рибою він приніс гроші. Вони лежали на льоду під камінцем. Ми прийняли їх як від Божої руки.

Про чукчів зазвичай кажуть, що вони тупі, що вони нічого не розуміють, але коли представники мого народу приходять до Бога, Він піднімає їх навіть в очач інших людей, бо вони починають навчатися, здобувають хороші спеціальності, отримують добрі робочі місця. І це вже помітили люди, які спостерігають за життям церкви. Деякі православні навіть із заздрістю кажуть: «Бачиш, до вас йде молодь і відразу вчиться, щоб більше заробляти і більше приносити своїм пасторам!» Але я вважаю, що це Божа турбота і милість. Так Господь веде нас, так турбується про нас, так піднімає нашу сім'ю і наш народ. Слава Богу!

У свій час я мала змогу закінчити Київський біблійний інститут. Після його закінчення ми з подругою повернулися на батьківщину. В той час ми ще мали змогу свідчити в навчальних закладах — ПТУ, медучилищі. Наші брати і сестри моляться про те, щоб охопити якомога більше чукчів проповіддю Євангелії. Але дуже

важко добиратися від одного селища до іншого. Влітку це можливо лише вертольотом. А взимку — «Бураном». Це дуже небезпечно, тому що в дорозі може щось зламатися, а на вулиці стоять сильні морози, часто бувають страшні хуртовини.

В Анадир з'їжджаються діти з усіх селищ, щоб отримати освіту. І саме цю молодь ми вирішили охопити проповіддю Євангелії, щоб вони понесли Добру Новину у свої населені пункти. Господь зробив чудо — багато з цих молодих людей покаялось, і тепер в багатьох селищах є маленькі церкви. Там зазвичай трудяться сестри, їм дуже важко, але брати намагаються їх підтримувати — і Господь, звичайно ж, не залишає.

Нам, сестрам, дуже важко працювати без підтримки братів. Тому ми почали молитися, щоб Господь наверхав чоловіків, і в останні три роки у нас покаялося багато братів, молодих братів. Тепер ми всі щиро і ревно молимося за покаєння своїх рідних, друзів. Мої вітчим з мамою каюлися перед Богом, коли я ще була маленькою, але вони не були настільки щирими і відійшли від Нього. Але я бачу, як Господь діє в їхньому житті, і молюся, щоб вони щиро покаялися перед Ним.

Ліда Іргутегіна

* * *

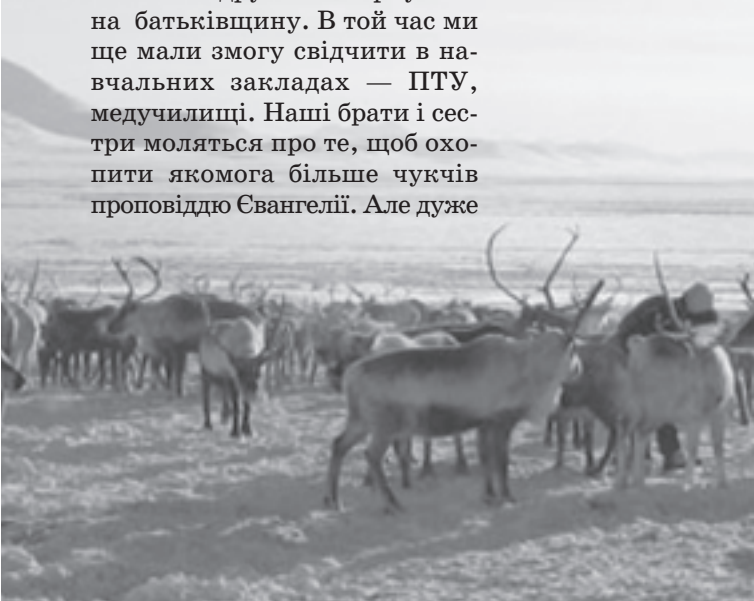
Я виросла в сім'ї оленярів. Мої батьки жили в ярангах,

кочували, а я жила в інтернаті, навчалася школі. Мене батьки забирали до себе лише на літні канікули. Коли я спостерігала за тим, як мої рідні готуються до жертвоприношень своїм язичницьким богам, то думала, що їм так важко догодити. Скільки всього треба знати, скільки зусиль докласти, щоб умилювати їх. А що буде, якщо я щось зроблю не так, щось забуду? Мене ж Бог покарає.

З дитинства мама мені розповідала про Бога лише те, що Він є і що, якщо я робитиму добрі вчинки, то потраплю в рай, а якщо погані — то в пекло. Страх перед цим завжди жив у моєму серці, але це не стримувало мене від гріха. В наших поселеннях часто п'ють, і це не обминуло мене. Спочатку випивала лише по святах, потім і у вихідні, перед походом на дискотеку.

Ми переїхали в Анадир. Я вступила в медичне училище. І туди до нас почали приходити сестри з церкви. Кожного понеділка вони проводили служіння для нас, співали під гітару. Також приносили щось до чаю. І ми були дуже раді їх бачити, слухати їхні пісні. Так я з часом почала розуміти, що наш Господь — люблячий Спаситель, що Він помер ради прощення наших гріхів і не чекає від нас виконання певних обрядів, а лише віри у Нього. Тому я радо прийняла такого Бога і служу Йому ось уже шостий рік.

Анна Гематагіна

Не будіть сплячої красуні

Можливо, назва вас трохи здивувала, але я хочу говорити саме про цю казку й про ті образи і паралелі, що виникають у моїй свідомості щодо цієї казки. Бог — єдиний Цар Всесвіту, а Його Син Ісус — Принц-спадкоємець — Відкупитель усіх красунь. Будь ласка, дозвольте мені трохи пофантазувати і побачити в цій казці нашого Принца.

Казка про сплячу красуню

Існує багато версій цієї казки, але більшість з них починаються з урочистості, на якій король і королева святкують довгождану появу на світ єдиної доньки. Але батьки мимоволі забули запросити злу фею. Незважаючи на виявлену неповагу, фея все-таки з'явилася на святі. Поки всі гості обдаровували новонароджену подарунками, вона виголосила прокляття. Це прокляття мало виконатися не одразу, воно чекало свого часу, кидаючи зловісну тінь на майбутнє. Згідно прокляття, у день п'ятнадцятиріччя дівчинка вхопиться за веретено, вколе палець і помре. Одна з присутніх на святі фей заступилася за дівчинку і сказала, що вона не помре, але засне на багато років. Король і королева дуже злякалися і одразу ж видали закон знищити всі пряжки у королівстві.

Але прокляття, які довго не виконуються, є найбільш згубними, оскільки з плином часу починають здаватися менш загрозливими. Минуло п'ятнадцять років, і королівська пара почала вірити, що їх доньці нічого не загрожує. Цікаво, що б сталося, якби замість поспішного знищення

прядок і видання закону проти їх використання король з королевою просто спробували б ретельно проінструктувати свою доньку про те, як треба обходитися з прядкою? Зрештою, в самих же прядках немає нічого поганого, вони корисні. А що якби їхня донька також навчилася майстерно прядти? Їм не довелося б боятися, що вона необдуманно вхопиться за прядку, тому що вона б уміла обережно поводитися з нею. Що б тоді сталося? Заборонений плід втратив би свою привабливість і загадковість. Але вони не зробили цього, оскільки прислухалися до почуття страху, а страх не може служити мудрим і добрим порадиником. Коли страх керує нашими рішеннями, він завжди змушує людей йти на дивні, навіть крайні заходи, замість того, щоб діяти мудро й помірковано.

Донька виросла, стала красивою, розумною дівчиною. Її батьки були впевнені, що навіть у час їхньої відсутності вона буде слухняною їм. Маючи таку впевненість, вони стали неуважними і не дали наказу обшукати всі віддалені кімнати замку: чи немає там прядок. У день п'ятнадцятиріччя своєї доньки батьки прийняли зап-

рошення сусіднього короля і поїхали в гості. До того принцеса ще не залишалася наодинці з собою, тому вона вирушила оглядати замок. Зрештою вона зайшла у віддалену кімнату, де літня жінка сиділа за веретеном. Вона спостерігала за тим, як воно крутиться. Її неймовірно вабив цей дивний пристрій, тому старенька запросила дівчину підійти ближче. Вона підійшла, торкнулася до веретена і вколола собі палець. Дівчина різко відсмикнула руку, але було вже пізно: тіло охопила неприродна слабкість, вона відчула, що засинає...

Минуло багато років. Принц, який випадково почув дивну легенду про сплячу красуню, вирушив у старий замок, щоб з'ясувати, чи це правда, чи ні. Його шлях був довгим і складним, злий ворог постійно спокушував його, навіюючи відчай і пропонуючи їжу, а потім престол темного царства в обмін на відмову продовжувати подорож. Але принц не здався і, зрештою, добрався до замку, а згодом і ввійшов у кімнату, де лежала дівчина. Він ніжно обійняв її, торкнувся до її губ своїми устами і — завмер у чеканні. Раптом дівчина роз-

плющила очі. Вона слабко по-сміхнулася, бо була поряд з тим, про кого мріяла. Потім молоді люди вирушили в королівство принца, де дівчину представили королю, який благословив їх шлюб.

Казки про принца популярні в усі часи. Ісус — наш чудовий Принц, і в глибині душі всі прагнуть Його любові. Він — єдиний, величний, вірний, істинний Господь, Який залишив Своє Царство Небесне і вирушив на пошуки Своєї нареченої, яка перебуває під прокляттям.

Не будить улюбленої

У Біблії йдеться ще про одну сплячу красуню. Це ділянка, в якій нас закликають зберігати спокій і перебувати у стані сну до часу пробудження. Це ділянка нашого сексуального бажання. Вона має спати й дозрівати до настання правильного часу. Не нам вирішувати, коли прозвучить заклик пробудитися. Нашу сексуальність чи чуттєву відповідь на любов можна порівняти зі сплячою красунею. Звичайно, ця красуня не дримає під впливом злого прокляття, але спить у чеканні свого часу. Якщо ми довіряємо Господу, то можемо бути впевненими, що в потрібний час Він пробудить нас до радості. Щоб краще зрозуміти це, звернімося до мудрих слів, що написані в Пісні над піснями Соломона: «Заклинаю я вас, доньки ерусалимські, щоб ви не сполохали, не збудили кохання!» (Пісн. 3:5). Зверніть увагу на те, що жінок закликають не пробуджувати любові від сну. Не ми маємо будити її, а Принц. Я вірю, що коли ми пробуджуємо любов раніше від визначеного часу, її краса виявляється непостійною. Щоб отримати справжнє сексуальне задоволення і при цьому не злякати любові, потрібне терпіння.

Бог хоче, щоб у нас все складалося ідеально. Він хоче, щоб ідеальним був і час для пробудження, щоб ми, коли прокинемося, увійшли в досконалі сто-

сунки заповіту, щоб вільно насолоджувалися садом задоволення, без вини й сорому.

Розгляньмо пильніше, як вперше прокинулася любов у чоловіка до жінки. Для цього повернімося в Едемський сад, де Адам старанно шукає поміж тварин супутницю життя. Вибившись з сил і переживаючи нестерпну самотність після невдалих пошуків, Адам отримує запрошення від Бога увійти у спокій. Розповідається, що Бог навів на Адама глибокий сон, і поки той відпочивав, з'явилася Єва. Адам мріяв, і його мрія втілювалася в життя. До того він не знав любові, але був упевнений, що впізнає її, як тільки побачить. Бог втішив Адама: «Спи глибоким сном, тому що ніколи не зможеш знайти того, що так старанно намагаєшся відшукати. Спи, мрій, відпочивай і довіряй Мені. Я виконаю твоє найзаповітніше бажання, давши йому втілитися з твого ребра».

Адам заснув і мріяв про те, що має статися, тому що любов завжди починається з мрії. І щоб мрії могли з нічного мороку перейти в денне світло, ми маємо передусім підкорити їх Богу. Мрії здійснюються тоді, коли ми приносимо їх до вівтаря. Адам схилив голову, і разом з цим припинилися його пошуки. Тому й для вас настав час заспокоїтися й виношувати Божу мрію в ділянці пристрасті й сексу. Бог — вірний і виконає Свою обітницю. Він просить нас довіритися Його любові.

Коли я побачила у своєму синові пробудження ідеї любові, то вирішила в котрий раз поговорити з ним про це: «Ти саме в такому віці, коли починає пробуджуватися

любов. Але тобі доведеться зробити вибір. Ти можеш в собі культивувати свої романтичні переживання і в найближчі п'ять-вісім років переживати розчарування, поки не зустрінеш дівчину, з якою одружишся. Але можеш поставити перед собою мету — пробудити інший тип любові — палку любов до Бога. Ти маєш зробити вибір між двома типами любові, тому що прийшов час пробудитися одній з них».

Соломон знав про це, тому написав пораду для юнака, яка актуальна в усі часи: «Пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця!» (Екл. 12:1). У роки юності почуття любові пробуджується в нашому серці й починає пред'являти свої права. Так і має бути. Але ми маємо активно контролювати і визначати самі, який тип любові прокинеться в нас і почне керувати нашими діями. Щоб наші природні бажання перебували у спокої, ми маємо дозволити романтичній любові

Дружині

Травневих струн торкається весна...
Позаду віхоли, позаду лютий холод —
Бує цвітом рідна сторона
І пелюстками стелиться довкола.

Весняний грім, весняний дощ... Лугів,
Гаїв, лісів дзвінке різноголосся
Сповняє душу аж до берегів,
По самі вінця! У прозору просинь

Твоє й моє влітається єство...
Травневе сонце так ласкаво світить,
А ми життям, дарованим на двох,
Йдемо, за руки взявшись, наче діти.

Серпанок ніжний пестить далину,
Цвітуть бузки, горобина й каштани.
Гудуть джмелі, збудившись зо сну,
Між яблуневих пелюсток духмяних...

Сердечних струн торкається весна,
Й вони бринять, наповнені любов'ю...
Горить ранковим сяйвом далина.
Позаду віхоли і холоди зимові...

Тарас Вихованець

дрімати доти, доки не настане час пробудження від цього сну. Але в той же час ми маємо розбудити палку любов до Бога. Чи можливо відчувати велику любов в одній сфері й одночасно свідомо бути пасивними в іншій? Я вірю, що так. Це досягається таким же способом, яким ми розбудили б природну романтичну любов. При цьому змінюється тільки центр уваги. Ми можемо любити Бога, тому що спочатку Бог полюбив нас і дав нам відчуття себе з Ним впевнено. Божу любов не порівняти з підлітковими захопленнями, які приходять і минають з настанням кожного нового навчального семестру чи появою нової учениці. Ми можемо бути впевненими в Його любові, тому що Він полюбив нас ще до того, як ми глянули в Його бік. Щоб всі могли прочитати про Його любов, Він навіть записав це в книгу, а не просто надряпав нам записку на маленькому клаптику паперу.

Що робити, якщо прокидається сексуальна любов?

А що, коли ці бажання вже пробудив хтось інший, і вони рвуться назовні? Що, коли пристрасть противиться сну? Якщо ви перебуваєте в такому стані, то, напевно, вже усвідомили, наскільки важко повернути пробуджене бажання в стан сну, особливо якщо це пробудження було несподіваним, раптовим, передчасним.

До цього слід додати ще й той факт, що буває важко зануритися в сон, коли всюди, куди не глянеш, одні спокуси й гучні сигнали, які закликають не пропустити чергової чуттєвої насолоди! Для того, щоб повернутися в стан напівдрімоти і блаженства, атмосфера навколо нас повинна бути приглушеною. Тоді ми зможемо забезпечити собі тишу і спокій. Ми самі виховуємо в собі пристрасті й бажання. Ми зможемо збільшити чи зменшити їхній вплив, якщо самі будемо визначати їхню роль. Ми з

більшим задоволенням підготовуємо своє бажання замість того, щоб заспокоїти його — воно ж приносить нам стільки задоволення й змушує почуватися живим, бажаним і на певний час повноцінним. Але у всьому цьому є й інша складова: якщо не настав час для любові, сексуальне бажання завжди буде неприйнятним, якими б приємними не були відчуття. Якщо бажання розбудити не в свій час, воно перетвориться в пожадливість, а пожадливість не знає спокою і завжди обертається соромом. Любові потрібен спокій. Тоді у свій час вона пробудиться, і не у вигляді похоті, а у призначеній їй благородній формі.

Глибина Божої любові спонукує нас наблизитися до Бога, дати йому можливість заспокоїти всі наші бурі, з якими ми самі не можемо впоратися. Бог пропонує нам відпочинок і спокій. Радість в Господі стає нашою фортецею, а Його сила допомагає нам подолати власні пристрасті. Як Естер, ми маємо призначити час для посту, маємо залишити свої бажання і готуватися до торжества Йому на радість. Ми приносимо до Нього страви з наших бажань і обмінюємо наші задоволення на Його благу волю. Є лише один надійний спосіб нейтралізувати бажання, пристрасть, апетит — треба його заморити голодом до смерті. Ви маєте позбавити його сили, обмеживши постачання їжі. Вам треба подивитися в очі своїй душі й дати їй зрозуміти, хто тут командує. Приємний Богові піст розриває пута несправедливості, розв'язує вузли, які тримають ярмо, звільняє пригноблених, а потім розбиває кожне ярмо — не тільки найлегше, але будь-яке (див. Іс. 58:6). Жодне ярмо не

зможе встояти перед силою посту. А сексуальний гріх і пристрасть — це також ярмо, яке спрямовує й обмежує рухи та дії того, хто його несе. Воно змушує в'язня йти туди, куди він не хоче. Під вагою тягаря ми позбавляємося сил. Але коли ми одягаємося в одяг хвали Богові замість духу тягаря, ми починаємо відчувати полегшення, оскільки Бог дає нам Свою силу, щоб ми могли впоратися і вирватися на волю!

Коли ми підкоряємося й ховаємося під покровом Його крил, ворог намагається відшукати нас, але бачить лише Бога, тому що ми надійно сховані в Ньому. Під покровом Його крил немає недостатку у владі та силі. Коли ми не сприяємо розвитку бажань власного серця, то почнемо відчувати спрагу та голод за Його присутністю. Бог змінює наші пристрасті й годує нас Своєю милістю та добротою, що набагато приємніше від земних радощів.

*Ліза БІВЕР,
з книги
«Поцілунок без сліз»*

Дивна пригода в лісі

Я росла в невірній сім'ї, але мої тітка з дядьком були християнами. Я не раз ночувала в них, і коли вони молилися, то ставили мене поряд з собою. Тепер я знаю, що вони молилися й за мене, тому Господь постійно кликав мене до Себе. Мені давали читати Біблію, я прочитала її як художню книгу і нічого з неї не зрозуміла. Але Господь через мою хворобу і через різні зустрічі з віруючими людьми вів мене до Себе. Я познайомилася з християнами, від них навчилася більш спокійно сприймати життя, яке було досить складним, оскільки ми з чоловіком залишилися без роботи. Було дуже важко морально. Мій чоловік – грибник. Він ходив у ліс, збирав гриби, возив у місто, продавав їх і трохи мав грошей. То були сезонні заробітки. Крім того, ми мали невелике господарство і надіялися на Господа, що Він нас не залишить.

Одного разу чоловік прийшов з лісу увечері. Я вже хвилювалася, бо думала, що заблукав. Саме так і сталося. Він розповів, що заблукав у лісі, хоча й знав його ще змалку, бо

там ще пас корови. Каже, що вирішив, що його водить диявол. Сім разів він обійшов ліс і все опинявся біля болота. Думав, що вже з лісу не вийде. Намагався йти на звук поїзда, але нічого не виходило.

Я запитала, як же йому вдалося вийти? Він розповів, що став на коліна і так поповз у напрямку поїзда. Отоді він вийшов на дорогу.

Відтоді я почала постійно молитися за чоловіка і дітей, і за себе. І, слава Богу, Бог допомагав і оберігав. До мене часто приєднувалася донька. Тоді я ще вагалася, чи чує мене Господь, чи ні, але вирішила все одно молитися, і Господь через один дивний випадок зміцнив мою віру.

Одного разу чоловік влітку прийшов з лісу і каже: «Зі мною в лісі така дивина трапилася!» І він почав розповідати, як йшов лісом, пильно вдивляючись направо-наліво, щоб якнайшвидше назбирати грибів, аж раптом відчув, що чиясь міцна рука схопила його за праве плече і спинила. Чоловік озирнувся, але нікого не побачив. Він сильно перелякався,

хоча зазвичай не з лякливих. Кілька хвилин він не міг зрушити з місця, а потім подумав: «Для чогось же мене щось зупинило». І почав озиратися довкола. І коли він поглянув подалі перед собою, то побачив скручену в клубок товстеньку двометрову гадюку. Він йшов просто на неї і міг би наступити, якби ця рука вчасно не зупинила його.

«Не знаю, чим би все закінчилося, бо я дуже далеко зайшов у ліс», — розмірковував чоловік, я ж вирішила випробувати його, що він скаже, і запитала: «То, може, гіляка якась тебе зачепила». «Та ні, — відказав він, я йшов серед поляни. І ту руку потім ще цілий день відчував на своєму плечі». Тоді я прославила Бога і сказала: «Це Ангел Господній тебе врятував. Він йшов за тобою й бачив, що ти не помічаєш небезпеки».

З того часу я перестала сумніватися, повірила у те, що є живий Бог, Який чує молитви кожної людини, яка щиро звертається до Нього з проханням.

Раїса БАЛАЧУК,
Волинська обл.

Костицький В.В.: «ЦХВСУ — перша Церква, куди мене запросили»

3 грудня 2008 року в роботі Комітету Церкви християн віри євангельської України, що відбувається в головній канцелярії ЦХВСУ (м. Київ, вул. Оніскевича, 3) взяв участь Голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василь Васильович Костицький, який ознайомив учасників засідання з завданнями, діяльністю та здобутками Комісії. Зокрема, він розповів про роботу над проектом Закону про захист суспільної моралі, про ініціативу створити обласні комісії з питань захисту суспільної моралі. Особливу увагу він звернув на готовність Комісії співпрацювати з Церквами, зокрема, в форматі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, Секретаріат якої вже розглянув проект Меморандуму про співробітництво Комісії та ВРЦіРО.

«Церква християн віри євангельської України — перша Церква, куди мене запросили до такого поважного зібрання священнослужителів. Перекоаний, що нам треба разом використовувати руйнівні

тенденції та позитивно впливати, формуючи здорову мораль у нашого народу. Ми очікуємо, що люди Церкви стануть нашими партнерами і опорою в цій благородній справі», — сказав В. Костицький.

Священнослужителі висловили свою підтримку діяльності Комісії та поділились добрим досвідом співпраці. Так, місцеві церкви Дніпропетровська займають активну позицію і використовують рішення Комісії у своїй діяльності оздоров-

лення морального стану в місті.

Нагадаємо, діяльність Національної експертної комісії спрямована на піднесення культури та духовності українського народу, утвердження здорового способу життя та належного стану моральності в суспільстві, виховання майбутніх поколінь українців на основі традиційних духовних і культурних цінностей, уявлень про добро, честь, гідність, громадський обов'язок, совість, справедливість, на засадах народних традицій, українських звичаїв, етичних норм і правил поведінки, що склалися у суспільстві.

В Україні протестанти поступово витісняють православних

В Україні кількість православних громад зростає, але зменшується їх відсоткове

відношення щодо протестантських громад. Останні вже складають 30% від усієї релігійної мережі країни. Про це повідомив голова Державного комітету у справах національностей та релігії Олександр

Саган, передає інформаційне агентство proUA з посиланням на «Німецьку хвилю».

За словами О. Сагана, у січні було понад 17 тисяч православних парафій, однак щороку ця цифра зменшується. Здебільшого реєструються нові парафії ісламського, юдаїстського та особливо протестантського напрямку.

«30 відсотків усієї релігійної мережі — це протестантські організації. Також в Україні зараз будується майже дві з половиною тисячі культових об'єктів, однак бачимо пригальмовування росту будівництва, тому що ж криза», — зазначив він.

www.risu.org.ua

Спостерігається повна переконфігурація християнського світу, стверджує відомий український релігієзнавець

Свою думку щодо загальних світових тенденцій у сучасному християнстві Президент Української асоціації релігійної свободи Віктор Єленський висловив під час прес-конференції на тему «Релігійна свобода у світі і в Україні. Підсумки 2008 року», що відбулася 11 лютого в Києві. Найбільшою християнською країною світу, за словами В. Єленського, є США, а п'ятою країною з найбільшою кількістю християнського населення вважається Росія. Релігієзнавець стверджує, що у 2025 році Росія переміститься на 9 місце за кількістю християн, а в 2010-му залишить десятку країн з найбільшою кількістю християнського населення. У цей список увійдуть США, Китай, Бразилія, Конго,

Індія, Мексика, Нігерія, Філіппіни, Ефіопія та Уганда.

За словами В. Єленського, кількість християнських конфесій продовжує зростати. В 2000 році в світі нараховувалось 33 тисячі різноманітних деномінацій, а в 2008-му їх зареєстровано вже майже 40 тисяч. Спостерігається активний процес збільшення та поширення громад, що сповідують п'ятидесятницьке віровчення.

Релігієзнавець підкреслив, що жінки все наполегливіше відстоюють свої позиції в релігійних, особливо християнських, організаціях. У 1800 році чоловіки складали 90% всіх, хто працював у релігійних організаціях. А за даними на 2008 рік, серед співробітників релігійних організацій 58%

чоловіків і 42% жінок. В американських семінаріях навчається 30% жінок і 10% вже служать священиками.

Християни і надалі залишаються найбільш переслідуваною спільнотою в світі, не зважаючи на те, що чисельність вірних нині сягає 3,2 мільярди осіб.

www.risu.org.ua

«В центрі уваги Церкви — духовне і фізичне здоров'я кожного громадянина України», — єпископ М. Паночко

«Характеризуючи діяльність євангельських християн України, я хотів би в першу чергу відмітити високий рівень духовності і наполегливу роботу щодо реалізації гуманітарних проєктів», — наголосив під час прес-конференції в Укрінформі 28 січня заступник голови Держкомнацрелігій Микола Новиченко.

Тема прес-конференції — «Підсумки діяльності євангельських Церков України 2008 року: духовні та соціальні аспекти». У заході також взяли участь: В'ячеслав Нестерук — президент Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн-баптистів, Михайло Паночко — єпископ Всеукраїнського Союзу християн віри євангельської України та Леонід Падун, старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви. Микола Новиченко наголосив, що

серед загальної кількості релігійних організацій на конфесійній карті України, євангельські Церкви займають майже третину. Це 10 тисяч релігійних організацій. «Ці Церкви грають надзвичайно визначну і помітну роль», — говорив Новиченко.

Єпископ Михайло Паночко сказав, що ця прес-конференція є започаткуванням традиції, для того, щоб суспільство знало, що роблять громадяни України, які сповідують євангельську віру. Він звернув увагу на їхні міжцерковні стосунки, які вони розвивають уже десятки років, співпрацюючи і з православними, і з католиками. Розповів і про поступ у сфері співпраці з Міністерством освіти, де наряду з іншими Церквами їм вдається відстояти право викладання у школах християнської етики. «Вже не одну зустріч ми мали і з

Міністерством охорони здоров'я, — розповідав єпископ. — Ні для кого не секрет, в якому стані не тільки духовне, а й фізичне здоров'я нашої країни, і що руйнує Україну. Ми цим дуже стурбовані, ми за це переживаємо: що ми залишимо в спадщину нашим дітям і онукам? Ми розуміємо, що бездуховність — це є широко відкриті двері для всяких нечистих гріховних речей, які паразитують і руйнують Україну. І ми, як Церкви, готові брати посильну участь, щоб нейтралізувати не тільки наслідки цих негативних явищ, але й проводити профілактику».

«Незважаючи на політичну і економічну кризи, Церква має чітко визначений курс — в центрі її уваги духовне і фізичне здоров'я кожного громадянина України», — завершив Михайло Паночко, акцентуючи на широкій відкритості євангельських Церков до співпраці і ділення досвідом.

www.ukrinform.ua

Українські підлітки спиваються

вважає нормальним вживання ром-коли чи джин-тоніка щотижнево», — констатує соціолог Наталія Левчук. В залежність від коктейлів частіше потрапляють саме дівчата.

Наркологи і психологи б'ють тривогу — проблема стає загальнонаціональною. Повсюдний продаж спиртного неповнолітнім у торгових точках, незважаючи на заборону, і поблажливе ставлення суспільства до слабого алкоголю тільки зміцнює його позиції в українській молодіжній субкультурі, вважають експерти. При цьому в малолітніх любителів пива й алкопопсів вже до 20 років є всі шанси поповнити ряди алкогелезалежних, стверджує головний нарколог Київської області Геннадій Зільберблат. У групі ризику, за його словами, вже близько 5 тис. українських підлітків. І це лише ті, хто потрапив у поле зору наркокабінетів, а реальна цифра у десяток разів вища, — впевнений лікар.

news.invictory.org

Підліткове п'янство стало національною проблемою для України: за вживанням пива і слабоалкогольних коктейлів вітчизняні тинейджери перевершили своїх європейських і російських однолітків, — повідомляє Християнський мегапортал invictory.org з посиланням на podrobnosti.ua.

Дані всесвітньої організації охорони здоров'я, опубліковані в цьому році, шокували навіть спеціалістів — Україна стала абсолютним лідером з-поміж сорока країн Європи за кількістю підлітків 11-15 років, які регулярно вживають алко-

голь. У цілому близько 40% співвітчизників віком від 14 до 18 років вживають «градусні» напої, а щотижневе розпивання пива в Україні серед найбільш юної публіки за останні чотири роки виросло удвічі. Причому міцні напої вже доганяють пиво за популярністю, стверджують в українському Інституті соціальних досліджень імені Яременко. Мало того, за спостереженнями київського психолога Юрія Калашникова, у кількості випитого дівчата вже не відстають від хлопців, а у старших класах навіть примудряються вихопити пальму першості. «Половина 15-річних школярок

Анонс

Читайте в наступному номері:

В очікуванні
судного дня

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

Працівники журналу «Благовісник» потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги.

Ми чекаємо на Ваші листи, побажання, зауваження, матеріали, які зможемо використати у наступних номерах. Божих Вам благословень!

* * *

Розпочну з молитви день новий,
Що несміло визирнув з серпанку,
Росяний, імлісто-голубий...
Богу помолюся на світанку.

Серце не ввійшло ще в суєту,
Не впряглося в клопотів гонитву.
Я Тебе з зорею віднайду,
День новий я розпочну з молитви.

Зачерпну із чудо-джерела
Спокою, наснаги і терпіння,
Щоб удосталъ мав в душі тепла,
А в житті — неспокою горіння.

Буду пити із долонь Твоїх,
Втамувавши спрагу на світанку.
Щоб духовний пульс мій не затих —
Я з Тобою стрінусь спозаранку.

Володимир Сад

Якщо ви цікавитеся українською християнською поезією,
якщо ви декламуєте вірші на богослужіннях,
якщо ви самі пишете вірші,
якщо ви просто не байдужі до поетичного слова —
завітайте на сайт української християнської поезії

www.vavrynyuk.com.ua

www.vavrynyuk.com

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів на навчання (стаціонарна та заочна форма) за спеціалізацією «Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЄ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса: вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500
Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03,
(097)7041355
e-mail:
college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru